

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА ЕРА ИЗБРА ЗА ВАС:

Авторката на седемнайсет
безспорни бестселъра, Катрин Стоун
омагьосва многомилionenната си
публика със своя поетичен стил.

КАТРИН СТОУН

ПЛАМЪК И ЛЕД

КАТРИН СТОУН ПЛАМЪК И ЛЕД

Превод: Весела Прошкова

chitanka.info

Авторката на седемнайсет безспорни бестселъра, Катрин Стоун омагьосва многомилionната си публика със своя поетичен стил.

Лейтенантът от нюйоркското полицейско управление Лукас Хънтър и телевизионната журналистка Гейлър Чандлър се срещат при екстремни обстоятелства. Сериен убиец вилнее из Манхатън и отнема живота на известни, преуспели жени, за които се твърди, че са любовници на лейтенант Хънтър. Престъпникът избира Гейлър за свой „медиен глас“ и започва да я тероризира по телефона. С невероятния си нюх Лукас се впуска в преследване на злодея с помощта на Гейлър. Между двамата самотници пламва любов, застрашена от травмите, които им е нанесло миналото.

ПЪРВА ГЛАВА

— Гейлътън Чандлър настоява да се срещне с вас, сър.

— Името не ми говори нищо. Познавам ли я?

— Едва ли — отвърна младежът, който отскоро работеше в полицията, и мислено добави: „Въпреки че няма човек в Ню Йорк да не я познава.“

„Невежеството“ на лейтенант Лукас Хънтър бе оправдано, тъй като през последния месец беше отсъствал от града. Заминаването му за Австралия тъкмо преди Коледа почти съвпадна с първото появяване в ефир на Гейлътън Чандлър. Командировали го бяха в Куинсланд, където водачите на някаква секта заплашваха да устроят ритуално избиване не само на своите обезумели последователи, но и на жителите на селцето, намиращо се в съседство с комуната.

Кръвопролитие то бе избегнато благодарение на Лукас Хънтър, специалист по провеждане на преговори за освобождаване на заложници. А тази вечер, тъкмо когато самолетът от Сидни се приземяваше на летище „Кенеди“, в сърцето на Манхатън възникна нова криза. Полицейска кола чакаше Лукас на аерогарата и с включени сирени го отведе в болницата, където някакъв безумец бе взел заложници.

Разбира се, че лейтенант Лукас Хънтър не е чувал за Гейлътън Чандлър. Дори да не бе отсъствал от града, на плещите му тежаха големи отговорности и бе толкова зает да се бори с престъпността, че едва ли би обърнал внимание на одумките по адрес на някаква си телевизионна водеща.

— Тя е новата звезда на новинарския екип на Кей Си Ар — заобяснява младият полицаи. — От три седмици води вечерните новини заедно с Адам Вон. Заяви, че е много важно... всъщност каза, че е наложително да разговаря с човека, който води преговорите за освобождаването на заложничките.

— Репортерка е, така ли? — тросна се Лукас. Резкият му тон подсказваше, че е крайно време новобранецът да изучи навиците и

принципите на своите началници. — Не възнамерявам да разговарям с нея. Нито сега, нито когато и да било!

— Ама... тя е много настоятелна, сър.

— Естествено. Всички репортери са нахални като конски мухи!

— Помоли да ви предам тази бележка. — Младежът му подаде прилежно сгънат лист хартия.

Лукас едва чуто изруга, като прочете единствената дума, написана на листчето: „БЕКА“. Откъде новата водеща на Кей Си Ар е научила за Бека? За случилото се знаеха само служителите от Общинската болница и родителите на момичетата, които бяха обезумели от страх. Ала на всички им бе известно колко опасно е новината да се разчуе. Похитителят на осемте момичета — пациентки на болницата — проявяваше жив интерес към телевизионните репортажи, отразяващи „подвижите“ му. До този момент за него заложничките бяха обикновени момичета, обичани от родителите си, но похищаването им не представляваше сензация. До този момент, близо пет часа след възникване на кризата, нито престъпникът, нито медиите подозираха, че сред заложниците е единайсетгодишната дъщеря на чикагския милиардер Николас Пакстън Райт. Малцина знаеха (сред тях нямаше нито един представител на четвъртата власт), че семейството на компютърния магнат е в града и че преди два дни Бека по спешност е била оперирана от апендицит.

„Да, до този момент момичето беше в сравнителна безопасност — помисли си Лукас. — Как ли Гейлър Чандлър ще използва информацията, до която се е добрала?“ Знаеше отговора — амбициозната репортерка със сигурност не ще пропусне възможността да срази конкуренцията. Странно, че още не е разгласила сензационната новина. Незнайно защо първо държеше да разговаря с него... може би търси потвърждение.

— Къде е? — гневно промърмори той.

— Чака отвън, сър.

— Доведи я — примирено въздъхна Лукас.

Ръководеше операцията от подвижен команден център, устроен в луксозна каравана, подарена на нийоркската полиция от признателен гражданин. Превозното средство се намираше в дъното на служебния паркинг на болницата и бе оборудвано с най-съвременна апаратура. Вътре цареше пълна тишина. Звукът на шестте телевизионни

монитора беше изключен, факсовете и съобщенията по електронната поща пристигаха и биваха изпращани безшумно. Дори телефоните не звъняха — освен онзи, чрез който се осъществяваше връзката с похитителя, — само индикаторите им примигваха. Мониторите се изключваха с натискане на един клавиш. Всички екрани потъмняха, когато журналистката влезе в полицейското „светилище“.

Лукас впери в нея проникателните си сиви очи. Всеизвестна беше способността му с невъзмутимо изражение да наблюдава и най-ужасяващата гледка.

Измери с леден поглед новодошлата и само навикът му помогна да прикрие изненадата си. Очакваше да види елегантна жена с безупречна прическа, накратко — олицетворение на съвършенството. Предполагаше, че гримът ѝ, от който тя всъщност не се нуждае, е умело нанесен, а красивото ѝ лице е обрамчено от златисти къдрици.

Очакваше пред него да застане безукорна и изискана светска дама с руси коси.

Гейлън Чандлър беше пълна противоположност на жената, която си бе представял.

Червеникавата ѝ коса сякаш пламтеше като буен огън и стърчеше във всички посоки. Беше слаба и толкова бледа, като че години наред е била затворена вкъщи. Не носеше никакъв грим. Зимният вятър беше оставил по лицето ѝ отпечатьци от ледените си пръсти — червени петна бяха избили не само по страните ѝ, но и по слепоочията.

Носеше маратонки, джинси и палто от ангорско сукно. Всъщност платът сигурно беше евтина имитация от вълна и памук — нито един уважаващ себе си дизайнер не би изработил подобно безформено, широко като палатка тюркоазно синьо палто. Дрехата беше толкова необичайна и толкова крещяща, че не ѝ подходяха аксесоари в друг цвят. Може би затова младата жена носеше ръкавици с един пръст, изплетени от тюркоазно синя прежда.

„Божичко, не вярвам на очите си!“ — помисли си той.

Ако денят беше 1 април и ако Лукас Хънтър бе човек, комуто колегите биха дръзнали да устроят шега, щеше да предположи, че червенокосото създание с неописуемо грозно палто е „първоаприлска изненада“ — стриптийзърка, която предизвикателно ще се съблече пред него. Ще свали перуката, скриваща гарвановочерните ѝ къдрици, а като захвърли ужасното палто, лицето ѝ вече няма да изглежда

толкова мъртвешки бледо. Ала денят бе 23 януари, а моментът не беше подходящ за изненади, устроени от колеги на Лукас по случай завръщането му в Ню Йорк. Нямаше място за веселие, докато осем болни момиченца бяха в ръцете на безумеца.

Появата на червенокосата положително не беше шега въпреки абсурдната ѝ външност. Лукас се запита как ли е получила мястото на водеща в Кей Си Ар, за което мечтаеха повечето репортери. Тази жена изглеждаше така обезсърчена, сякаш отдавна се е простила с мечтите си... бе така крехка, привлекателна и безпомощна...

Той тръсна глава и с изненада осъзна, че изпитва странни и необясними желания — например да я вземе в прегръдките си, да я защити, да я накара да забрави болката от миналото... Мислено се упрекна заради моментната си слабост, напомняйки си, че младата жена е репортерка, добрала се до информация, която може да причини смъртта на невинни жертви. Осъзна още, че е неин заложник, както осемте момичета бяха заложници на Антъни Ройс.

— Госпожице... — Той сви рамене. — Извинете, забравих името ви.

Стори ѝ се, че в гласа му прозвучаха подигравателни и жестоки нотки. Непознатият говореше с лек британски акцент и се изразяваше като човек от висшето общество. Навярно при други обстоятелства, ако видеше друга жена, този елегантен сивоок мъж щеше да стане, за да я посрещне. Гейлът явно не бе заслужила подобно уважение. Но дори когато бе седнал, от цялото му същество се излъчваше могъщество, той внушаваше респект.

И вдъхваше страх.

Този човек, който и да бе той, очевидно ръководеше операцията за освобождаване на заложниците.

Тя се запита дали наистина е забравил името ѝ. Едва ли — недопустимо е за човек с неговия пост. Явно целеше да я постави на мястото ѝ, да ѝ напомни, че е некадърница, която зрителите бързо ще забравят.

Точно така — ще я забравят, и то много скоро.

— Казвам се Гейлът Чандлър — отвърна тя престорено равнодушно. — Тази вечер случайно бях в Шести блок на болницата и...

— Случайно ли?

— Да.

— По какъв повод бяхте там?

— Няма значение.

„Има, и още как! — помисли си Лукас. — Това е най-големият удар в кариерата ти.“ Отначало беше заподозрял, че е отишла в болницата, защото е научила за операцията на дъщерята на мултимилионера.

Сега обаче се питаше дали не я обвинява несправедливо.

— Наистина няма значение — промърмори, макар че много държеше да узнае кого е посетила в болницата. Мислено се упрекна, задето за миг се е поддал на чувствата си, и добави: — Важното е, че се интересувате от Бека. Защо?

— Защото я видях в детската стая, където сега са задържани заложниците.

— Видели сте в детската стая в Шести блок на болницата момиче, което според вас е Ребека Пакстън Райт, така ли?

— Сигурна съм, че беше тя!

— Нима? И защо сте толкова сигурна?

— Когато работех за телевизионния канал „Из съдебните зали“, следях делото за нарушаване на авторското право, в което страна беше компанията на Пакстън Райт. Бека не присъстваше на заседанията, но колегите, които отразяваха процеса, разполагаха със снимката ѝ.

— Смайвате ме, госпожице! Само задето сте видели снимка на Бека, сте решили, че момичето е сред заложниците.

— Наистина беше тя! Иначе изобщо нямаше да разговаряте с мен! — сопна се Гейлът, начумери се и си помисли: „Нямаше да благоволиш да разговаряш с мен, но пак щеше да пушиш като комин!“.

Макар че не откъсваше от нея вледеняващия си поглед, който я караше да потръпва, непознатият машинално и някак отмерено дърпаше от цигарата си. Дълбоко вдишваше тютюневия дим и го задържаше, сякаш се самонаказваше.

Тя забеляза, че все пак постъпва като джентълмен и не издухва дима в лицето ѝ. Толкова бе унесена в мислите си, че отговорът му я завари неподготвена.

— Бека наистина е в опасност — невъзмутимо заяви той. — Твърдите, че сте били в болницата около седем часа, броени минути

преди възникването на кризата, а вече наближава полунощ. Защо ме потърсихте едва сега?

— Разбрах за инцидента от новините в единайсет.

— Как така? Защо вашите шефове не са ви възложили да отразявате случващото се в болницата?

Гейлът сепнато го изглежда. Дали отново ѝ се подиграва, дали намеква за унищожителната критична статия по неин адрес, публикувана вчера в най-многотиражния вестник, в най-четената клюкарска рубрика „Сподели с приятели“, водена от Розалин Сейнт Джон?

Още с първото появяване на Гейлът в ефир въпросната дама я беше взела на прицел, но доскоро само епизодично отправяше злобните си нападки по адрес на новата водеща на Кей Си Ар.

Във вчерашната си публикация обаче „кралицата на клюките“ правеше обстоен анализ на професионалните качества на Гейлът Чандлър. Най-лошото според Гейлът бе, че казаното от журналистката отговаряше на истината.

Според Розалин поведението пред камера на новата водеща можело да се окачестви с две думи — пълен провал. Зрителите трябвало да обърнат внимание на първобитния начин, по който тя чете предварително подготвения текст, и на това, как подхвърля плоски шеги на красивия си колега Адам Вон, как флиртува с него, което е право само на съпругата му Полин.

„Толкова ли е трудно новините да се четат с повече патос? — питаше Розалин и си отговаряше: — Разбира се, че не! Освен за госпожица Чандлър, която постоянно бърчи чело, сякаш вижда текста за пръв път.

Бившата репортерка на канала «Из съдебните зали» може да чете — лично съм се уверила — продължаваше Розалин. — Но започвам да се убеждавам, че я бива само за журналистка «на бавни обороти». Да погледнем истината в очите — експериментът с изстрелването в звездна орбита на една безвкусно облечена провинциалистка претърпя пълен провал.“

„Да погледнем истината в очите“ — тази фраза се бе запечатала в съзнанието на Гейлът. Не беше от хората, които заравят глава в пясъка. Бе готова да напусне, да понесе последствията от провала си. Ала шефовете на телевизионния канал, които дълго и настоятелно я бяха

убеждавали да заеме мястото на водеща, заявиха, че вярват в способностите ѝ.

— Появата на името ти в пресата е добра реклама — успокои я Джон Маклейн, собственикът на Кей Си Ар.

— Точно така — подкрепи го Адам Вон.

— Не обръщай внимание на писанията на Розалин — намеси се шефката на новинарския екип Вивека Блеър. — Освен че е бездарна, няма и капчица мозък в главата. Прибери се вкъщи, Гейлът. Полежи във ваната, отпусни се, изпий чаша шампанско. През почивните дни забрави Кей Си Ар и Розалин Сейнт Джон. А в понеделник — отново на линия. Искam те отпочинала и в добро настроение. Очакваме повишен интерес от страна на зрителите благодарение на клюкарската рубрика.

„Естествено — помисли си Гейлът. — Любителите на сензации непременно ще превключат на нашия канал, все едно са свидетели на автомобилна катастрофа, които се тълпят на местопроизшествието. Със сигурност ще искат да се убедят, че унищожителната критика на Розалин Сейнт Джон отговаря на истината!“

Гейлът само отчасти бе последвала съвета на Вивека Блеър. Изключи телефона и не гледа новините, но мислите ѝ изцяло бяха обсебени от Кей Си Ар.

Кой знае, може и да са я търсили, за да ѝ възложат да направи репортаж „от мястото на събитието“. Всъщност случващото се в Общинската болница бе тъкмо по „специалността“ ѝ. За отразяването на криза със заложенници, при която бе застрашен животът на осем невинни момичета, не се изискваше четене на текст с „повече патос“ или размяна на „плоски шеги“ с другия водещ!

— Бях изключила телефона си — отвърна тя.

— Но щом сте разбрали, веднага сте дошли тук... — Да! Искате да разберете дали Бека е сред заложенничките, така ли?

„Искam ти да го разбереш! — изкушаваше се да каже Гейлът. — За нейно добро... и за твое, драги господине! Сензационната новина не ме интересува, защото напускам Ню Йорк.“ Искаше ѝ се този човек да е първият, който научава за решението ѝ.

Но какво я беше грижа за мнението на някакъв непознат, който дори не ѝ се беше представил!

Той не носеше униформа, нито костюм с марката „Брукс Брадърс“, към която проявяваха слабост големите клечки в полицията. Може би беше от ФБР, макар изобщо да не приличаше на федерален агент. Беше облечен с тениска и черни джинси, а гарваново черната му коса бе прекалено дълга за полицейски служител. Сивите му очи бяха студени като ледени висулки, устните му бяха едновременно чувствени и жестоки.

Цялото му същество излъчваше непреклонност. Аристократичното му лице и шията му бяха като издялани от гранит. Мускулестото му тяло сякаш бе изваяно от скулптор.

Наблюдаваше я с измамното безразличие на хищник, на самец, който се готви да се нахвърли върху жертвата си... или да я прелъсти.

Не му трябваше оръжие — достатъчни му бяха голите ръце и пронизващият поглед, за да убива... или да покорява.

— Сър? — обади се един от тримата униформени полицаи, които обслужваха апаратурата. — Току-що ни съобщиха телефонния номер на... хм... лицето, с което искате да се свържете.

Гейлът го наблюдаваше и си мислеше, че този човек ненавижда безумието, изпълнило мразовитата зимна нощ с бруталност, граничеща с лудост. Ала вместо да си бъде у дома, той бе избрал да е тук, лице в лице с опасността.

Отново усети ледения му поглед и осъзна, че мъжът с аристократичното лице и тяло на хищник иска час по-скоро да се отърве от нея. Сякаш бе отблъскваща като безумеца, държащ в плен осемте момиченца... Сякаш бе неговият противник.

— Какво искате, госпожице Чандлър? — Неучтивият въпрос беше изречен с необикновено мек тон, като че непознатият бе вдигнал шпагата си, за да нанесе смъртоносен удар, но в последния миг бе осъзнал, че тази жена не представлява заплаха за него, че вече е смъртно ранена. Оставаше само да изпълни последното ѝ желание.

„Какво искам ли?“ — запита се Гейлът. В съзнанието ѝ се блъскаха несвързани мисли. Имаше толкова много желания, неизпълними желания. И все пак за миг усети, че този сивоок вълшебник може да превърне мечтите ѝ в действителност.

— Какво искам ли? — промърмори и се сепна, като чу гласа си.

Лукас не откъсваше поглед от нея, беше като хипнотизиран. Усещаше, че е запленил от младата жена, и потръпваше... защото

досега това чувство му бе непознато. С усилие на волята го прогони и сурово попита:

— Интересувам се какво ще поискате, за да запазите в тайна самоличността на заложничките.

Гейлът не желаше нищо в замяна на мълчанието си. Нищо ли? Копнееше поне за миг отново да изпита увереността, че този човек е вълшебник, който ще изпълни най-съкровения й желания и ще осъществи тайните й мечти.

„Престани! — упрекна се мислено. — Знаеш, че мечтите никога не се сбъдват!“

Втрени се в човека, когото срещаше за пръв и последен път. Отговорът й бе като на опитна и безцеремонна репортерка, каквато никога нямаше да бъде:

— Ще си държа езика зад зъбите, при условие че направя ексклузивно интервю с вас след приключването на кризата със заложниците.

— Дадено.

— Веднага след като момичетата бъдат освободени — уточни тя и с учудване. Видя, че инквизиторът със суровото лице все пак е способен да се усмихва. Ала усмивката му бе толкова пресилена, че напомняше гримаса.

— Нямах ли ми доверие, Гейлът?

— Доверието трябва да е взаимно! — парира го тя и мислено добави: „Така е, сър. Който и да сте вие, високомерни господине!“.

Усмивката му помръкна, но заплашителното изражение си остана.

— Разбрахме се. Ще ти дам интервю веднага след освобождаването на заложничките. А сега, ако обичаш, напусни... — добави нетърпеливо.

Гейлът усети пренебрежението му. Студенината му я прониза до мозъка на костите. Идваше й да побегне навън, в мразовитата нощ, крещейки: „Не се безпокой — отивам си! Завинаги!“.

Но остана неподвижна и сподави гневния си вик, макар думите да отекваха в съзнанието й.

— Мисля, че видях човека, който е задържал момичетата — заяви с престорено спокойствие. — Сблъскахме се пред асансьора — тъкмо бе слязъл...

Сигурна бе, че е видяла похитителя. Едва сега си даде сметка, че ѝ се е сторил подозрителен, но не си спомняше какво е предизвикало подозрението ѝ.

— Знаем кой е — прекъсна я Лукас.

— Така ли? — измънка тя. Естествено, че вече е разкрил самоличността на извършителя. Как иначе би открил телефонния номер на лицето, което очакваше обаждането му? Розалин Сейнт Джон имаше право да я нарича недодялана глупачка... — Много се радвам...

Понечи да се обърне, да избяга, да освободи от присъствието си този надменен човек.

Гласът му я спря:

— Спомняш ли си какво носеше? — Сега говореше любезно, сякаш бяха съюзници, а не хора, сключили сделка — ексклузивно интервю в замяна на мълчание.

— Да. На шията му висеше стетоскоп.

Тъмносивите очи на непознатия развеселено проблеснаха — бяха като искрици, издаващи чувствеността му.

— Попитах как бе облечен.

— Моля? А, да... Памучна риза, бежов панталон, мокасини, лъснати до блясък... Изглеждаше като млад служител в преуспяваща фирма. „И напълно откачен“ — добави мислено.

— Значи не е бил с бяла престилка, така ли?

— Да, не носеше престилка. Останах с впечатлението, че кабинетът му е наблизо.

— Забеляза ли нещо в ръцете му?

— Не.

— А в джобовете му?

До този момент Гейлън държеше ръцете си в големите джобове на безформеното си палто и нервно свиваше юмруци. Ала сега затвори очи, опитвайки да си спомни подробности за човека, когото бе видяла. Машинално извади ръката си от джоба и я притисна до сърцето си.

— Тук... в горното му джобче... имаше пакет цигари.

Лукас едва сдържа смеха си, като видя какво е избродирано върху тюркоазно синята ръкавица с един пръст — тъмночервена коледна елха, украсена със сребристи гирлянди, а на върха ѝ се мъдреше лилава звезда.

— А можеш ли да си спомниш какво имаше в джобовете на панталоните му?

Тя не отвори очи, само ръката ѝ се спусна надолу, елхичката с лилавата звезда се насочи към левия джоб на грозното палто.

— Забелязах ето тук нещо с размерите на юмрук... Беше яйцевидно... не... май имаше формата на шишарка...

„Значи Антъни Ройс не е излъгал, че е въоръжен с граната“ — помисли Лукас.

В този миг яркосините очи на младата жена се отвориха широко и тя възкликна задавено — очевидно се бе досетила какъв е бил предметът с форма на шишарка.

— Забеляза ли нещо в другия му джоб? — попита той, сякаш не бе видял реакцията ѝ.

— Още два пакета цигари — прошепна Гейлътн и извърна очи. Погледът ѝ попадна на трите пакета цигари до телефона. Единият бе вече преполовен.

— Нещо друго? Пистолет? — продължи да я разпитва непознатият, палейки поредна цигара.

— Не, не!

— Добре — усмихна се Лукас. — Излиза, че си имаме работа с млад интелегент, въоръжен с три пакета цигари и една граната. — Забеляза тревожно разширените очи на журналистката и неочаквано изпита необяснимо желание да я успокои: — Няма страшно, госпожице Чандлър. Изглежда, скоро ще се видим отново, за да дам обещаното интервю.

ВТОРА ГЛАВА

— Изумително постижение, скъпа! — произнесе познат глас, когато Гейлът излезе от караваната и за миг спря, докато очите ѝ се приспособят към мрака. Топлите думи сякаш прогониха нощния студ.

Тя примигна, като Видя Адам Вон, титулярния водещ на новинарските емисии на Кей Си Ар, красив като филмов актьор и интелигентен като университетски преподавател. За съжаление помежду им не беше припламнала онази искра, която допада на телевизионната аудитория. Гейлът знаеше, че всичко е по нейна вина. Адам бе много мил с нея и бе толкова популярен, че въпреки провала ѝ зрителите бяха останали верни на Кей Си Ар.

— Здравей, Адам — отвърна тя. — Дано си искрен.

— Буквално съм поразен! Всеки журналист, включително моя милост, би дал мило и драго да го допуснат в „светилището“. Признавам, че когато Пол ми съобщи как си тръгнала насам — посочи застаналия наблизо оператор, — помислих, че си фантазира. Оказа се обаче, че не съм жертва на зрителна измама! С очите си видях да излизаш от караваната, в която не допускат представители на медиите. Как го постигна?

— Ами... хрумна ми нещо и реших да го споделя с човека, който ръководи операцията.

— И господин лейтенантът явно се е заинтересувал от хрумването ти — усмихна се Адам Вон.

— Лейтенант ли? За кого говориш?

— Предполагам, че си се срещнала с Лукас Хънтър.

— Не може да бъде! Не знаех, че се е върнал от Австралия.

— Тази вечер е кацнал и от летището е дошъл право тук.

— Приключила ли е обсадата на онова селце в Куинсланд?

— Да. Благополучно за всички, освен за водачите на сектата, а Лукас незабавно взел самолета за Ню Йорк... Ей, Гейлът, ти, изглежда, си послушала съвета на Вивека да не следиш новините... поне до този

момент. Всички очакваха да се откажеш, да избягаш, а ти се върна като победителка!

„Това се отнася за Лукас Хънтър, не за мен“ — помисли Гейлън. Името му ѝ беше добре познато от рубриката на Розалин Сейнт Джон, която в продължение на три седмици бе оплювала новата водеща на Кей Си Ар и бе превъзнасяла „зашеметяващо съблазнителния“ лейтенант от отдел „Убийства“.

Похвалите и ласкателствата по негов адрес изпълваха почти цялата ѝ колона. Намекваше, че лейтенантът притежава разностранни способности и че от някои се облагодетелстват само любовниците му, а от други — цялото общество. Освен това имал невероятни познания за психологията на престъпника, които му помагали не само за залавянето на опасни убийци, но и при провеждането на преговори с безумци, задържали като заложници невинни хора.

Наследил бил несметно богатство, което се възвръщало от многобройните инвестиции, макар той да харчел с широка ръка за своята кауза, за своя „кръстоносен поход“ в защита на онеправданите.

Розалин изрично подчертаваше, че Лукас Хънтър не получава заплата нито от нюйоркската полиция, нито от местни или задгранични организации за борба с престъпността, които го призоваваха на помощ в кризисни ситуации. Журналистката го наричаше „ловец — аристократ, който преследва набеязаната жертва, докато я залови“.

Сама по себе си личността на Лукас Хънтър бе необикновена и като магнит привличаше общественото внимание, но този път той бе изправен пред ужасяващо предизвикателство: да залови убиец, който не само върлуваше в Манхатън, а избираше жертвите си измежду най-красивите жени. Жени, с които Лукас бе имал интимни отношения.

След откриването на втория обезобразен труп убиецът бе изпратил на Розалин Сейнт Джон писмо, което гласеше: „Жените в живота на Лукас — неговите любовници — загиват една подир друга. Ще има нови и нови жертви, докато той се върне. Тогава ще видим кой ще победи в играта.“

Посланието беше изписано с букви, изрязани от коледния брой на „Плейбой“ и залепени върху лист хартия, и не представляваше улика за залавянето на убиеца. Очевидно съвременните престъпници

гледаха много полицейски филми и знаеха, че могат да ги уличат по отпечатъците от пръсти или по тяхната ДНК.

Розалин даде на убиеца прякора Казанова и побърза да уведоми Лукас чак в Австралия. Чрез нейната рубрика от полицията призоваха към бдителност всички жени, живеещи в Манхатън, независимо дали са „познавали“ лейтенант Лукас Хънтър.

Ала предупреждението се оказа безрезултатно, трета жена беше заклана в дома си. Убиецът отново изпрати писмо, в което пишеше: „Коя ли щастливка ще бъде следващата, лейтенант? Ако държиш да научиш, остани, където си в момента.“

„Но Лукас Хънтър няма избор! — възкликваше Розалин Сейнт Джон в своя коментар, обръщайки се към престъпника и към изплашените обитателки на Манхатън. — Трябва да остане в Куинсланд, за да спаси живота на осемдесет души, сред които много деца.“ Добавяше, че сексапилният и загадъчен лейтенант безсъмнено е имал за любовници много жени от Манхатън, но сеещият смърт Казанова не може да ги избие наведнъж, както обезумелите водачи на сектата заплашваха да сторят със своите последователи.

Ала сега благодарение на Лукас заложниците бяха освободени и се намираха в безопасност.

А ловецът се бе завърнал и жадуваше за отмъщение.

— Познаваш ли го, Адам? — попита Гейлън.

— Движим се в едни и същи среди, от време на време се срещаме на разни приеми. Но никога не съм го интервюирал. Лукас никога не разговаря с представители на медиите. Какво ли е било хрумването, което си... споделила с него?

Тя сви рамене:

— Нищо особено. Все пак лейтенантът се съгласи да даде интервю след освобождаването на заложниците.

— Повтарям, че съм изумен, Гейлън! Освен това се чувствам ненужен. — Усмихна се и добави: — Толкова ненужен, че възнамерявам да се прибера у дома.

— Моля? Не, недей! Виека знае, че си тук... — Гейлън замълча и помисли: „И държи да си тук, както и всички жители на Манхатън.“

— Разбира се, че знае. През двата почивни дни дежурството се поема от екипа на Марти и хората му вече са пред болницата. Аз съм тук, защото сметнахме, че за отразяването на подобно сензационно

събитие е необходим още един екип. Вивека не те е потърсила, тъй като се бяхме уговорили да почиваш до понеделник. Но след като събитията са се развили така неочаквано, с удоволствие ти отстъпвам вахтата, Гейлън. Заслужила си го. Да съобщим на Вив чудесната новина. Ти ли ще ѝ се обадиш?

Служебният клетъчен телефон беше в джоба на широкото ѝ палто, но тя не посегна да го извади, а промърмори:

— Предпочитам ти да се свържеш с нея.

— Дадено.

Адам Вон набра кода за автоматично свързване с апартамента на Вивека Блеър, намиращ се на Парк Авеню.

— Здравей, Вив! — изрече бодро. — Обажда се Адам. Ще ти съобщя нещо невероятно! Гейлън е до мен. Лукас ѝ е обещал интервю веднага след освобождаването на заложниците! Според мен това е „репортерското попадение на века“, не мислиш ли? Да, точно така. Отивам си вкъщи... Да, може би... Добре, добре, ще видим... Марти и хората му са по местата си, Гейлън и Пол ще държат под око полицейската каравана, а аз си отивам на топло...

— Настояваше ти да вземеш интервюто — отбеляза Гейлън, след като колегата ѝ прекъсна връзката и прибра телефона.

— Какви ги говориш!

— Сигурна съм. Разбрах го по уклончивото ти: „Да... може би... добре, ще видим...“

— Не бъди толкова мнителна! Вив предложи да се върна след приключването на кризата и да присъствам на пресконференцията, докато ти интервюираш Лукас.

— Ама... той няма ли да бъде на пресконференцията?

— Няма, независимо от изхода на кризата. Ако момичетата останат живи, на журналистическите въпроси ще отговарят кметът и началникът на полицията, а ако — не дай, боже — операцията претърпи неуспех, пресконференцията ще се води от неизвестен говорител на служителите на реда. Лукас Хънтър никога не дава интервюта. Щом се е съгласил да разговаря с теб, няма да ти е възможно да проследиш другите събития, например няма да можеш да отразиш реакциите на родителите на момичетата. Невъзможно е да бъдеш на две места едновременно, нали? Ще взема Уоли и ще се

върнем... за всеки случай. Задачата ви с Пол е да не позволите на добрия лейтенант да ви се изплъзне! Съгласна?

— Да — промърмори тя, макар да ѝ се искаше да стои на пост с Уоли, а не с Пол.

Пол очевидно също не беше във възторг от предложението. От самото начало главният оператор на Кей Си Ар знаеше, че Гейлът ще се провали, и като Розалин Сейнт Джон не криеше пренебрежението си към недодяланата провинциалистка. „Не снимаме минисериали! — бе я скастрил още при първия им съвместен репортаж. — Важна е есенцията, ясно ли е?“

Разбира се, че ѝ беше ясно, но за разлика от Пол, който го правеше с лекота, тя не можеше да сведе житейските събития до няколко сбити изречения.

По същия стегнат и сбит начин Пол ѝ бе разказал „сагата“ за създаването на Кей Си Ар, историите на Адам, Вивека, Полин, Мариан и Джон.

От петимата само Джон беше беден като църковна мишка. Но когато реши да разшири медийната си империя със закупуването на манхатънска телевизионна станция, заплашена от фалит, Джон Маклейн беше вече много богат. Обичаше предизвикателствата и реши, че ще изправи на крака губещата телевизия. Разчитайки на безпогрешния си усет на даровит режисьор, той създаде страхотен екип. Покани за водещ прочутия военен кореспондент Адам Вон, който можеше да получи място във всеки телевизионен канал. Ала Адам също обичаше риска и предизвикателствата, както и Манхатън, затова прие предложението.

За шеф на новинарския отдел Джон избра Вивека Блеър, която работеше в неговата телевизионна компания в Далас. Тя се съгласи да дойде да живее в Ню Йорк и дори измисли названието на новия канал.

Постепенно нещата потръгнаха и Кей Си Ар стана най-гледаната телевизия в Манхатън. До този момент само Адам водеше новинарските емисии. След като обявиха конкурс за водеща, бяха затрупани от видеокасети, представящи кандидатките за престижната работа. Вивека и Адам избраха аристократичната Мариан, тяхната Грейс Кели, спечелила сърцата на хилядите зрители, когато между нея и Джон пламна любов. На сватбата им в прекрасната розова градина в

градчето Чатсуърт Адам се запозна с Полин, сестрата на Мариан, и само след шест месеца двамата също се ожениха.

Пол разказа на Гейлътн всичко това, но не намери за необходимо да сподели с нея последната глава от „сагата“ — на 14 декември Мариан бе починала от злокачествен тумор.

Мариан — обичаната от всички смела жена с ангелско сърце. Незаменимата Мариан, която Гейлътн трябваше да замени.

Отначало Гейлътн се питаше дали Пол не се стреми да заеме мястото й... Несъмнено щеше да се справи отлично, защото бе не само привлекателен, но и талантлив.

По-късно разбра, че голямата му любов е художествената фотография. Преди да стане оператор в Кей Си Ар, бе работил като полицейски фотограф, но за него и двете професии бяха само начин да си изкарва прехраната...

Думите на Пол прекъснаха размислите й:

— Сигурно се е съжалил над теб.

— Имаш право — промълви Гейлътн и с поглед проследи Адам, който се отдалечаваше сред гъстата мъгла.

— Не говоря за Адам, а за Лукас Хънтър. Съжалил те е, затова се е съгласил да го интервюираш.

„Но той не знае нищо за мен! — помисли Гейлътн. — Работя в Кей Си Ар едва от три седмици, през които прочутият господин Хънтър отсъстваше от града и едва ли е осведомен за перипетиите ми.“ Нищо чудно обаче Розалин Сейнт Джон да му бе съобщила последните манхатънски новини. Навярно писмото, което му е изпратила в Австралия по електронната поща, е съдържало следното язвително изявление: „Не всичко, случващо се в Ню Йорк, е обагрено в черни краски. Убийствата и престъпленията продължават, но има и комични събития. Новата водеща на Кей Си Ар е печална картинка. Жалко, че Казанова не й е хвърлил око!“

— Определено не си неговият тип — безмилостно продължи Пол. — Лейтенант Хънтър е известен познавач на женската красота и харесва изискани, стилни и преуспели дами. Ще се убедиш, че не преувеличавам, дори само като видиш списъка на жертвите на Казанова.

Гейлътн знаеше, че операторът е прав — Лукас Хънтър имаше слабост към красиви и преуспели жени. Дали съгласието му да й даде

интервю бе предизвикано от съжаление? А може би е някаква благотворителност — щедро дарение от закрилника на невинните жертви за една жертва на име Гейлътън Чандлър, която е претърпяла пълен провал на новото си поприще. Дълбоко в сърцето си осъзнаваше, че дори няма право да се нарече жертва, тъй като сама си е виновна за всичко.

— Очертава се приятна нощ — кисело подхвърли тя.

— Имаш право, драга. Докато пазиш нашето птиченце да не избяга, моя милост ще ощастливи една дама.

— Но...

— Няма страшно, Гейлътън. Ще бъда наблизо. Потърси ме чрез пейджъра, ако се случи нещо интересно.

— Какво разбираш под интересно?

— Например ако психопатът започне да хвърля момиченцата от шестнайсетия етаж. Всъщност не ме безпокой, ако се стигне дотам. И бездруго ще използваме материала, който ще се излъчи по всички канали. Повярвай ми, Гейлътън, при подобни ситуации не се случват неща, които си струва да се заснемат.

„Освен ако безумецът реши да взриви гранатата“ — помисли си тя, сетне си каза, че Лукас не ще позволи това да се случи.

— Позвъни ми на пейджъра, Гейлътън, и ще довтасам за броени минути, обещавам. За нищо на света няма да пропусна интервюто ти с Лукас Хънтър!

ТРЕТА ГЛАВА

— Не! — ужасено извика Елизабет Ройс, съпругата на обезумелия финансов брокер. — Не мога да разговарям с него! Не мога, разбирате ли?!

Лукас разбираше, но все пак настоя:

— Моля ви само да говорите с него по телефона, госпожо Ройс.

— Как изобщо ме открихте?

„Доста се поизмъчихме — мислено си каза той. — Не беше лесно.“

Елизабет Ройс бе намерила подслон при жени, които бяха твърдо решени да закрилят своите сестри, майки и дъщери... и предлагаха много по-сигурно убежище от бюрократичните институции. За щастие Лукас познаваше доста представителки на нежния пол, доверяващи се на човека, който така самоотвержено защитава онеправданите жертви.

— Беше жизнено необходимо да ви открием, госпожо Ройс. В момента разчитаме само на вашата помощ. Няма да издадем на съпруга ви къде се намирате. Моля ви само за едно — по телефона да му обещаете, че ще му разрешите да се срещне с дъщеричката ви.

— Да му разреши да се вижда със Сара?! За нищо на света, лейтенант! Преди време той едва не я уби. Отне жизнеността ѝ, мечтите ѝ! Тя е объркана... изплашена до смърт...

— Също като осемте момиченца, които съпругът ви държи като заложници — прекъсна я Лукас.

— Не е честно! — възкликна тя.

— Общо, взето, животът е несправедлив — промълви той, осъзнавайки, че наистина постъпва непочтено с нея. Направи му впечатление, че жената отказва да произнесе името на съпруга си. Самият той не споменава името на Антъни, но се обръщаше към непознатата с „госпожо Ройс“, безмилостно напомняйки ѝ, че е свързана с този човек. — Споменахте, че едва не е убил дъщеричката ви...

— Да... Скъпата ми Сара! Тя е само на пет години, лейтенант! Още е невръстно момиченце!

— Разкажете ми какво ѝ е сторил.

— Случи се тъкмо преди Коледа — започна Елизабет Ройс. По тона ѝ личеше, че изпитва облекчение — щом лейтенантът научи истината, ще разбере отказа ѝ да изпълни молбата му. — Наложил се да изляза за последни покупки, а той заяви, че с удоволствие ще наглежда малката, няма проблеми. Всъщност възникна сериозен проблем. Сара паднала по стълбите... поне така каза той. Спънала се била в маратонката, която съм изпуснала преди няколко часа. По спешност я закараха в Общинската болница. Цели два дни я държаха в интензивното отделение, после я преместиха в Шести блок. Не само костите ѝ бяха счупени — духът ѝ бе сломен. Отначало не разбрах причината. После открих в кабинета му чаршафите, изрисувани със златни звезди и с грамадни коледни елхи.

— Сара ги е нарисувала, нали?

— Да... толкова им се радваше... а него буквално го вбесиха. Борсов посредник е, нали разбирате? Изминалата седмица бе доста напрегната за него. Непрекъснатите промени на азиатските пазари предизвикаха истински хаос на нашата борса. Не биваше да оставям Сара сама с него! При подобни случаи той става неуправляем...

— И склонен към жестокост?

— Да, понякога. Но си го изкарваше само на мен... поне дотогава.

— Лекарите не се ли усъмниха, че става въпрос за изнасилване?

— Може би са се питали какво се е случило в действителност. Но той разказваше толкова убедително и изглеждаше така разтревожен...

— Но вие не сте се съмнявали — прекъсна я Лукас.

— Призна пред мен какво е сторил, лейтенант! Същевременно обвиняваше и мен, и нея. Твърдеше, че сигурно аз съм изпуснала маратонката (случвало се бе и преди) и че съм ѝ разрешавала да рисува навсякъде.

— Голям симпатяга, няма що! Изхвърлихте го от къщата, така ли?

— Опитал се. Дори помолих да издадат заповед за задържането му.

— На която той не обърна внимание, нали?

— Именно. Взе да плаче, изпадна в истерия, което още повече наплаши горкичката ми наранена Сара. Ето защо с нея се укрихме на безопасно място, лейтенант! До тази вечер си въобразявах, че никой никога няма да ни открие.

— Така е, той не може да ви намери. Имате честната ми дума, госпожо Ройс, че никога повече няма да види нито дъщеря ви, нито вас. Но трябва да го убедим в обратното.

— Искате да го излъжа, така ли?

— Да — отсече Лукас и си помисли: „Моля ви, направете го!“.

— Ще ме убие, като разбере, че съм ви помогнала!

— Няма да може, тъй като до края на живота си ще остане в затвора.

— Богатите са всемогъщи, лейтенант Хънтър. Навярно го знаете от опит. А той е много богат. Сигурна съм, че в затвора ще намери престъпници, готови да убият срещу определена сума. Не ме е грижа, че ще ме убият. Преди да се роди Сара, често ми идваше да сложа край на живота си. Ала кой ще обича моето скъпо момиченце? Кой ще се грижи за него? Вие ли?

„Не, няма да съм аз — помисли Лукас. — Моето сърце е от камък. Не мога да обичам.“

— Не ме принуждавайте да го правя, лейтенант!

Лицето му се изкриви. Искаше му се да я манипулира с лекотата, с която съпругът ѝ очевидно я беше въртял на малкия си пръст.

Лукас Хънтър безпроблемно контактуваше с психопати, но срещаше затруднения при общуването с нормалните хора. Навярно заради скрупулите си — те му пречеха да преговаря с почтени и принципни люде, които не умеят да лъжат.

Молеше госпожа Ройс да измами съпруга си, но самият той не можеше да я излъже.

— Повярвайте, съпругът ви ще получи доживотна присъда — повтори. — Обещавам, че ще уредя двете със Сара да живеете в пълна безопасност.

— Никога няма да сме в безопасност, ако не го излъжете, лейтенант. Кажете му, че не сте ни намерили. Съжалявам, но не мога да ви помогна.

Тонът ѝ беше извинителен, сякаш се чувстваше отговорна за чудовищните деяния на съпруга си, сякаш злината му бе осквернила и нея.

Колко добре му беше познато това чувство за вина, колко често го терзаше!

Жената прекъсна връзката и сложи край на надеждите му, че момичетата ще бъдат освободени без опасност за живота им. В този момент иззвъня единственият телефон с неизключен звуков сигнал. Лукас вдигна слушалката едва на петото позвъняване:

— Как си, Тони?

— Не съм никакъв Тони! Наричай ме Антъни. Как мислиш, че се чувствам, Лукас? Печеш ме на бавен огън, така ли? Очаквах обаждането ти, но ти не благоволи да позвъниш. Затова аз ти се обаждам. Открихте ли мръсницата?

— Нали се разбрахме да подбираме думите си?

— Ти ме помоли да не ругая, господинчо! Не съм обещавал нищо. Е, да бъде както искаш, не съм дребнав човек. Свързахте ли се със скъпата ми съпруга, лейтенант?

— Не и мисля, че няма да я намерим.

— Явно не сте положили достатъчно усилия. Постарайте се да я откриете, иначе... знаете какво ще се случи с момичетата. Да го повторя ли?

При предишното си обаждане беше отправил такива заплахи, в сравнение, с които цял речник с вулгарни думи би приличал на детско четиво. Бе обещал, че ще ги взриви на хиляди парченца.

— Недей, спомням си думите ти. Няма да се справя без помощта ти, Антъни. Използвах какви ли не източници, но все удрях на камък. Съпругата ти е изчезнала. Следващата стъпка е публично да я призовем да се свърже с нас. Всяка телевизионна и радиостанция с радост ще изпълни молбата ни. Досега се въздържахме от подобна мярка, тъй като ти настоя да запазим в тайна самоличността ти.

— Слава богу, че поне това сте разбрали! Не искам името ми да се появява в пресата, защото ще загубя клиентите си — сред тях са някои от най-богатите хора в света. Въпросът засяга само нас със скъпоценната ми съпруга. Освен това Елизабет не притежава чувство за обществен дълг и няма да се отзове на призива на полицията.

Трябва да я откриеш, Лукас, и то скоро. Обстановката започва да ми лази по нервите.

— Щом си толкова изнервен, напусни болницата.

— Иска ти се, а?

— Или пък освободи момичетата...

— Да бе — отварям вратата, а отвън чакат командосите. Ще имаш да вземаш! Ако се опитате да ми скроите номер, ще взривя гранатата и всичко ще стане на пух и прах... Включително проклетите кукли!

— Какви кукли?

— Шибаните... прощавай за грубия език... кукли Барби. Представи си мила картинка, Лукас — заобиколен съм от хленчеши момиченца, всяко от които е прегърнало куклата си, сякаш пластмасовата мръсница ще му помогне! — В гласа на Антъни Ройс се долавяха истерични нотки, изглеждаше изплашен като заложничките си. — Всички на този свят сме беззащитни! Никой не може да ни предпази от злото!

— Успокой се, Антъни — промърмори Лукас, надраска на едно листче: „Провери защо куклите Барби го изнервят“, и го подаде на полицаия, който седеше до него. — Май нервите ти са поизопнати?

— Поизопнати ли? Що за тъпа шега? Бесен съм!

— Изглежда, си прекалил с цигарите.

— Остава ми само един пакет. После... знаеш какво ще се случи.

— Да.

— Знаеш ли, навремето отказах цигарите... Може би затова сега ми действат толкова възбуждащо. Отказах се от пушенето заради жена си и дъщеря си... заради така нареченото си семейство!

— Готов си бил на компромис заради тях, така ли?

— Готов бях живота си да дам заради тях! Но какво получих в замяна? Онази мръсница ми сложи рога! Сигурен съм, че в живота й има друг мъж, затова ме и заряза! Знаеш ли какво ми се иска да направя с гранатата?

— Представям си.

— Съмнявам се!

Лукас жадно вдъхна дима и осъзна, че само за около час е изпушил двайсет и две цигари.

— Представям си, и още как, Антъни! Свързано е с интимните части на жена ти...

Небрежно подхвърлената забележка сепна не само психопата, но и тримата полицейски служители в караваната. Настъпи гробна тишина, сякаш безумецът си беше глътнал езика, а на полицаите им беше секнал дъхът.

Известно им бе умението на Лукас да разговаря с психопати така, сякаш е един от тях, сякаш познава и изпитва убийствената им ярост. Тактиката му беше неповторима и неподражаема — нито един здравомислещ човек не би допуснал подобен варварски акт, не би подклаждал гнева на безумеца.

Нито един здравомислещ човек, освен Лукас Хънтър — вълк единак, бунтовник, прелъстител на най-красивите жени... и най-големият злодей.

Разказваха се легенди за способността му да покорява женските сърца и да сломява съпротивата на престъпниците. Колегите му не одобряваха нестандартния му подход, но ако животът на техния близък бе изложен на риск щяха да предпочетат Лукас пред цяла армия предпазливи психолози.

Всички в караваната затаиха дъх, докато очакваха отговора на Антъни Ройс, предполагайки, че ще станат свидетели на диалог между луди.

Ала борсовият посредник също беше шокиран от думите на Лукас Хънтър.

— Всъщност... имах предвид нещо по-... цивилизовано — промълви смутено.

— Например да хвърлиш гранатата в колата на съпругата си, така ли? Или да я поставиш под леглото на любовника й?

— Да... — облекчено прошепна Антъни. — Нещо подобно.

Реакцията му подсказваше, че е грубиян, който тероризира семейството си, но още не е прекрачил границата на лудостта. Не бе достоен противник на Лукас Хънтър, който майсторски го бе накарал да разкрие истинския си нрав. Беше слабохарактерен и не притежаваше силната воля на психопатите, но въпреки това бе опасен. Имаше оръжие, а съзнанието му беше размътено от гнева и от никотина.

— Какво е мнението ти за „Джемстоун“? — ни в клин, ни в ръкав попита Лукас.

— Моля?

— Питам какво мислиш за цената на акциите на „Джемстоун Пикчър“. Разбрах, че ги предлагат по осемнайсет долара. Смяташ ли, че цената е реална?

Внезапно Антъни Ройс се преобрази и заговори като борсов посредник, който се стреми да спечели перспективен клиент:

— Според мен е безбожно ниска. Бас държа, че ще се удвои броени часове след отваряне на борсата в понеделник.

Лукас беше на същото мнение и смяташе, че ще получи солидна сума от добрата си инвестиция.

Поведоха разговор за финансовия пазар, за коефициенти на печалба и дали Антъни Ройс е оптимистично настроен въпреки нестабилността на индекса „Дау Джонс“.

Атмосферата в полицейската каравана се разведри, колегите на Лукас вече бяха по-оптимистично настроени. Започваха да вярват, че и този път той ще излезе победител.

Знаеха обаче, че кризата няма да приключи толкова бързо. Въпреки че бяха обнадеждени, полицаят, на когото Лукас бе подал бележката за куклите Барби, побърза да изпрати по електронната поща запитване до главната сестра на отделението.

Все пак всички дишаха по-леко.

Докато разговаряше с човека, който от съпруг, тормозещ семейството си, се бе превърнал в опасен престъпник, Лукас усещаше как кръвта във вените му се вледенява... как се преобразява в безмилостен злодей, дебнещ жертвата си.

Погледна часовника си — небрежен жест, сякаш искаше да провери за колко време е успял да сломи съпротивата на безумеца.

Часът беше 3.13. Убиецът, наречен Казанова, се готвеше да извърши поредното си пъклено деяние, а Лукас Хънтър беше безпомощен да му попречи. Ала усещаше, долавяше безпокойството и ненаситната му похот.

Позволи на злото да нахлуе в него, да го изпълни и да го смрази, защото така трябваше. Трябваше да задържи усещането колкото е възможно по-дълго, въпреки че от ужас сърцето му преставаше да бие, а ледените нокти на страха сякаш разкъсваха душата му.

През тази зимна нощ злото го напусна по-бързо от всякога, ала на него му се стори, че гневът и болката са го сковавали цяла вечност. Когато вледеняващото злоещо присъствие се оттегли, Лукас се приближи до прозореца. На онези, които го наблюдаваха, походката му напомни на грациозната и същевременно заплашителна походка на хищник, обитаващ джунглата.

Тласкаше го странно безпокойство, внезапен и непреодолим импулс, който той не можеше да пренебрегне. Сякаш изпитваше необходимост... не, желание да впери поглед в непрогледния мрак на мразовитата нощ.

Ала мракът не беше пуст — отвън стоеше жената с тюркоазното палто и смешните ръкавици, а леденият вятър безмилостно развяваше червеникавата ѝ коса.

„През цялото време ли е била там?“ — изумено се запита Лукас. Зъзнела, е в студа, изоставена от колегите си, защото е повярвала на обещанието му.

Повярвала е на лъжливото му обещание и чака сред ледения мрак, за да вземе уговореното интервю.

Лукас мислено прокле смътния импулс, който го бе накарал да погледне навън, както и непреодолимото желание да излезе в тъмата, сякаш жената с огнената коса го привличаше като магнит.

Но действителността, по-сурова и вледеняваща от януарската нощ, го възпря. Той прошепна едва чуто:

— Върви си, момиче с детски ръкавички! Бягай далеч оттук!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В продължение на два часа Антъни Ройс говори почти непрекъснато, като палеше цигара от цигара. Възхваляваше прозорливостта и уменията си и предричаше, че в скоро време ще бъде всепризнат финансов гений.

Самохвалната му тирада до смърт отегчи полицаите в караваната, но Лукас Хънтър го слушаше с неотслабващо внимание. Знаеше, че ще настъпи момент, в който Ройс ще осъзнае действителността, и трябваше да бъде подготвен.

Този момент настъпи малко преди зазоряване.

— Лукас? — извика Антъни. Вече не беше самоувереният борсов посредник, а човек, обзет от паника и чувство за клаустрофобия, който внезапно се е озовал в реалния свят и отчаяно се пита какво прави в болнична стая, заобиколен от цивреци момиченца, вместо да е в кабинета си и да сключва сделки за милиарди долари, както подобава на един финансов гений.

— Чувам те, Антъни — спокойно отвърна Лукас. — Какво искаш?

— Измъкни ме от шибаната болница!

— Дадено. Само отвори вратата.

— Как не! Нали веднага ще ме арестуват!

— Няма друг начин.

Полицаите в караваната се втрениха в Лукас, смаяни от непреклонността му. Беше известен със склонността си да нарушава установените правила, а сега, когато нещата вървяха като по мед и масло, постъпваше непредсказуемо. Логично и съвсем допустимо бе да излъже престъпника в името на освобождаването на заложничките.

Но по причини, известни само на него, лейтенантът бе предпочел да бъде откровен.

— Забрави ли, че имам граната? — попита Ройс, възвърнал за миг самоувереността си. Същия въпрос биха задали и полицейските служители... стига да имаха тази смелост.

— Не съм забравил, Антъни. Но дежурството ми свършва. Всъщност заместникът ми е вече тук — най-безцеремонно излъга Лукас. — Уморен съм, копнея да се прибера у дома. Оставям нещата в неговите ръце...

— Не! — прекъсна го Ройс и в гласа му отново прозвуча паника. — Трябва да довършиш започнатото!

— Грещиш, Антъни. Никой не може да ме задържи.

— Не те ли е грижа какво ще се случи? — изстена човекът, който допреди малко се оплакваше, че е заобиколен от хленчеши момиченца. — Не ти ли пука дали ще взривя гранатата?

— Изборът е твой, драги. По телевизията ще съобщят какво се е случило. Непременно ще гледам вечерните новини. А сега си отивам къщи, Антъни. Чака ме топлото легло. Честно казано, нощта ми се стори безкрайна. Изтощен съм.

— Почакай! Трябва да ме измъкнеш оттук! Още сега!

— Само отвори вратата.

Полицайте бяха забравили умората от безсънната нощ и напрегнато следяха развоя на събитията. Похитителят на момиченцата бе станал заложник на Лукас, съдбата му зависеше от волята на лейтенант Хънтър.

Полицейските служители се питаха дали този път преговарящият не е сгрешил, дали след миг няма да чуят експлозия.

Но взрив не последва. Антъни Ройс плачливо произнесе:

— Ще им наредиш ли да не ме застрелват!

— Разбира се, Антъни.

След десет минути представителите на медиите бяха уведомени за успешното разрешаване на кризата със заложниците. Осемте момиченца бяха невредими, а извършителят, чието име полицията не съобщаваше, бе заловен и изведен от болницата през подземен тунел.

Когато първите слънчеви лъчи се опитаха да пробият мъглата, започна пресконференцията, организирана от кмета и началника на полицията.

Верен на обещанието си, Пол се появи осем минути след като Гейлърн му изпрати съобщение на пейджъра.

— Убеди ли се, че съм бил прав? — подхвърли подигравателно. — Събитията се разбиха според очакванията, не се случи нищо

драматично. Спокойно можеше да се наспиш, а сега изглеждаш като... призрак. Свърза ли се с...

— Да, изпратих съобщение на Адам и Уоли.

— Имах предвид дали си извикала Хосе Фелипе.

— Имаш странно чувство за хумор.

— Честно казано, Гейлът, изобщо не се шегувам. Бог знае защо Вивека, Адам и Джон много държат на теб и винаги са на твоя страна. Повярвай обаче, че Вивека ще побеснее, ако застанеш пред камерата в този вид.

Думите му я жегнаха. „В този вид“ означаваше да бъде истинската Гейлът, без прическа, оформена от модния стилист Хосе Фелипе, без стилните дрехи, каквито носеха моделите в списание „Вог“.

Доскоро гъстата ѝ коса беше дълга и толкова непокорна, че приличаше на огнен водопад. Тя никога не се притесняваше, че вятърът ще ѝ развали прическата. Зрителите очакваха от съдебния репортер да бъде естествен и спонтанен в унисон с драматичните събития в съдебните зали.

Ала Вивека беше обяснила на Гейлът, че богатите жители на Манхатън ще посрещнат с неодобрение водеща с небрежна прическа и размазан грим, при положение че се намира в студио с климатична инсталация, а не на стъпалата пред сградата на съда. Добавила бе, че предвид часа на излъчване на вечерните новини на Кей Си Ар Гейлът все едно е поканена на вечеря в домовете на зрителите, следователно трябва да изглежда като извадена от кутия.

Пет дни преди дебюта си в Кей Си Ар Гейлът бе изпратена в луксозния фризьорски салон на Хосе Фелипе на Пето Авеню. С разкрасяването ѝ се зае лично прочутият специалист. Скъси косата ѝ до раменете, сетне ѝ направи елегантна прическа с помощта на пяна и сешоар, като „обузда“ непокорните ѝ къдрици. Накрая доволно отбеляза, че благодарение на новата прическа мършавото ѝ лице изглежда по-закръглено. Сетне с нея се зае специалистът по грим, който умело подчерта наистина забележителните ѝ очи.

Хосе Фелипе и Вивека, която редовно посещаваше салона, останаха доволни от резултата. Стилистът увери Гейлът, че сама може да поддържа прическата си и да се грижи. Подчинените му ѝ

показаха как да го прави, връчиха ѝ писмени инструкции и за всеки случай ѝ продиктуваха телефоните си.

Хосе Фелипе я предупреди, че винаги трябва да изглежда като току-що напуснала салона му, и добави:

— Никога не излизай от апартамента си небрежно облечена и без прическа, дори когато слизаш за пощата.

Изражението му подсказваше, че клиенти, които не са се подчинили на инструкциите му, горчиво са съжалявали, след като са били хванати неподготвени от дебнещите фотографии от жълтата преса.

— Подобни провали са непростими за прочутите личности — поучително продължи той, сетне подкупващо се усмихна на Вивека и добави: — А като водеща в най-добрата телевизионна компания в Манхатън госпожица Чандлър моментално ще се прочуе.

Гейлът с горчивина си помисли, че наистина се бе прочула благодарение на... унищожителната критика на Розалин Сейнт Джон. Макар че не ѝ беше по сърце да следва съветите на стилиста, тя се подчини, най-вече от уважение към Вивека, Адам и Джон.

Тази вечер за пръв път бе нарушила „правилата“, но не го бе сторила нарочно. Тъкмо се бе изкъпала и се канеше да се заеме с оформянето на прическата си, когато чу новините. Не изслуша докрай съобщението, облече набързо тениска и джинси, обу маратонки. Знаеше, че не бива да излиза в този вид, че облеклото ѝ няма нищо общо с изисканите тоалети, задължителни за водещите в Кей Си Ар. Ала в момента изобщо не я беше грижа как изглежда. Трябваше час по-скоро да съобщи на човека, провеждащ преговорите с терориста, че Ребека Пакстън Райт е сред заложничките.

Навлече любимото си тюркоазно синьо палто, грабна любимите си ръкавици с един пръст и хукна към болницата.

А сега Пол намекваше, че красивата и неизменно елегантна Вивека едва ли ще остане очарована, като разбере как Гейлът си е позволила да застане пред камерата в този вид — от влагата непокорната ѝ коса се бе навила на стегнати масури, а от студа бледото ѝ лице изглеждаше още по-изпито.

— Разбира се, много е важно да си фотогенична — продължаваше да говори той и Гейлът си спомни комплимента, който веднъж неохотно ѝ бе направил. Бе ѝ казал, че има правилни черти и

на снимка ще изглежда по-добре, отколкото в действителност. — Но не можеш да си позволиш зрителите да те видят като плашило.

— Благодаря за загрижеността, Пол. Мисля, че зрителите не се интересуват от мен, а от осемте момиченца и от техния спасител.

Гейлън не смяташе, че Вивека ще се разсърди. Вярно бе, че Вивека Блеър е олицетворение на изисканост и стил, вярно е, че държи водещият да е с безупречен външен вид, когато застане пред камерата в студиото.

Ала Вивека Блеър бе и първокласна журналистка, влюбена в професията си. Навярно щеше да се съгласи, че когато една репортерка е прекарала цялата нощ на студа, за да информира зрителите за развоя на събитие, което се следеше с неотслабващ интерес, няма начин въпросната репортерка да изглежда „като извадена от кутия“.

Да, Вивека нямаше да й направи забележка... Стига да вземеше интервю от Лукас Хънтър.

Следващото изявление на оператора й подейства като студен душ:

— Всъщност тревогата ми е неоправдана. Вероятността да интервюираш лейтенант Хънтър е равна на нула.

— Моля?

— Не се самозалъгвай, миличка. Бил е готов и звездите от небето да ти свали — само и само да се отърве от тебе.

— Но...

— Какво си въобразяваш? Че ще успееш? Не се заблуждавай от факта, че шефовете са наредили да се анонсира твойт ексклузивен репортаж! Спомняш ли си какво ти каза Адам — Лукас Хънтър не обича представителите на „четвъртата власт“. Казано направо — лейтенант Хънтър никога не дава интервюта!

Гейлън не вярваше на ушите си. Наистина ли Кей Си Ар цяла нощ е анонсирал предстоящия репортаж? А защо не? Никой друг канал не можеше да се похвали с подобен успех!

— Вивека нямаше да обяви интервюто, ако не вярваше, че ще се състои!

— Така ли мислиш? Заблуждаваш се, драга. Длъжна бе да го обяви, за да не изпадне в неудобно положение, ако Хънтър все пак, по някаква случайност, се съгласи да разговаря с теб.

— Адам щеше да ми каже... щеше да ме предупреди — промълви Гейлът.

— Каза ти го в очите!

— Трябваше да предупреди Вивека...

— Тя е достатъчно опитна, отдавна е в бранша! Пък и — кой знае — може да стане чудо! Може би дълбоко греша...

— За какво? — прекъсна го Адам, който се бе приближил незабелязано. По петите го следваше Уоли, операторът, с когото Гейлът работеше, докато Пол отсъстваше. От първия миг ѝ бе станал симпатичен — показа ѝ снимките на съпругата и децата си, които носеше в портфейла си, призна, че се е възхищавал от смелостта на Мариан, но дружелюбното му поведение подсказа на Гейлът, че е готов да ѝ даде шанс да прояви способностите си въпреки предаността му към мъртвата.

Разликата в поведението на Адам и Уоли беше поразителна, ала сега беше още по-подчертана. Водещият изглеждаше спокоен, самоуверен и отпочинал. Изражението на оператора, както винаги, издаваше мекушавост и несигурност. Имаше вид на човек, уморен до смърт и на прага на нервна криза.

— Уоли, какво ти е? Добре ли си?

— Разбира се, Гейлът. Благодаря за вниманието. Знаеш ли цяла нощ не съм мигнал. Гледах репортажите и си мислех, че сигурно щях да полудея от страх, ако моята Ани бе сред заложничките!

— За какво разговаряхте с Пол? — намеси се Адам.

— Ами... той смята, че обещанието на лейтенант Хънтър да даде интервю за Кей Си Ар е било уловка — отвърна тя, а наум си каза: „Опитният преговарящ е измислил начин да се отърве от некадърната и доверчива репортерка.“

Адам смръщи вежди, сетне побърза да я успокои:

— Дори да е така, той ще се zlepостави пред зрителите, не ти. Смело напред, Гейлът. Накарай Лукас Хънтър да изпълни обещанието си и не му спестявай неудобните въпроси!

ПЕТА ГЛАВА

Гейлът се питаше дали наистина възнамерява да зададе неудобни въпроси на непристъпния лейтенант. Би ли се осмелила да го попита: „Какъв отпечатък оставят върху душата и сърцето ти почти ежедневните срещи с безумци? Не ти ли тежи на съвестта смъртта на Моника, Марша и Кей? Тези ослепително красиви жени, които си обичал, убити от психопат...

Скърбиш ли, задето си загубил любовта им? Или те измъчва само безсилен гняв от наглостта на престъпника, отправил ти това предизвикателство — да избива любовниците ти...”

Знаеше, че Лукас още е в караваната.

И че в момента е сам.

Цялата нощ бе прекарала наоколо и видя униформените полицаи, които влизаха и излизаха от командния пункт. Малко след приключването на кризата Лукас Хънтър остана сам. Подобно на прочут театрален актьор той изчакваше да си отиде и последният зрител от публиката, прекланяща се пред таланта му. А може би също като на актьора и на него му трябваше време да си възвърне силите след майсторското, но уморително пресъздаване на образа, да прекрачи границата между въображаемостта и действителността. И тъй като Лукас Хънтър бе лейтенант от отдел „Убийства“, навярно бе по-правилно да се каже, че напуска света на безумието и се връща към живота.

Към живота ли? „Не — помисли Гейлът. — Връща се към смъртта. Към убийствата...”

Лейтенант Хънтър се бе върнал в Манхатън да отмъщава.

— Изглежда, нашето птиченце е излетяло от клетката — насмешливо подхвърли Пол, след като тя почука на вратата на караваната, но не получи отговор.

— Не е вярно. Сигурно не е чул...

Вратата се отвори, преди Гейлът да почука повторно, и младата жена получи отговор на безмълвните си въпроси. Сблъсъците с

лудостта действаха пагубно на лейтенант Хънтър.

Беше блед като платно, изглеждаше напрегнат, а сивите му очи бяха потъмнели. Ала щом я видя, изражението му се смекчи.

— Здравей отново — промълви. — Май е време за обещаното интервю.

„Не! — мислено възкликна тя. — За нищо на света не бих те накарала отново да изпиташ мъчителното преживяване! Особено сега, когато ме гледаш така, сякаш...“

Ала нежността в погледа му, която я беше разтърсила, вече бе помръкнала, като че не я бе имало. Сивите му очи отново бяха непроницаеми. Обърна се към Пол и безцеремонно подхвърли:

— Май те познавам отнякъде.

— Навремето бях полицейски фотограф.

Изражението на Лукас Хънтър бе непроницаемо, сякаш лицето му бе изсечено от гранит.

— Да, сега си спомних. С Гейлън трябва да поговорим насаме, преди да заснемеш интервюто. Остави ни, ако обичаш.

— Дадено — отвърна операторът, макар да се почувства като ученик, когото строгият преподавател е изгонил от час. Обърна се и през рамо подхвърли злобно към колежката си: — Ще бъда отвън, ако случайно ти потрябвам.

Лукас и Гейлън останаха сами в полумрака на караваната.

Навън се зазоряваше, ала дори плахото зимно слънце да се бе появило на изток, високата сграда на болницата препречваше светлината.

Но и в сумрака на утрото Лукас ясно виждаше младата жена. Дали защото притежаваше способността да наднича в сенките? Струваше му се, че Гейлън е обгърната от някакво сияние, от някакъв ореол...

Червеникавата ѝ коса, покрита с капчици влага, проблясваше, като че някой бе разпилял диаманти сред буйни пламъци. Непокорните ѝ къдрици обрамчваха снежнобялото ѝ лице и подчертаваха красивите ѝ очи.

Никога не бе виждал такива очи — сапфирено сини като небето през първия безоблачен ден след дълга и студена зима, безбрежна синева, предвестник на пролетта...

Очите ѝ имаха цвета на пролетното небе, но в погледа ѝ се четеше безнадеждност, като че сърцето ѝ бе сковано от лед.

Беше висока, малко по-дребна от него.

Представи си какви подигравки е трябвало да изтърпи като дете, задето е била най-високото момиче в класа години наред, и какъв отпечатък бе оставило това в душата ѝ.

Но бе издържала. Гейлън Чандлър бе създание от пламък и лед, крехко, но и жилаво, изпълнено с решителност, но и с примирение...

— Няма да ми дадете интервю — прошепна. — Затова ли поискахте да останем сами?

„Как ли ще постъпи, ако ѝ откажа? — запита се Лукас. — Ще се нацупи ли? Или ще ми вдигне скандал?“ Реши, че Гейлън няма да стори нищо такова, само ще кимне царствено и ще приеме поредния убийствен удар така, сякаш го е заслужила.

— Напротив — отвърна ѝ.

Очите ѝ се разшириха от изненада:

— Но отначало смятахте да ме отпратите, нали? — промълви Гейлън, питайки се какво го е накарало да промени решението си. Навярно някой колега му е разказал как е станала за посмешище, може би дори му е донесъл петъчния вестник с унищожителния материал за нея. — Съжалили сте ме, така ли? Проявявате любезност...

Думите ѝ изненадаха Лукас, макар да бе човек, който запазваше хладнокръвие и при най-потресаващите гледки.

— Да те съжаля? Не познавам това чувство. — Устните му се разтегнаха в усмивка, която смекчи суровото му изражение. — Нито пък съм от хората, проявяващи любезност.

— Тогава защо променихте решението си?

„Защо ли?“ — запита се и той. Защото изпитваше странно привличане към това създание с огнена коса и грозно палто, към тази жена с разбити мечти...

— Защото обещах — промърмори.

— Хората обикновено не спазват обещанията си — прошепна Гейлън.

„Вярно е! — каза си Лукас. — Почти никога! Какви ли неизпълнени обещания са те наранили толкова дълбоко?“

— Този път ще останеш изненадана — подхвърли престорено шеговито, сетне лицето му стана сериозно: — Но за да протече

интервюто по-гладко, предлагам предварително да уточним няколко основни правила.

Гейлът очакваше подобен ход. Докато беше съдебна репортерка, бе интервюирала адвокати, прокурори и полицейски служители. Всички — без изключение — държаха „да уточнят основните правила“. Знаеше, че ако се съгласи, лейтенант Лукас Хънтър ще изброи изискванията си, може би минута-две ще поспорят, докато постигнат съгласие, после тя ще повика Пол... не... нека още малко да са сами...

— Не си ли съгласна? — прекъсна трескавите ѝ мисли гласът му.

— Ако не възразявате, предпочитам да обсъдим как ще протече интервюто — смотолеви Гейлът.

— Нямам нищо против. Предлагам да ми говориш на „ти“. Между другото, казвам се Лукас Хънтър.

— Известно ми е. Отначало не знаех с кого съм разговаряла, но бързо ме осведомиха.

— Настаните се удобно. Дай ми палтото и ръкавиците си.

Тя смаяно го изгледа. Този изискан мъж явно не се гнусеше да докосне палтото ѝ, което Розалин бе нарекла „онази отвратителна горна дреха, каквато би облякла само клошарка“, а Гейлът носеше по времето, когато бе съдебен репортер.

Лукас Хънтър предлагаше да вземе палтото ѝ, но това не беше всичко — жестът му издаваше желание да се грижи за нея, да я закриля, ако тя му позволи да я докосне.

„О, лейтенант, ще се отвориш, ако научиш истината за мен!“ — помисли и промърмори смутено:

— Не, благодаря, предпочитам да не го свалям.

— Все пак се настанете по-удобно и започвай да ме разпитваш.

Тя се подчини. Седна срещу него, без да е съблякла палтото си, и отпусна ръцете си, скрити в ръкавици с един пръст, на скута си. Събра смелост, погледна го в очите и вместо да зададе въпрос, отбеляза:

— Разбрах, че никога не даваш интервюта.

— Вярно е. Имам свое собствено мнение коя новина е важна и заслужава внимание. Смятам, че трябва да се постави ясна граница между правото на обществеността да бъде информирана и необходимостта от разгласяване на дадено събитие.

— Как разграничаваш двете понятия?

— Като преценявам ползата и вредата от разгласата на дадена новина. В момента се питам какъв е смисълът хората да научат, че всеки може да влезе в сградата на някоя болница, като се представи за лекар.

— Според мен ще бъде поучително обществеността да разбере как един въоръжен с ръчна граната психопат се е добрал до детското отделение, без дори да е бил облечен в бяла престилка!

— А според мен информацията е важна само за управата на болницата. След днешния инцидент мерките за сигурност ще бъдат подсилени.

— Знаеш ли какво го е подтикнало да извърши тази безумна постъпка?

— Отчаянието — отвърна Лукас и усмивката му помръкна.

— Навярно не е на себе си...

— Със сигурност не е душевноболен, но е гневен и много объркан. Знаех, че е въпрос на време да се предаде, важното бе да му попречим да стори нещо фатално. Куклите Барби много ми помогнаха.

Гейлът втренчи поглед в свитите си в юмруци ръце. Упрекна се, че за момент е свалила гарда, че се е почувствала в безопасност.

— Какви кукли? — попита, без да вдига глава.

Макар да не виждаше лицето ѝ, а само огнените ѝ къдрици, обсипани с блестящи като диаманти капчици вода, Лукас заговори тихо:

— Мисля, че Антъни се предаде най-вече за да не вижда повече куклите Барби. Историята е много любопитна. Според мен е по-интересна от освобождаването на заложничките. Искаш ли да ти я разкажа?

Дали ѝ се подиграва? Не. Гейлът Чандлър усещаше кога ѝ се присмиват. Лейтенант Хънтър не я взимаше на подбив, гласът му бе като нежна милувка.

Тя се осмели да вдигне поглед от алените елхички, очертани върху стиснатите ѝ юмруци, и едва чуто прошепна:

— Да... разкажи ми я.

— Научих историята от имейла на Кейси, главната сестра в детското отделение. На Бъдни вечер в болницата дошла непозната млада жена. Носела кукла Барби, облечена в раиран халат и синя нощничка като всички малки пациентки. Непознатата обяснила, че

отскоро живее в Ню Йорк и си е намерила работа в Манхатън. Шиенето ѝ било хоби, най-много обичала да изработва дрехи за кукли. Попитала сестрата дали може да подарява по една кукла на всяко момиченце, което постъпва на лечение. Споменала, че е правила същото за малките пациентки в градовете, в които е живяла досега. Всяка кукла имала още по няколко тоалета, които да заменят болничните ѝ дрехи след „изписването“ ѝ. Сестра Кейси била въодушевена от предложението. Уговорили се първата „доставка“ да е точно на Нова година. Посетителката не пожелала да си вземе мострата, а сестрата я подарила на пациентката, която най-много се нуждаела от утеха — на едно изплашено и наранено петгодишно момиченце. То се казвало Сара, а нараняванията му били нанесени от баща му.

— Горкичкото — прошепна Гейлът.

— Сара ще се оправи — побърза да я успокои Лукас. — Майка ѝ я обича лудо. Готова е на всичко, само и само да осигури спокоен живот на дъщеричката си.

— Радвам се — отново прошепна Гейлът.

Той долови облекчението ѝ, но и нещо друго. Стори му се, че тонът ѝ изразява и копнеж по нещо безвъзвратно изгубено.

— Освен това Сара ще си тръгне от болницата със своята любима кукла — продължи той. Искаше му се да добави: „С твоя подарък, който означава толкова много за нея“, но вместо това каза: — И знаеш ли кое е най-интересното? По ирония на съдбата снощи ти си се сблъскала точно с бащата на Сара.

— Не може да бъде!

— Почакай, още не си чула най-интересното. Антъни Ройс няколко пъти бил идвал в Шести блок на посещение при дъщеричката си. Знаеш ли как го посрещала Сара? Сгърчвала се от страх и вдигала куклата пред себе си, сякаш той бил вампир, а красивата Барби — кръст, който ще го прогони. Навярно Антъни е изпитвал такава ненавист към куклите, защото са символизирали края на щастливия му живот. По странно стечение на обстоятелствата малко преди той да нахлуе в детското отделение, тайнствената непозната била донесла поредната „партида“ кукли.

— Тайнствената непозната... — повтори Гейлът и вдигна поглед. Очакваше да види присмехулното изражение на Лукас, но остана

излъгана.

— Сестра Кейси отказа да ни съобщи името ѝ — продължи той, сякаш не я бе чул. — Щедрата дарителка изрично предупредила, че иска да остане анонимна. Отначало Кейси се учудила, но се съгласила. Ала когато дарителката станала известна на цял Манхатън, вече трябвало да се срещат тайно във фоайето на болницата или на служебния паркинг. Снощи Кейси била много заета и не могла да напусне отделението, затова тайнствената непозната лично раздавала куклите на момиченцата. Сестрата пишеше, че сякаш децата получили късче радост, толкова били щастливи. Пишеше още, че дрехите на куклите са толкова интересни и така майсторски изработени, че представляват истински произведения на изкуството. Освен това били ушити на ръка. Питам се каква ли е причината.

Гейлът внезапно осъзна, че е подложена на разпит. Подходът на лейтенант Лукас Хънтър бе толкова умел, че ѝ идваше веднага да изповяда пред него най-съкровени си тайни.

— Може би — подхвана предпазливо — защото куклите са много малки, по-лесно е дрехите им да се ушийт на ръка.

„На ръка“ — мислено повтори Лукас и неволно погледна ръцете ѝ, скрити в тюркоазните ръкавици. Запита се как ли изглеждат пръстите ѝ, когато ловко боравят с иглата и копринения конец.

— Като размислих — продължи той, — стигнах до извода, че щом тайнствената непозната често пътува — казала е на сестра Кейси, че е подарявала кукли на малките пациентки в различни градове, — ѝ е невъзможно да носи със себе си шевна машина.

Разбира се, това беше истинската причина дрехите на куклите да бъдат шити на ръка. Гейлът се почувства още по-нищожна и жалка, след като той бе разгадал тайната. Спомни си самотните вечери в скромната хотелска стая, където след целодневно изтощително тичане из съдебните зали се прибираще и се захващаше да шие кукленски дрешки.

— Може би имаш право — промълви и в гласа ѝ се прокрадна неописуема тъга. За миг заприлича на нещастно дете, сетне отново надяна маската на самоуверена репортерка: — Наистина ли снощи непознатата е занесла в болницата кукли?

— Занесла им е радост — промълви Лукас и добави: — Добре че е отишла, преди Антъни да нахлуе в отделението. Когато се затворил с

осемте момиченца в стаята, те притискали куклите до гърдите си също като Сара. Навярно му се е сторило, че е заобиколен от малки вещици, които му правят магии. Тогава ми каза, че не издържа повече, че е готов да се предаде. Историята е много любопитна, нали? Жалко, че не може да стане достояние на медиите.

— Защо?

— Защото ще се разкрие самоличността на тайнствената непозната. Хубаво би било нашите съграждани да узнаят за нейната щедрост и доброта. Сигурен съм, че историята ще допадне на журналистите. Но те никога няма да я научат, защото по-важна е волята на безкористната дарителка.

„Той ме закриля! — помисли си Гейлътън. — Съобразява се с мен, с желанията ми.“ А погледът му сякаш я галеше, караше я да се чувства красива и желана.

„Не може да бъде! — възкликна мислено. — Престани да ме мамиш! Не бих го понесла!“

С усилие извърна поглед, макар че сивите му очи я привличаха с магнетизма си. За миг се озова в миналото, тлеещо под пепелта на забравата, сетне се върна към действителността и престорено небрежно подхвърли:

— Историята с куклите наистина е любопитна, но повече ме интересува мистерията около цигарите.

Лукас вдигна вежди, очите му блеснаха като кинжали:

— Не разбирам за какво намекваш, Гейлътън.

— Ще ти обясня. С Антъни имахте по три пакета цигари. Когато за пръв път разговарях с теб, забелязах как бавно и ритмично дърпаш от цигарата.

— Направило ти е впечатление, че пуша по особен начин, така ли?

— Мисля, че си непушач.

Той отметна глава и приглади гарвановочерната си коса.

— Да речем, че е вярно. Защо тогава снощи пуших?

— Защото си подражавал на Антъни. Искал си да разбереш как му действа никотинът, дали успокоява нервите, или предизвиква възбуда.

— Но нали си забелязала, че бавно и някак ритмично дърпам от цигарата?

— Да. Ето така. — Ръката ѝ ритмично се задвижи нагоре-надолу като тюркоазен метроном. — Може би чрез изпушените цигари безумецът е измервал времето. Може би си е казал, че ако условията му не бъдат изпълнени, когато цигарите му свършат, ще взриви гранатата. Предполагам, че е пушел нервно, на пресекулки. Нямало е как да му подражаваш точно, затова пушеше бавно и ритмично с надеждата да изравниш темпото си с неговото.

— Като в приказката за заека и костенурката, които си устроили надбягване — усмихна се той.

Костенурка ли? Не, Лукас Хънтър беше като хищник, който чака жертвата му да допусне фатална грешка. Тя забеляза, че в последния пакет са останали само две цигари. Този човек, който иначе не пушеше изобщо, само за няколко часа бе задръстил белите си дробове с тютюнев дим.

— Знаеш ли колко цигари е имал Ройс, когато се е предал? — попита тя.

— Две — усмихна се иронично той.

— Значи си го убедил да се предаде... предсрочно.

Усмивката му се стопи. Погледна Гейлън в очите:

— Моят принос е нищожен. Най-съкрушително въздействие върху него са оказали куклите.

— Според мен експериментът с цигарите е много интересен. Жалко, че не мога да го спомена в репортажа си.

— Защо?

— Защото рискът е прекалено голям.

— Не разбирам...

— Ще ти обясня. Чувала съм, че престъпниците са подражатели, вярно ли е?

— Да.

— Да речем, че терорист, който е намислил да вземе заложници, за да постигне някаква своя цел, научи историята с цигарите и реши да приложи подобна тактика, но за да е по-оригинален, отмерва времето, като смърка кокаин. Как ще постъпи преговарящият при подобен случай?

Лукас остана безмълвен, но Гейлън знаеше отговора. Убедила се бе, че човекът пред нея бе готов да рискува живота си, за да залови престъпник.

— Знаеш ли каква е цената, която плащаш? — промълви. — Осъзнаваш ли, че се съсипваш, като се раздаваш така?

Неподправената нежност в гласа ѝ накара сърцето на Лукас Хънтър да забие лудо. За няколко секунди той се пренесе в свят на неосъществими мечти.

Ще излязат от караваната. Още сега. Преди да е станало прекалено късно. Никой няма да знае къде се намират. Ще напуснат завинаги Ню Йорк. Ще бъдат заедно. Ще разговарят за кукли с изящни дрехи, за коледни елхи, украсени с виолетови звезди.

Дори през мразовития зимен ден ще открият пролетта, която носи надежди и обещания за безоблачно щастие.

Преди да е станало прекалено късно.

Внезапно осъзна, че е било прекалено късно още преди мига, когато бе погледнал часовника си и бе изпитал ужасяващо предчувствие.

Нямаше право да обременява никого със страшната си тайна, най-малко тази жена, която приличаше на безпризорно дете със смешните си ръкавички.

— Боя се, че ме надценяваш, Гейлън. Не съм склонен към саможертва — промълви, а мислено добави: „Не притежавам нищо, което си струва да се вземе.“

В гласа му прозвучаха стоманени нотки, очите му бяха като ледени висулки. Гейлън потръпна — стори ѝ се, че в караваната става по-студено. В този миг вратата се отвори и тя подскочи стреснато.

Ала Лукас не се изненада. Очевидно очакваше да му съобщят някаква новина... и се страхуваше от онова, което ще чуе.

Гейлън реши, че се е съгласил да разговаря с нея, за да запълни свободното си време.

Полицаят на вратата беше непознат. Навярно бе сменил някого от колегите си, които не бяха мигнали цяла нощ.

— Извинете, сър, но току-що получихме съобщение за... — Младежът млъкна, като забеляза, че лейтенантът не е сам. Жената му се стори позната, затова я загледа и установи, че това е самата Гейлън Чандлър. Беше небрежно облечена и изглеждаше разстроена. Може би молеше лейтенант Хънтър да ѝ даде интервю, може би искаше да докаже, че не е заслужила унищожителната критика на Розалин Сейнт Джон.

Ако провалилата се водеща се надяваше да получи информация, която да спаси кариерата ѝ, тъкмо тази новина ѝ бе необходима. Ето защо полицаят реши да мълчи, докато остане насаме с лейтенант Хънтър.

— Получило се е съобщение за ново убийство — промърмори Лукас. — Казанова пак е отнел живот.

— Да.

— Знаеш ли името ѝ?

— Да, сър. — Полицаят многозначително погледна Гейлн, сякаш подозираше, че като научи новината, тя ще се втурне навън, за да разгласи трагедията.

— Как се казва жертвата? — процеди Лукас, втренчил поглед в полицаия, който прелистваше бележника си.

„Какво ли си мисли? — запита се Гейлн. — Дали умелият парламентър се опитва да склочи споразумение със съдбата... или с Всевишния? Дали се моли жертвата да не е жената, по която е копнял по време на едномесечния си престой в Австралия, красивата жена, с която щеше да прекара нощта, ако не бе инцидентът в болницата?“

Задаваше си и въпроса, дали той изпитва угризения на съвестта, задето, молейки се да бъде пощаден животът на сегашната му любовница, неволно обрича на смърт жена, която някога е държал в прегръдките си.

— Брин Талбот — прочете полицаият.

— Брин... — повтори Лукас и стисна клепачи. Абаносовочерните му мигли скриха сивите му очи, изпълнени с тъга. След миг се овладя, а когато отвори очи, погледът му искреше от гняв. Отново бе неумолимият ловец, тласкан от ярост, извираща от недрата на опустошената му душа.

— Погрижихте ли се никой да няма достъп до местопрестъплението? — попита.

„Местопрестъплението“ — повтори наум Гейлн. Ако Казанова не е изневерил на стила си, убийството е било извършено в дома на жертвата, в който той е проникнал, без да разбива вратата, сетне сякаш се е изпарил, без да остави и най-незначителна улика.

— Да, сър. Колегите съобщиха, че се намират на местопрестъплението и че ако има отпечатащи от пръсти, ще ги открият, защото никой не е влизал в жилището.

— Добре. — Лукас се изправи бавно, сякаш бе окован с невидими тежки вериги. — Да вървим.

„Не си отивай! — безмълвно извика Гейлът, подчинявайки се на зова на сърцето си. Копнееше да добави: — Благодаря ти, Лукас, задето ми отдели толкова време, задето ме гледаше така, сякаш съм красива и необикновена. Никога няма да го забравя. Никога! Пази се, моля те! Прояви и към себе си загрижеността, която прояви към мен...“

Дори да го бе изрекла на глас, Лукас Хънтър нямаше да я чуе — мислите му бяха далеч.

Ала ненадейно той се обърна и жестокият му поглед се смекчи. Взря се в нея с копнеж, със съжаление. Сякаш се досещаше, че тя напуска града, подканваше я да го стори и същевременно я спираше.

— Лукас?

Копнежът в очите му бе заменен от вледеняващ поглед, носещ полъха на смъртта.

— Довиждане, Гейлът.

— Сбогом.

* * *

— Гейлът, какво става?

— О, Пол, бях те забравила. — Тя бавно се изправи, като че и около нея бяха оковани тежките вериги, приковаващи Лукас. — Да тръгваме.

— Лейтенантът все пак отказа да даде интервю, така ли?

— Извинявай... не съм на себе си. Трябваше да кажа: „Включи камерата.“

— Какво? Тук ли? Знаеш ли как изглеждаш? Този цвят изобщо не ти подхожда, приличаш на възкръснал мъртвец. На очи се набиват само рижавата ти коса и отвратителното ти палто. Лицето ти просто се губи!

— Няма значение — промълви тя и си помисли, че в този момент Лукас се навежда над трупа на жената, която е обсипвал с ласки, която е обичал.

— Както искаш. — Пол ѝ подхвърли безжичния микрофон. — Поне свали ръкавиците.

Гейлът безмълвно стисна микрофона.

— Предавам се — промърмори операторът. — Дай ми знак, когато си готова.

Не ѝ се наложи да репетира — думите сами нахлуваха в съзнанието ѝ:

— Аз съм Гейлът Чандлър, включвам се директно от подвижния команден пункт на полицията, където преди малко интервюирах лейтенант Лукас Хънтър. Лейтенантът ми предостави изчерпателна информация, която за съжаление нямам право да направя обществено достояние. Моля зрителите да ни извинят. Невъзможно е да съобщим как са протекли преговорите. Ако го сторим, съществува реална опасност от извършване на нови подобни престъпления.

ШЕСТА ГЛАВА

— Подобна жестокост е неппростима — каза някакъв електронен глас, когато в десет вечерта телефонът иззвъня и Гейлът вдигна слушалката.

— Вероятно сте сгрешили номера — измърмори тя.

— Не, Гейлът Чандлър, търся именно теб. Честно казано, не очаквах да намеря номера ти в указателя. Не мисли, че се оплаквам — напротив, така само ме улесни. Но знай, че е пълна лудост да обявяваш телефонния си номер. Живееш в Ню Йорк, да не забрави? Провинциалната ти наивност е очарователна, Гейлът!

— Кой се обаждат?

— Не бързай толкова, скъпа. Имаме мнооого време. Като стана дума за леснодостъпния ти телефонен номер и за чара ти — който навярно притежават всички девойки от Канзас, — ще си позволя още една забележка — много си разсеяна. Никак не ми беше трудно да измъкна клетъчния ти телефон от джоба на онова отвратително тюркоазно палто. Но и начинаещ джебчия щеше да се справи, тъй като ти имаш навика да захвърляш палтото си, където ти попадне, застанеш ли пред камерата.

— Наистина ли си откраднал мобилния ми телефон?

— Разбира се. Не се учудвам, че не си забелязала липсата му. След провала в болницата едва ли са ти възложили да направиш актуален репортаж. Добре поне, че ти дадоха прогнозата за времето, инак беше аут.

Който и да се обаждаше, бе несправедлив към нея и преиначаваше фактите. Гейлът не се бе преквалифицирала в синоптичка, само правеше репортажи за необичайните бури, развихрили се над Ню Йорк.

Бяха изминали четири дни от освобождаването на малките заложнички и от убийството на доктор Брин Талбот — красивата и способна онколожка, която се бе грижила за Мариан Маклейн до деня на смъртта ѝ.

Гейлът доброволно се беше нагърбила да отразява неவிжданото метеорологично явление. След поредния провал в неделя вече нямаше право да се самозаблуждава относно способностите си или пък външността си.

Пет пари не даваше, че проливният дъжд е намокрil косата ѝ и се стича по лицето ѝ, че устните ѝ са изтръпнали от студа. Казваше си, че поне веднъж зрителите на Кей Си Ар ще видят нещата без разкрасяване, каквито са в действителност.

Онзи, който я безпокоеше в този късен час, имаше право — от няколко дни не беше използвала клетъчния си телефон. Дори не беше посягала към него, откакто в неделната утрин се обади на Адам, Пол и Уоли.

Непознатият твърдеше, че незабелязано е измъкнал апарата от големия джоб на тюркоазното ѝ палто. Въпросът бе как, къде и кога го е сторил.

Може би се е случило, когато е вървяла по Пето Авеню на връщане от работа... Или докато е стояла пред камерата.

Може би мобилният телефон е бил откраднат още в понеделник, когато предаваше директно от Батъри Парк, а операторът беше вечният ѝ критик Пол. Той не пропусна да отбележи, че жълтата мушама с инициалите на Кей Си Ар не отива на мъртвешки бледото ѝ лице, но поне контрастира с разпенените зелени океански вълни. Гейлът си спомни, че през този ден беше захвърлила палтото си на предната седалка на незаклучения фургон.

А може би кражбата е станала във вторник, когато най-неочаквано зимното слънце беше пробило облаците и зарадваните от живителната му топлинка нийоркчани обядваха на открито в Сентръл Парк, бягаха по алеите, караха ролери и дори пускаха хвърчила. Гейлът беше оставила палтото си на една пейка и всеки от многобройните минувачи би могъл да пребърка джобовете му.

Или пък се е случило в сряда, когато Уоли ѝ беше дал канадката си, защото тюркоазното палто се беше намокрило от обилния сняг.

Ами ако телефонът е бил откраднат днес? Не, невъзможно е. Днешният ден Гейлът бе прекарала на работното си място. Грижливо опакова малкото си лични вещи, докато чакаше да стане четири и петнайсет, когато Джон Маклейн бе обещал да я приеме. Възнамеряваше да му съобщи, че напуска.

Щеше да си подаде оставката още в понеделник, но секретарката на Джон я осведоми, че собственикът на Кей Си Ар е в командировка, а на връщане ще се отбие в Толидо, за да присъства на погребението на доктор Брин Талбот, която така предано се бе грижила за съпругата му.

Гейлът искаше да уведоми първо него за решението си. Джон толкова много държеше на нея, така самоотвержено я подкрепяше, макар да бе сломен от смъртта на Мариан...

— Защо? — прошепна в слушалката. Електронният глас беше замлъкнал, докато тя размишляваше.

— Уточни въпроса, скъпа Гейлът.

— Защо си откраднал мобилния ми телефон?

— Не бой се, ще стигнем и до това. Но да се върнем на първата тема — жестокостта на четвъртата власт. Най-нетърпима измежду колегите е Розалин Сейнт Джон. В последната си дописка те нарича „природното бедствие Гейлът“. Признавам, че е голяма злобарка. Заяжда се с теб от първото ти появяване в ефир, а сега всички останали ѝ пригласят. Честно казано, критиките им са основателни. Не е хубаво да лъжеш зрителите, Гейлът. Никак не е хубаво!

— Не съм ги излъгала.

— Нека установим някои основни правила на играта. Мен не бива да ме лъжеш. Всъщност никога не го прави, защото ще си изпатиш. И така, Лукас Хънтър те измами. Излъга те. Мисля, че ти постъпи много благородно, макар и доста наивно, като му позволи да се отметне от дадената дума. Постъпи като същинска Жана д'Арк. Разбира се, и ти... по-скоро твоята кариера бе изпепелена. Но благодарение на мен ще възкръснеш от пепелта. Аз съм твоят спасител, Гейлът Чандлър.

„Не ми трябва спасител — помисли тя. — Спасих се още преди няколко часа, когато разговарях с Джон.“

— Знаеш ли кой съм, Гейлът? — прозвуча в слушалката.

— Не.

— Аз съм човекът, когото наричат Казанова, и съм изцяло на твоите услуги. За разлика от лейтенант Хънтър винаги изпълнявам обещанията си. Тържествено обещавам, че непрекъснато ще ти давам специални интервюта.

— Не ти вярвам.

— В какво се съмняваш? Че и аз ще те излъжа за интервютата? Или че съм измамник, който се представя за Казанова? Но защо ли те питам — отговорът е очевиден. Ако не съм Казанова, интервютата с мен ще бъдат безинтересни за зрителите, без стойност за теб. Следователно ти се съмняваш в самоличността ми.

— Да... — с усилие прошепна Гейлън. Усети, че ѝ прилошава, в съзнанието ѝ препускаха несвързани мисли. Постепенно се овладя и започна да разсъждава логично. Именно убиецът бе подсказал на Розалин Сейнт Джон, че негови жертви са бившите любовници на Лукас Хънтър. Защото за него това бе игра, вълнуващо забавление. И сега ли се забавляваше? — Според мен си репортер от жълтата преса и преправяш гласа си, за да не бъде разпознат, ако разговорът се записва.

Човекът от другата страна въздъхна. Звукът бе изкривен от специалното устройство, но тя долови нетърпението и гнева на непознатия.

— Ще ти обясня защо прибегвам до електронното изкривяване. Разговорите ни ще бъдат записвани от подслушвателно устройство, поставено от полицията. После ченгетата ще анализират всяко изречение, дори всяка сричка. Надявам се, че нашите разговори ще бъдат огласени в ефира на Кей Си Ар, и то лично от теб. Сигурен съм, че ще ти възложат да правиш репортажите — в момента всички ми играят по свирката. Реших да спася кариерата ти, Гейлън. Да те превърна в суперзвезда. Но нямам желание да ме заловят. Не мога да поема риска някой зрител да ме разпознае по гласа... за което безкрайно съжалявам. Гласът ми ще ти хареса, Гейлън, много ще ти хареса. Жените харесват гласа ми, а Кей и Брин буквално го обожаваха.

— Защо си толкова сигурен, че от полицията подслушват разговорите ми?

— Не се преструвай, че не го знаеш. И понеже имам добро сърце, ще направя малък подарък на данъкоплатците. Предупреждавам те, че няма да успеете да проследите обажданията ми. Ще звъня от улични автомати, ще използвам твоя клетъчен телефон, непрекъснато ще съм в движение. Но нашите разкази трябва да бъдат записвани! Няма да се прочуеш, ако никой не научи за близостта ни!

— Мисля, че правиш всичко в името на собствената си известност.

— Аз и бездруго съм прочут, макар да се ползвам с лоша слава. Повтарям — искам да станеш звезда! Вече информирах полицията за намеренията си. Позвъних на горещата линия, където всеки може да съобщи информация за Казанова, тоест за моя милост. Обадох се и в Кей Си Ар, но възнамерявам да уведомя и достойните, и недостойните конкурентни телевизионни канали.

— Като се има предвид репутацията ми на неудачница, едва ли ще приемат съобщението ти на сериозно. Ще решат, че някой ги подвежда, че си мошеник.

— Не съм измамник, Гейлът! Ще се убедиш, че съм този, за когото се представям, ако кажеш на ченгетата две вълшебни думички. Не онези, баналните, които веднага изникнаха в съзнанието ти.

— И кои са тези две банални думи?

— О, няма защо да ти ги казвам. Всяка жена ги е чувала поне веднъж в живота си.

Намекът му я прободеше като кинжал. Да, на всяка жена — освен на нея — поне веднъж в живота бяха казвали „Обичам те.“

Реша, че не бива да се поддава на провокациите му, и с леден тон попита:

— Кои са „вълшебните“ думички?

— Най-сетне реагираш като истинска журналистка! Радвам се, предизвиках интереса ти. Браво, само така!

— Очаквам да ми кажеш двете думи! — тросна се тя.

— Е, няма повече да подлагам на изпитание търпението ти. Вълшебните думички, които ще докажат, че наистина съм Казанова, са „прекръсти се“. Спомняш ли си онова детско стихче: „Прекръсти се и ако тайната ти издадеш, в окото си...“, е, предполагам, че знаеш останалото.

— Да.

— Кажи цялото стихче, Гейлът. Кажи го!

— „Прекръсти се и ако тайната ти издадеш, в окото си... игла ще забодеш.“

— Браво на теб.

— Ти си чудовище!

Непознатият гръмко се изсмя и устройството превърна звука в пронизителен рев.

— Може да съм чудовище, но съм ти предан, Гейлърн... Почакай, стори ми се, че чувам необичаен звук. Май се позвъни на вратата ти. Очевидно някой е взел на сериозно предупреждението ми... или пък пристига любовникът ти. Във всеки случай време е да прекъсна приятния ни разговор. Скоро отново ще се обадя. Обещавам!

СЕДМА ГЛАВА

Позвъняването, което бе накарало непознатия да прекъсне разговора, беше прозвучало от домофона. Гейлът вдигна слушалката:

— Ало, кой е?

— Лукас Хънтър.

Тя натисна трите бутона, чрез които се задействаше автоматичното отключване, и извика:

— Влез!

Лукас позвъни на вратата по-бързо, отколкото беше очаквала, сякаш старомодният асансьор се бе изкачил до деветия етаж с безпрецедентна скорост, за да направи добро впечатление на лейтенант Хънтър.

Като го видя, Гейлът си глътна езика — елегантният широкоплещест мъж, който стоеше на прага, беше зашеметяващ.

Зашеметяващ и заплашителен.

Лукас я изгледа намръщено и неодобрително промърмори:

— Защо не погледна през шпионката, за да провериш кой звъни?

— Ами... — изпелтечи тя, без да откъсва поглед от него. Питаше се дали изобщо си е лягал от неделя досега. Дали този сивоок мъж, притежаващ грацията и жестокостта на пантера, има нужда от сън. Може би леглото за него е само място за задоволяване на похотта, не за почивка.

Кога ли за последен път е дал воля на страстите си?

— Входната врата не се наблюдава чрез видеокамера — добави Лукас, а тя само промърмори:

— Не, не се охранява...

Лукас я гледаше и си мислеше колко е привлекателна, макар че беше навлечена в размъкнат лилав анцуг и розови вълнени чорапи.

Ни в клин, ни в ръкав си помисли, че лилавият цвят не подхожда на огненочервената ѝ коса, сетне се запита дали изобщо си е лягала — под очите ѝ имаше сенки. Дали леглото за нея бе място, където я спхождаха кошмарни сънища или прекрасни мечти?

Той не можеше да се отърси от преследващите го кошмари, а сега се страхуваше за тази жена.

— Отвори вратата, без да провериш кой звъни — изрече строго.
— Ами ако не бях аз?

— Оказа се, че не съм допуснала фатална грешка. Освен това очаквах посещение от служител на полицията. Всъщност по пътя на логиката би трябвало да предположа, че ще дойдеш именно ти.

— Онзи тип се е свързал с тебе!

— Да, обади се преди малко. Мислиш ли, че наистина е бил убиецът?

„Сигурен съм, че е бил той“ — помисли Лукас, но не позволи на Гейлът да го отклони от темата. Беше потресен от факта, че тя не осъзнава на каква опасност се излага.

— Още не мога да повярвам, че отвори, без да провериш кой звъни!

— Това вече го каза. — Гейлът предизвикателно вирна брадичка.
— Обещавам, че няма да се повтори.

Той най-сетне се усмихна, заплашителното му изражение се смекчи, а сивите му очи закачливо проблеснаха:

— Дано. Полицията и бездруго си има достатъчно работа... — Усмивката му помръкна. Осъзнаваше, че Гейлът е подвластна на чара му, че я въвлеча в смъртоносна игра, но все пак попита: — Какво ти каза онзи... човек?

— Поръча да кажа на полицията две думи — прекръсти се. — Докато говореше, тя внимателно го наблюдаваше. Видя го как стисна зъби, как очите му гневно проблеснаха и разбра, че непознатият не я е излъгал.

— Наистина е бил убиецът, нали? — попита плахо.

— Да. Какво още ти каза? Не, не ми отговаряй. Помисли и запиши всичко, което си спомняш.

— Добре. Разговорът беше кратък, но забравим.

„Незабравим като премръзналото бездомно момиче с тюркоазно палто и грозни ръкавички с един пръст“ — помисли Лукас. Нищо не можеше да заличи този образ в съзнанието му, освен видението с лилав анцуг, тъмни сенки под очите и с изящни ръце с дълги пръсти.

Като усети върху себе си изпитателния му поглед, тя нервно подръпна дрехата си, после ръцете ѝ като подплашени птици полетяха

към огненочервените ѝ къдрици.

— Благодаря — едва чуто промълви той. — Утре ще се отбия да взема това, което си написала. Имаш ли нещо против да огледам жилището ти?

Гейлът свъси вежди:

— Нима очакваш той да дойде тук?

— Не — призна Лукас.

— Значи не ме е набелязал за поредна жертва.

— Точно така. Ако те убие, това ще означава, че се е провалил, че си била на път да разкриеш истинската му самоличност.

— Може би е решил да отнеме живота ми, след като убие още една жена.

Лукас знаеше, че предположението ѝ е правдоподобно, но разумът му отказваше да го приеме.

— Няма да има следваща жертва. Двамата с теб ще го заловим, Гейлът. Ето защо трябва да огледам жилището ти. Обещавам да не те критикувам, ако е разхвърляно.

Едностаиният апартамент сякаш бе обитаван от две жени. Едната — журналистка от популярен телевизионен канал, другата — умела шивачка, която майстори приказно красиви дрехи за кукли.

На бюрото имаше компютър и факс, на масичката стояха телевизор и радиоапарат. Навсякъде, включително върху старателно опънатата покривка на леглото, бяха разхвърляни платове и макари.

На пода стояха две ютии — малка и голяма, като рицари в сребристи доспехи, охраняващи куклите на канапето.

Лукас забеляза, че всички кукли са облечени, сякаш Гейлът държеше да се спазва благоприличието.

Искаше му се да я разпита за тях, да разбере защо до една са облечени. Вместо това каза:

— Какви са тези кашони?

Още с влизането си бе забелязал четирите грамадни кашона, върху които бяха изобразени кораби с разпънати платна.

— Опаковам вещите си, защото заминавам... поне до днес възнамерявах да замина.

— Къде?

— Не знам. Важното е да напусна Ню Йорк.

— И Кей Си Ар.

— Да.

— Заради онова, което се случи в неделя сутринта ли? Заради онова, което каза и което премълча ли?

— Нима си гледал репортажа ми? — изненада се Гейлът. През изминалите четири дни беше прочела всички публикации за Лукас Хънтър, от които ставаше ясно, че той се интересува само от преследване на престъпници.

Ала в този момент като че се интересуваше само от нея.

— Да, гледах го... и бях възхитен.

— Благодаря... Не можех да постъпя другояче — промълви тя и се изчерви, като забеляза нежния му поглед. Невъзможно е Лукас Хънтър да я гледа по този начин, невъзможно е да одобрява постъпките ѝ!

— Но си си навлякла неприятности — продължи да я разпитва той, макар вътрешно да кипеше от гняв. Упрекваше се, задето не се е досетил каква цена ще заплати Гейлът за смелостта си. Но новината за смъртта на Брин го беше извадила от равновесие и... — Уволниха ли те?

Изящните ѝ пръсти отново машинално докоснаха огнените ѝ къдрици.

— Подадох си оставката.

— Защо?

— Защото от първия ден беше ясно, че не ставам за водеща.

Лукас не вярваше на ушите си — тази жена се бе отказала от работа, за каквато мечтае всеки репортер.

— Каква е причината според теб?

— Не притежавам необходимия емоционален диапазон.

Каза го толкова простодушно, че сърцето му се сви.

— Това пък какво означава? — попита, за да скрие вълнението си.

— Не умея да се пренастройвам, когато преминавам от една новина към друга.

— Ясно. След като си съобщила, че мъж, жена и трите им деца са загинали при пожар, не можеш с усмивка да обявиш за домакинята от Бруклин, която е спечелила голямата награда от лотарията.

— Именно.

— Знаеш ли, Гейлът, според мен притежаваш прекалено голям емоционален диапазон.

— О! Благодаря за комплимента... Но Мариан се справяла чудесно. Адам също, както и стотиците други водещи. Нима са безчувствени като роботи?

— Разбира се, че не са. Мариан беше много чувствителна и състрадателна... Но в момента обсъждаме твоите качества. Нито един репортер от Ню Йорк... или откъдето и да било нямаше да се добере до интервюто, което дадох на теб.

Гейлът поруменя като момиченце, което са похвалили. Не изглеждаше доволна от комплимента, по-скоро бе смутена. Лукас продължи:

— Сега обаче имаме много по-важни въпроси за обсъждане. Кога подаде оставка?

— Днес.

— Кой знае за решението ти?

— Само собственикът на Кей Си Ар Джон Маклейн — отвърна Гейлът. Спомни си ласкавите думи за Мариан, топлотата, с която ги бе изрекъл. — Познаваш ли го... него и покойната му съпруга?

— С Мариан и Полин се познаваме от деца. Роден съм в Чатсуърт, на час път от Ню Йорк. Живях там до деветгодишна възраст.

— И Мариан и Полин ли са живели в този град?

— Да — лаконично отвърна той, макар да се изкушаваше да добави: „Също и мъката... и ужасът... и мечтите, по-късно погребани.“

Гейлът забеляза как сивите му очи потъмняха, сякаш върху тях легна сянка. За миг се изпълниха с болка, после той прогони призраците от миналото и й отговори:

— С Джон се запознахме преди няколко години.

„Преди няколко години“ — мислено повтори тя. А Джон и Мариан се бяха оженили преди десет. Следователно той не бе присъствал на сватбата им, макар да хранеше топли чувства към приятелката си от детинство.

— Той прие ли оставката ти? — продължи разпита Лукас.

Гейлът се поколеба, сетне отговори, като внимателно подбираше думите:

— Не е важно какво ми каза, а как реагира. Очаквах, че ще изпита облекчение, но останах излъгана. Отказа да приеме оставката ми, определи ми нова среща в понеделник.

— За да ти даде време да размислиш ли?

— Да.

Той погледна кашоните, в които Гейлът възнамеряваше да събере вещите си. Ясно беше, че няма да промени решението си. Че не желае да го промени. Изпитваше отчаяно желание да напусне Ню Йорк.

— Може би... — промърмори — наистина трябва да заминеш.

— Нима?

— Не ме разбирай погрешно, Гейлът. Твоята помощ ми е необходима... всъщност ще бъде безценна. Но онова, което те очаква, ще бъде доста неприятно... — Знаеше, че може да я защити, че няма да допусне и косъм да падне от главата ѝ, но не бе в състояние да контролира изявленията на убиеца. — Онзи тип ще ти наговори какво ли не.

Ала тя не го слушаше. В съзнанието ѝ отекваха думите му: „Твоята помощ ми е необходима... всъщност ще бъде безценна.“ А самотното ѝ сърце ги перифразираше: „Ти си ми необходима... безценна...“

— Няма да замина, лейтенант. Оставам в Ню Йорк. В Кей Си Ар.

— Добре — промълви той. Гейлът ще остане в Ню Йорк, заедно ще заловят убиеца и... Още не му се искаше да говори за смърт. Погледът му попадна на канапето. — Куклите също остават, нали? — подхвърли шеговито, за да разведри атмосферата.

— Нямаше да ги взема със себе си.

— В болницата ли щеше да ги занесеш? Кога?

— Обещах на Кейси да бъда там в два следобед в неделя.

— Мисля, че ще го уредим — промърмори Лукас и си каза: „Независимо какво е намислил престъпникът.“ Убиецът не можеше да попречи на „тайнствената непозната“ да изпълни обещанието, дадено на Кейси и на малките пациентки. Красивите кукли — пратенички на радостта — щяха да бъдат занесени в уговорения час. — Никога не съм предполагал, че съществуват толкова различни кукли Барби.

— Барби вече е на мода. „Приемат“ я и в най-благовъзпитаните семейства.

— Долавям в тона ти неодобрение. Защо?

— Грешеш. Само че винаги съм отричала теорията за „унищожаване на самоуважението“, според която момиченцето, притежаващо красива русокоса кукла, се стреми да прилича на нея, а когато разбере, че мечтата му е неосъществима, изпада в тежка депресия или умира.

— Умира ли!?

— Да — поради системно гладуване, след неуспешна пластична операция или поради други крайни мерки, на които девойката се е подлагала, за да постигне идеалната кукленска красота.

— А ти коя теория подкрепяш?

— Вярвам, че Барби са като другите кукли — приятелки, а не съперници. — Тя сви рамене и тръсна глава, червеникавите ѝ къдри затанцуваха. — Не виждам нищо лошо всяко момиченце да има красива, изящна приятелка, с която винаги да бъдат заедно.

— Коя от тези красавици е твоята приятелка? — попита Лукас. Искаше му се да добави: „Покажи ми куклата, която в детството ти е била твоя вярна спътница, дори когато други са нарушавали обещанията си. Тя още е до теб, не те осъжда строго, за разлика от други, никога не се е разочаровала от теб. Покажи ми я, Гейлън! Запознай ме с русокосата си красива приятелка от пластмаса, нека колкото е възможно по-дълго разговаряме за кукли, не за смърт!“.

Ала тя не му посочи гордо любимката си, само сините ѝ очи потъмняха и Лукас видя в тях онова, което се стараеше да избегне — усещането за безвъзвратна загуба... за смърт.

— Никоя — промълви Гейлън.

— Къде е твоята вярна приятелка?

Тя отново сви рамене:

— Не зная. Всъщност принадлежеше... принадлежеше на майка ми. Когато напуснах дома ѝ, не взех със себе си нейната Барби.

„Домът на майка ѝ. Куклата на майка ѝ. Странно, Барби е принадлежала на майката, не на детето“ — помисли си Лукас. Изглежда, тази жена, която бе постоянно в движение и чиито вещи се побираха в четири кашона с нарисувани на тях платноходи, беше бездомна като него.

Хората биха се изсмели, ако чуеха, че Лукас Хънтър се счита за бездомник. Макар да обитаваше разкошно жилище, той не го смяташе за свой дом.

Гейлът пристъпи към канапето с куклите, но изведнъж спря и се втренчи в масичката със стъкления плот. Сетне с изящния си пръст очерта криволичеща пътека между макарите с конци и спря до позлатена топлийка с изумруденозелена главичка. Спомни си детското стихотворение: „Прекръсти се и ако тайната ти издадеш, в окото си игла ще забодеш.“ Докосна върха на иглата и прошепна:

— Онзи човек наистина ли...

„Не искам да знаеш какво прави!“ — каза си Лукас, но нямаше избор. Убиецът го беше изпреварил.

— Да, избожда очите на жертвите си — отговори. — Но след като вече са мъртви.

За миг тя стисна клепачи, после, без да откъсва поглед от иглата, зададе нов въпрос:

— Как ги убива?

— С нож.

— Да, знам. Споменато е във всяка вестникарска публикация. Но искам да знам по какъв начин го прави.

— Гейлът!

— Моля те, трябва да знам! Няма да го разглася...

— Зная.

— Как са умрели бедните жени?

„Как ли? — безмълвно повтори той. — По един ужасен, жесток начин!“ Внезапно го побиха тръпки, ледени пръсти стиснаха сърцето му в безмилостна хватка, пред очите му сякаш падна алена завеса.

— Прерязва гърлата им — отвърна. — Не усещат болка... но е ужасяващо.

— Очертава ли с ножа кръст на гърдите им?

— Да. След като вече са мъртви...

— А... прави ли им нещо друго? — задавено попита тя. Страхуваше се от отговора, но искаше да го чуе.

— Не.

Гейлът вдигна поглед, изкривеното ѝ от ужас лице сякаш бе обрамчено от вкаменени пламъци.

— Мисли се за недосегаем, нали?

— Илюзорна самонадеяност, присъща на мегаломаните — обясни Лукас.

— Да, наистина е мегаломан...

— Но високомерието му ще го погуби. Вече е допуснал фатална грешка.

— Защото се свърза с мен ли?

— Точно така. Ще го заловим, Гейлътн. Ще го заловим, кълна се!

Той довърши огледа на апартамента, макар да знаеше, че не е необходимо. Търсеше нещо, което да му подсказва за личния живот, за вкусовете на Гейлътн — снимки на приятели, на майка ѝ, дори на куклата Барби, ароматизирани свещи, порцеланови фигурки, ярки плакати в позлатени рамки.

Ала не видя нищо подобно. Абсолютно нищо. Погледът му попадна върху книгата на нощното шкафче. Интересно му бе да разбере какво чете Гейлътн, преди да се пренесе в страната на сънищата. Пристъпи към леглото, като се стараеше да укроти сърцето си, да обуздава гнева си, да говори спокойно.

— „Разговори с Бог“. — Прочете заглавието, подлагайки на изпитание самоконтрола си. Туптенето на сърцето му сякаш заглушаваше всички звуци... докато Гейлътн тихо проговори:

— Заглавието подсказва колко самонадеян е авторът, нали?

„Имаш право — помисли Лукас. — Не просто е самонадеян, ами е патологичен случай. Брандън Крисчънсън — психопат и убиец, който умело жонглира с думите, предназначени да успокояват, да вдъхновяват, да утешават.“

Настъпи неловко мълчание. Гейлътн се питаше дали Лукас е чул въпроса ѝ. Спомни си ледения тон, с който бе прочел заглавието на книгата. Дали защото изпитваше презрение към анонимния автор, който използваше вместо псевдоним кръстния знак? Или пък ожесточеният му гняв бе насочен към Всевишния... или към нея.

— По-точно на мен ми се стори самонадеяно — побърза да се поправи тя.

— И аз съм на същото мнение — процеди Лукас.

„Радвам се“ — помисли си Гейлътн.

Той вдигна поглед към нея. Очите му бяха помътнели и сурово проблясваха, но явно гневът му не бе породен от забележката ѝ. Безмилостно продължи да я разпитва, като че искаше да проумее някаква важна истина:

— И съдържанието ли издава самодоволството на автора?

— Да... така мисля. Но май само аз съм на това мнение. Книгата се задържа години наред в челните места на класациите за бестселъри, дори прочути теолози се изказаха много ласкаво за нея.

— Но на теб не ти допада...

— Не.

— И все пак я четеш.

— Ами... Даде ми я шефката на новинарския отдел на Кей Си Ар. Вивека Блеър... Може би познаваш и нея...

— Познавам я — промърмори Лукас, но премълча, че тя е братовчедка на Брандън. На психопата Брандън. — Тя те накара да прочетеш въпросната книга, така ли?

— Да. Каза, че може би ще убеди автора — или авторката — да разкрие самоличността си в директно излъчвано интервю. Разбира се, ако се съглася да направя подобен материал. Но на мен не ми се иска.

— Така ли?

— Да. Изобщо не ми се иска.

Погледът на Лукас Хънтър вече не беше толкова вледеняващ, лицето му се бе прояснило.

Ала Гейлърн потръпна още преди той да заговори.

— Необходимо ни е по-голямо жилище.

— Не разбирам...

— Трябва да съм при теб винаги когато онзи мръсник се обаждат.

— Така ли? Защо?

— Защото понякога усещам нещо, свързано с убиеца. Не се случва често, но може би този път ще проработи.

— Какво усещаш?

— В съзнанието ми нахлуват мисли, изпитвам особени чувства — обясни той и мислено добави: „Между които плътско желание и похот.“

— Значи знаеш кой е убиецът...

— Моите впечатления и усещания са само парченца от сложната мозайка, наречена „разследване“, може би ще помогнат за залавянето на престъпника.

„Впечатления... усещания...“ — мислено повтори тя и попита с нескрито любопитство:

— Нима виждаш убиеца?

Лукас се поколеба, сетне сподели с нея онова, което досега не бе казвал никому:

— Аз съм в него, Гейлът! Прониквам в съзнанието му, мисля като него, имам неговите усещания.

В редките случаи, когато Лукас бе намеквал пред някоя жена за необикновената си дарба, дамата реагираше така, сякаш изпитва неприязън и страх.

Макар да бе признал пред Гейлът своята близост с демона, тя изглеждаше само разтревожена, но не отвратена или изплашена.

— Виждаш ли жертвата?

— Не — отвърна Лукас и си помисли: „Там, където се намирам, цари мрак, пронизван от кървавочервената мъгла на умопомрачението.“ — Никога.

— А сега искаш да разбереш дали си в състояние да... усетиш този престъпник — промълви Гейлът.

— Вече съм се убедил, че мога.

— О! Ами... предполагам, че това е добра новина...

— Предполагаш? — повтори той.

— Мисля, че дарбата ти помага в работата и всички в Манхатън ще въздъхнат с облекчение след залавянето на престъпника. Страхувам се обаче, че преживяването е ужасяващо, че... ще ти навреди.

„Ще оцелея — каза си Лукас. — Както винаги. Трябва да издържа!“

— Наистина е опасно за мен — промърмори едва чуто.

Признанието му бе едновременно и предупреждение:

„Опасно е за мен, но още по-опасно е за жената, която се сближи с мен.“

Всъщност това не се беше случвало — любовниците му не проявяваха желание да проникнат в интимния му свят... или не се осмеляваха. Лукас им даваше частица от себе си, неутолимата си страст, но нищо повече.

Сърцето и съзнанието му оставаха затворени за жените в неговия живот, нито една не познаваше черните дълбини на душата му. Те и не желаеха повече. Усещаха опасността, мрака, леда.

Но това бледо видение с огненочервени къдрици и с лилав анцуг го наблюдаваше без капчица страх. В погледа ѝ се четеше само тревога за него.

— Всъщност този път се чувствам по-близо до убиеца — продължи Лукас. — Може би ще успея да го заловя само като слушам записите на разговорите ви. — Не му се искаше да я замесва, страхуваше се да не причини зло на това доверчиво и благородно създание.

— Но ако слушаш „на живо“, резултатът ще бъде по-добър, така ли?

— Да.

— Значи трябва да намерим по-голямо жилище — престорено равнодушно отбеляза Гейлън, а сърцето ѝ затуптя радостно при мисълта, че с Лукас ще бъдат заедно... ден и нощ.

— Вече съм го намерил — промърмори той, питайки се кога е взел решението, дали преди да се срещне тази вечер с нея си е представял, че са заедно в жилището му, което не бе негов дом. — За двайсет и четири часа трябва да уредим преместването ти и прехвърлянето на телефонния номер.

— Този човек действа винаги нощем, нали?

— Да, в душата му цари вечен мрак. Ако успееш тази вечер да опаковаш вещите си, утре ще изпратят хора да вземат кашоните.

— Добре. А трябва ли да отида на работа както обикновено?

— Да.

— А...

— Хайде, казвай.

— Питам се как да се облека.

— Как да се облечеш ли?

— Да. Когато съм на работа, се обличам различно, правя си прическа...

„Какво да облека, Лукас? — Толкова пъти бе чувал този въпрос, зададен от различни жени. — Какви рокли ти харесват, лейтенант? С изрязано деколте, без гръб, с предизвикателен шлиц отстрани? Искаш ли да прибера косата си в строга прическа, или предпочиташ да е разпусната?“

Толкова различни жени бяха оставили диря в живота му...

— Не проумявам какво ме питаш — промърмори.

— До неделя, когато имах щастието да се запозная с теб, изглеждах както трябва да изглежда една телевизионна водеща — според напътствията на Вивека, благодарение на модните облекла

„Сакс“ и на стилист Хосе Фелипе. Всички казваха, че изглеждам като нюйоркчанка.

— А ти харесваш ли се?

— Ами... — Гейлът сви рамене, сякаш наистина не знаеше, сякаш нямаше мнение за външността си. — Оттогава измина почти седмица, през която престанах да изпълнявам указанията на Вивека. Питам се... дали ще ме посъветваш как да се облека, когато отида на работа.

Човекът, който притежаваше способността да усеща присъствието на злото, надникна в душата на младата жена, взряна доверчиво в него, и видя само красота и кристална чистота.

Облечи се както ти харесва — промълви. Искаше му се да добави: „Носи косата си разпусната, Гейлът, и не се срамувай от къдриците си. Носи си ръкавичките с един пръст, лилавия анцуг и розовите къси чорапи. И не забравяй, никога не забравяй да вземеш тюркоазното си палто!“. Ала вместо да произнесе страстното послание, каза: — Междувременно не отваряй на никого.

— Добре.

Внезапно в гърдите му се надигна първично, собственическо чувство.

— Няма да отваряш на никого — повтори, — освен на мен.

ОСМА ГЛАВА

Колко жизнерадостна бе този петък, докато отиваше на работа! Чувстваше се защитена, в безопасност. Небето над Манхатън беше сиво. Като очите на Лукас Хънтър. Сякаш той я наблюдаваше, сякаш бдеше над нея.

Гейлът се заглеждаше в лицата на минувачите, с които се разминаваше по Пето Авеню, взираше се в очите им и с изненада забелязваше усмивките им. Непознатите като че й съчувстваха, като че й казваха: „В този град има и други хора, които са претърпели неуспехи.“

Влезе в сградата на телевизията малко преди девет. Казанова очевидно беше изпълнил обещанието си да разгласи, че възнамерява да разговаря единствено с Гейлът Чандлър и разговорите да бъдат излъчвани по Кей Си Ар. Колегите й я гледаха с небивал интерес.

— Очаква те слава, Гейлът — отбеляза Уоли, сетне сви рамене: — Поне аз мисля така.

— Всички сме на това мнение — намеси се Вивека. — Това ще бъде журналистическото попадение на столетието! Ще се прославиш!

— И аз мисля така — кимна Адам.

— Благодаря ви, но аз самата нямам никакъв принос.

Крадешком погледна Пол. Очакваше поредна хаплива забележка, но той изглеждаше необичайно сериозен и не промълви нито дума.

— Ще бъдеш звезда — настоя Вивека. — А ние ще ти помагаме да се възползваш от тази златна възможност. Разбира се, ще излъчим записите на разговорите ви, но се надяваме да го убедиш да се включи в ефир. А пък ако успееш да го подмамиш поне за миг да не използва електронното устройство за промяна на гласа...

— Почакай, Вив — намеси се Адам. — Говориш за убеждаване, за подмамване... Забрави ли, че този тип е убил четири жени?

— Нито за миг не съм забравила, Адам, повярвай ми. С Марша бяхме със студентки във Васар. Но убиецът няма да посегне на Гейлът, защото тя е неговата връзка с нас, само чрез нея ще постигне

известността, за която мечтае. — Вивека забеляза, че Лукас е влязъл в нюзрума, и добави: — Освен това лейтенант Хънтър ще бди над нея. Нали, Лукас?

— Разбира се.

Както обикновено, беше в черно. Гарвановочерната му коса блестеше, сивите му очи бяха като късчета лед.

Никой не би предположил, че работи в отдел „Убийства“. Приличаше на цивилен агент от Бюрото за борба с наркотиците, който не е мигнал цяла нощ, за да арестува набелязаните наркопласьори, но не чувства умора, защото е удовлетворен от работата си.

Но още по-голяма бе приликата му с хищник, дебнещ жертвата си. Мисълта за предстоящия удар даваше нови сили на лейтенант Лукас Хънтър.

— На твоє разположение сме, Лукас — заяви Вивека и се усмихна подкупващо. — Ще ти помогнем да заловиш убиеца. Заповядай в кабинета ми — още сега ще обсъдим стратегията.

Тръгна към вратата, очаквайки Лукас да я последва, но той процеди с леден тон:

— Първо ще поговоря с Гейлън.

— И тя може да участва в съвещанието...

— Първо ще разговарям с нея — прекъсна я Лукас.

Усмивката ѝ помръкна.

— Както искаш — изрече. — Все пак трябва да те запозная с най-важните хора в „отбора“ на Кей Си Ар. Не ти представям Адам, защото сте стари познати.

— Разбира се — промърмори Лукас и изражението му се смекчи. Адам се беше оженил за едно от момичетата, с които бяха свързани детските спомени на Лукас. Полин бе по-изнежена и болнава от сестра си Мариан, но я беше надживяла. — Как е съпругата ти, приятелю?

— Да речем, че е добре... доколкото това е възможно при нейното състояние. Боя се, че прекалено се раздава и не мисли за себе си — въздъхна Адам.

— Винаги е била такава. Предай ѝ сърдечните ми поздравии.

— Благодаря. Няма да забравя.

Замълчаха. Мислите им бяха обсебени от смелата жена, от която и двамата се възхищаваха.

Вивека се почувства неловко, но се окопоти и продължи:

— Това е Пол.

Лукас не благоволит да го погледне и сухо отбеляза:

— Виждали сме се с господина.

— А, щях да пропусна Уоли — промърмори Вивека, а тонът ѝ подсказваше, че този човек не заслужава особено внимание. — Пол и Уоли са операторите, които заснемат репортажите на Адам и Гейлът. От днес са и на твоe разположение.

— Благодаря. Навярно ще се наложи да прибегна до услугите им. С Гейлът трябва да обсъдим важни подробности. После ще поговоря с теб, Вивека, и с Джон, ако не е зает.

Не изчака да види реакцията ѝ на заповедническият си тон, а мълчаливо поведе Гейлът по коридора.

Когато влязоха в нейния кабинет, той я изгледа внимателно и промълви:

— Добро утро. Изглежда, не си мигнала цяла нощ.

Това бе самата истина. Набързо бе опаковала малкото си вещи. Да опише разговора си с убиеца, не ѝ отне много време. Но остана будна — мислите за Лукас не ѝ даваха покой. Изпитваше ту тревога, ту надежда, противоречивите чувства се сменяха като стъкълца на калейдоскоп — понякога ярки и блестящи, друг път черни като нощен мрак.

Страхуваше се да не подведе Лукас, но с цялата си душа се надяваше да му помогне. Знаеше, че само тя може да подмами дивия звяр да напусне прикритието си и да попадне на мушката на ловеца...

Лукас не откъсваше поглед от лицето ѝ, върху което безсънната нощ бе оставила видим отпечатък.

— Сигурно изглеждам ужасно — промълви смутено тя.

— Напротив. Предположих, че не си имала много време за сън, защото си опаковала вещите си.

Гейлът знаеше, че я лъже. Осъзнаваше, че клепачите ѝ са зачервени и подпухнали, а сенките под очите ѝ са като дълбоки кладенци. Ала той не извърна очи под изпитателния ѝ поглед.

„Ще се науча ли някога да различавам кога Лукас Хънтър лъже и кога казва истината? — запита се тя. — Ако не долавам невинните, незначителни лъжи, как ще позная голямата измама, която ще разбие сърцето ми?“

— В интерес на истината — изрече — не мигнах цяла нощ: Не е шега работа да ти телефонира сериен убиец. О, за малко да забравя — ето записките, за които ме помоли. Мисля, че съм предала почти дословно разговора с онзи... човек. — Извади от джоба на палтото си два прилежно сгънати листа и му ги подаде.

— Браво на теб! Благодаря ти. Опакова ли вещите си в кашоните?

— Да. Напълних и един куфар.

— Добре. Дай ми ключовете от апартамента. Ще уредя да пренесат багажа и ще се погрижа за прехвърлянето на телефона. Бъди спокойна, няма да забравя да заключа.

— Хубаво... благодаря. — Тя бръкна в другия си джоб и когато понечи да извади ключодържателя, осъзна колко жалък символ е миниатюрната червена ябълка, олицетворяваща вълнението и оптимизма, обзели я при пристигането ѝ в Ню Йорк.

— Ето още нещо, което не бива да правя — подхвърли престорено шеговито, докато освобождаваше ключовете. — Не бива да поверявам ключовете си на когото и да било. — Надяваше се Лукас да не забележи смущението ѝ.

Ала той не се усмихна, само промълви:

— Аз съм изключение.

— Да, т-така е — заекна Гейлът и си помисли: „Изключение, и то какво!“.

Лукас смръщи вежди и продължи:

— Наредил съм да те охраняват, Гейлът. Когато излизаш, моите хора ще те следват от разстояние. Знам, че е неприятно, но е наложително.

— Мислиш ли, че убиецът наистина се смята за недосегаем и ще се осмели да върви по стъпките ми?

— Съмнявам се. Но е толкова самоуверен, че би могъл да се изкуши. Трябва да сме подготвени за всичко.

— Някой охраняваше ли ме тази сутрин?

— Естествено. Моя милост те следваше неотлъчно.

„Ето защо се чувствах в безопасност!“ — помисли си тя, сетне попита:

— Смяташ ли, че престъпникът не ме е проследил по улиците?

— Ако е вървял след теб, аз не съм го забелязал.

Гейлът знаеше, че нищо не се изплъзва от погледа на Лукас Хънтър. Спомни си и за признанието, което беше направил предишната вечер, и плахо попита:

— Щеше да го усетиш, ако е наблизо, нали?

— Не съм сигурен — едва чуто промълви той, сякаш се срамуваше да признае безпомощността си. — Зависи какво мисли и чувства онзи тип в дадения момент.

— Разбирам — прошепна Гейлът, но веждите ѝ останаха озадачено свъсени.

— Какво не ти е ясно? — меко попита Лукас.

— Възможно ли е да бъдеш на сантиметри от убиеца, дори да разговаряш с него, и да не подозираш кой е в действителност?

— Да! — Категоричният му отговор ѝ подсказа, че същото подозрение измъчва и него. В сивите му очи припламнаха гневни искрици, сякаш дълбоко под леда бушуваха пламъци. — Ето защо се налага да действаме предпазливо. Най-важното е никога да не правиш опит да се изплъзваш от моите хора.

— Да се изплъзвам ли? Смяташ ли, че ще отида на тайна среща с убиеца само за да направя сензационно интервю? Не ме познаваш, лейтенант Хънтър! Не съм от репортерите, които са готови на всичко заради кариерата си.

— Зная. — Отговорът му бе към журналистката, която в неделната утрин бе доказала, че цени чувствата повече от славата. Сетне се обърна към жената, която бе готова да рискува живота си заради болните деца, взети за заложенници от психопата с ръчната граната: — Все пак се постарай да си спомниш откъде мина в събота вечерта, за да отидеш в болницата.

— О, тогава ли... — смутено промълви тя, като си представи какво бе сторила.

Реакцията ѝ беше красноречива. Била е толкова загрижена за Бека, че е пренебрегнала собствената си безопасност.

— Да, тогава! — настоя той.

— Онази вечер не се брой — беше изключение.

— Добре, ще ти дам друг пример. Нашият самонадеян убиец иска да се срещне с теб. Сигурен е, че те охраняват, че разговорите ти се подслушват, рано или късно ще разбере, че ще бъда до теб всяка нощ. Но нищо не му пречи да ти прати съобщение по Интернет или да

плати на някое хлапе да ти донесе писмо. Какво ще гласи посланието? Какво ще предприеме той, за да се хванеш в капана му?

— Няма начин да ме подмами!

— Нима? Ами ако те направи негова съучастничка?

— Не си падам по убийствата, лейтенант — опита да се пошегува Гейлът, но изражението на Лукас остана сурово. — Няма да попадна в клопката му.

— Ами ако заплаши, че ще убие друга жена, ако откажеш да се срещнете? Ако ти каже, че от твоя отговор зависи човешки живот?

— Не би го сторил... — колебливо каза тя и млъкна, осъзнавайки, че Лукас има право. Представи си, че чува електронния глас, който злорадо заявява: „С удоволствие ще убия още една от любовниците на Лукас, ако не изпълниш желанието ми!“.

Лукас прекъсна размислите ѝ:

— Как ще постъпиш в подобен случай?

„Разбира се, че ще се срещна с убиеца. Ще вляза в заговор с него и няма да го издам на полицията“ — помисли Гейлът и разбра, че човекът с ледените сиви очи сякаш чете мислите ѝ.

— Ще ти се обадя... незабавно — отвърна тя като дете, хванато да яде от буркана със сладкото.

Лукас Хънтър не се усмихна, само промълви:

— Обещай ми!

Думите и погледът му накараха сърцето ѝ лудо да затупти. Сякаш най-важното нещо на света беше да спечели доверието ѝ, да бди над нея.

— Обещавам.

Изражението му се промени, но не се смекчи:

— Излизаш ли с някого?

— Моля?

— Опитвам се да разбера дали се налага да проявя още по-голямо нахалство, като те помоля временно да се откажеш от личен живот.

— Май забравяш, че възнамерявах в понеделник да напусна Ню Йорк.

— Нищо не ти пречи да зарежеш десетки мъже с разбити сърца.

Наистина ли я смяташе за изкусна прелъстителка? Не бе очаквала това от Лукас Хънтър, който се славеше като покорител на

женски сърца. Срећна напрегнатия му поглед и дъхът ѝ замря — той бе съвсем искрен.

— Вярно е — промълви. — Все пак съм длъжна да те успокоя — нямам приятел.

Напрегнатото му лице се отпусна. Изглеждаше доволен от отговора ѝ. Разбира се, това го засягаше само в качеството му на полицейски служител. Не ѝ се вярваше този мъж, който бе имал най-красивите жени в Ню Йорк, да проявява интерес към нея.

— Написал съм адреса. — Лукас извади листче от джоба на черното си кожено яке. — Сградата се намира на Шейсет и четвърта улица между Лексингтън и Парк Авеню, на шест пресечки от жилището ти.

Гейлн прочете написаното и си представи самотните си разходки в този квартал. Доколкото си спомняше, там нямаше нито един хотел. В разкошните сгради живееха най-богатите хора в Манхатън, сред които бе и сивоокият мъж с аристократично лице, предлагащ ѝ закрилата си.

— Радвам се, че ще се придвижвам дотам пеш по познат маршрут — отбеляза тя, за да прикрие вълнението си.

— Кога да те очаквам?

— Между седем и половина и осем.

— Добре. Доскоро.

Гейлн се почувства така, сякаш ѝ бе определил среща.

Наистина беше среща.

Довечера щяха да се видят в дома му. И заедно да чакат обаждането на убиеца.

* * *

— Честно казано, изненадан съм от развоя на събитията.

Гейлн подскочи от изненада, макар гласът да ѝ беше познат. Обърна се и видя на прага Пол. Изражението му отново ѝ се стори необичайно — изглежда, се безпокоеше за нея. Сякаш не беше същият човек, който довчера ѝ се подиграваше за всичко. Навярно ѝ е заложил капан — преструва се на загрижен за нея, докато тя се хване на въдицата, после отново ще я вземе на мушка.

Но Пол не беше двуличен. Може би бе прекалено груб, но поне винаги й казваше истината в очите.

Все пак Гейлът реши, че нападението е най-добрата отбрана, и престорено безгрижно възкликна:

— Сигурно не си очаквал, че толкова умело ще съсия репутацията си, та ще се наложи един масов убиец да ми се притече на помощ. Много хитър ход от моя страна, нали?

— Това не ме вълнува — промърмори той. — Важното е, че онзи женкар можеше да измисли нещо по-умно, отколкото да те излага на опасност. Бъди нащрек Гейлът. Не се шегувам.

— Нима ти е омръзнало да ме вземаш на подбив?

— Признавам, че поведението ми към теб беше непростимо.

— Защо? — Тя още беше нащрек, но бе склонна да му повярва.

— Защо си изкарвах гнева на теб ли? Не зная. Може би защото беше до мен, защото бе толкова уязвима...

Лицето му отново се изкриви в предизвикателна гримаса, но се усещаше, че сам се отвращава от себе си.

— Гнева ли? — повтори тя. — От какво е предизвикан този гняв?

— Смъртта... убийствата. Преждевременната смърт на Мариан Маклейн ме покрусил. Казвах си, че е глупаво да умре в зенита на живота си. А след осем дни започна истинското безумие.

„След осем дни!“ — помисли си Гейлът. Тогава Казанова беше нанесъл първия си удар, като посред нощ беше убил заместник прокурорката.

— Познаваше ли жертвите? — попита.

— Да. Запознах се с Кей, когато работех в полицията. Понякога тя показваше на съдебните заседатели моите фотографии, за да добият представа за жестокостта на извършеното престъпление. — Пол замълча и се намръщи, в съзнанието му изникнаха спомени за Кей. Тръсна глава, сякаш да ги прогони, и повтори: — Бъди нащрек, Гейлът! Пази се!

— Разбира се — побърза да го успокои тя. — В безопасност съм, щом от полицията са се заели със случая.

— Тъкмо от това се страхувам — горчиво промърмори операторът.

— Моля?

— Най-много се пази от Лукас Хънтър. Готов е на всичко, за да залови убиеца. На всичко, чуваш ли? — Загледа се в една точка, като че отново се бе пренесъл в спомени, сетне добави: — Запомни, Гейлърн, Лукас Хънтър е безскрупулен и опасен.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато Лукас тръгна обратно по коридора да се срещне с Вивека, на пътя му се изпречи Адам:

— Лукас, разполагаш ли с малко свободно време?

— Разбира се. Какво има?

Адам отговори едва след като влязоха в кабинета му:

— Преди да се срещнеш с Вивека, трябва да научиш някои факти, които тя може би ще премълчи.

— А може би се страхуваш, че няма да ѝ дам възможност да ми ги съобщи. Прав ли съм?

— Донякъде — призна Адам. — Знам за омразата помежду ви...

„Меко казано“ — помисли си Лукас. Никога нямаше да забрави отвратителната постъпка на тази жена.

— Знаеш и какво я е предизвикало — промърмори, макар да бе уверен, че приятелят му е в неведение за случилото се преди шестнайсет години. Все пак епизодът бе незначителен в сравнение с цялата история, която бе известна на Адам. Той имаше право да се съмнява, че Лукас ще изслуша обясненията на Вивека, че ще ѝ повярва.

— Да, знам. Знам причината. Повярвай, че ние открихме кръвната връзка между Вивека и Брандън едва след като двете с Мариан станаха близки приятелки. Нямахме право да я обвиняваме заради престъпленията на нейния братовчед — психопат, ала отначало се чувствахме много неловко. По-късно преодоляхме недоверието си към нея... всички, дори Полин и Джон. Всъщност тъкмо за Джон и Гейлърн искам да поговорим.

— За Джон и Гейлърн ли? — изуми се Лукас. Сърцето му се сви. Какво ли има между тях?

— Да... и за Мариан. Спомняш ли си, че последното ѝ появяване в ефир беше в навечерието на Деня на благодарността?

— Спомням си. — Той с усилие бе изгледал новинарската емисия, възхищаваше се на смелостта на забележителната жена, която

бе негова дългогодишна приятелка.

— Мариан настояваше да работи, докато може, макар лекарите да я увещаваха да се щади. Бяхме сигурни, че ще умре от изтощение след това предаване. С Полин бяхме намислили да прекараме четирите почивни дни в дома на Джон. Но Мариан не желаше да бдим до леглото ѝ. Заяви, че иска да гледа телевизия, за да забрави болестта си. Мисля, че най-много ѝ се щеше да се отърве от нас и от опечалените ни физиономии. Превключваше от канал на канал, докато попадна на програмата, която предизвика интереса ѝ — „Из съдебните зали“. Излъчваха повторение на най-интересните моменти от процеса „Северна Каролина срещу Върнън“. Всички се втренчихме в екрана и забравихме Мариан. Когато я погледнахме, тя като по чудо се бе преобразила, вече не приличаше на човек на смъртно легло. Живя още две седмици. Поддържаха я интересът към делото и към репортерката.

— Гейлън е била въпросната репортерка, нали?

— Да. — Адам се намръщи и промълви: — Мариан почина часове след произнасянето на присъдата.

— И след като е посочила Гейлън за своя заместница В Кей Си Ар — промърмори Лукас.

— Не знам нищо по въпроса, честна дума. Но няма съмнение, че Джон е взел решението под въздействието на емоциите си.

— Мислиш, че е сгрешил, така ли?

— По-скоро съм на мнение, че пое голям риск — въздъхна Адам.

— Гейлън е свикнала да се занимава поотделно с всяко дело, подробно да проучва фактите...

— Бива ли я?

— Мисля, че не е имало по-добра съдебна репортерка от нея.

— Знае ли защо сте я назначили? Известно ли ѝ е какъв интерес е проявила Мариан към нея?

— Едва ли. Не съм ѝ го казал, съмнявам се, че Джон и Вивека някога ще го споделят с нея. И бездруго се чувства като риба на сухо.

— Кога за последен път си разговарял с Джон?

— Вчера сутринта.

— Нима оттогава не си се свързал с него? Убеден съм, че дежурната телефонистка в Кей Си Ар незабавно е осведомила теб и Вивека за съобщението от така наречения Казанова.

— Разбира се.

— Като вземем предвид важността на новината и желанието на Джон да утвърди Гейлън за водеща на новинарските емисии, би трябвало незабавно да го информираш.

Адам се поколеба, сетне промърмори:

— Опитвах да се свържа с него... Вив също го е търсила. Но снощи той не си беше вкъщи или не вдигаше телефона.

„Нито пък отвори, когато позвъних на вратата му“ — помисли Лукас. Той също държеше да говори с Джон Маклейн, но не по телефона. Питаше се как ли Джон ще приеме новината за съобщението, оставено от убиеца, след като броени часове преди това е бил разстроен от решението на Гейлън да напусне Кей Си Ар.

— Днес още не е дошъл на работа — продължи Адам.

— Знаеш ли къде е?

— Нямам представа. Страхувам се за него, Лукас. Мисля, че го измъчва чувство за вина, задето не е успял да защити любимата си съпруга. Смъртта на Мариан го покрусил. Най-страшното е, че за разлика от Полин той не осъзнава тежкото си душевно състояние. Разбира се, немислимо е Джон да възприеме подхода на Полин.

— Как твоята съпруга преодолява мъката си?

— Като спи денонощно. Да, наистина спи по двацет и четири часа. Някои психиатри твърдят, че това е най-успешният начин за превъзможване на травмата. По време на сън (дори да е предизвикан от приспивателни) човек подсъзнателно приема загубата и се примирява с нея. Разбира се, това е бягство от действителността, което е нетипично за Полин. Отначало тя се опитваше да се съпротивлява и успяваше с помощта на Брин... — Адам тежко въздъхна. — Брин се грижеше за Мариан, но след смъртта ѝ остана наша вярна приятелка. Посвети се на съпругата ми, опитваше да ѝ вдъхне желание за живот... Полин не знае за убийството ѝ, нито за смъртта на другите жени. Вече ти казах, че дни наред спи непробудно. Може би така е по-добре.

— Може би — промълви Лукас.

— От смъртта на Мариан изминаха шест седмици, но Джон упорито отказва не само медицинска, но каквато и да било помощ. Убеден съм, че прекарва безсънни нощи, и се съмнявам, че намира утеха, когато... изчезва.

— Как така изчезва?

— Понякога отсъства от работа по няколко часа. Друг път не идва дни наред.

— Според теб как ще реагира, ако Гейлът напусне?

— Какво да напусне?

— Кей Си Ар.

— О! — Адам поклати глава. — Сигурно ще си внуши, че отново е изменил на покойната си съпруга, като не е изпълнил предсмъртното ѝ желание.

* * *

— Джон няма ли да присъства?

— Не — отвърна Вивека. — Днес не е на работа.

Лукас почака, но обяснение за отсъствието на собственика не последва. Накрая кисело промърмори:

— Какво искаш, Вивека?

— В случая желанията ни съвпадат, драги. Чувстваме се длъжни да ти окажем помощ за залавянето на престъпника.

— При което рейтингът ви ще се повиши.

— Не отричам, но не се чувствам виновна, защото не извършваме престъпление. Всички ще извлечем полза, ако ти не провалиш плановете, какъвто е обичаят ти.

— Мери си думите, Вивека! — процеди през зъби той. Вместо да я изплаши, леденият му тон я възбуди, както през онзи ден преди шестнайсет години.

— Ах, как щяхме да се позабавляваме, Лукас! Още не мога да повярвам, че някаква глупачка, с която бях съученичка в гимназията, ще цъфне изневиделица и ще...

— Ще разкрие истинската ти същност!

— Какъв фарисей си, драги. Нима ме обвиняваш, задето държа на семейството си? Та нали самият ти си автор на книга за предаността, как се осмеляваш да ме упрекваш! — Изведнъж тя сякаш забрави възмущението си и изражението ѝ стана предизвикателно. — Признай, че почти те бях прелъстила!

— Дори да е вярно, какво значение би имало, Вивека? Нима си хранела надежда, че след като съм се любил с теб, ще забравя за

насроченото за понеделник дело за предсрочно освобождаване на Брандън?

Думите му разгневиха Вивека Блеър, която се мислеше за неотразима.

— Да, надявах се! — изсъска тя.

— Как щеше да постъпиш, когато разбереше, че планът ти се е провалил?

— Толкова ли си сигурен, че щеше да ме отблъснеш?

Пренебрежителният му поглед бе най-красноречивият отговор и я жегна като нажежено желязо.

— Наистина ли се интересуваш какъв е бил резервният ми план?

— Разбира се.

Вивека сви рамене:

— Защо пък да не ти кажа? Не можеш да ме арестуващ, нали? В чантата си носех ЛСД...

Той едва се сдържа да не се усмихне. Наркотикът нямаше да му повлияе, защото по онова време беше почти непрекъснато дрогиран.

Вивека забеляза потрепването на устните му и се окуражи:

— Щяхме да бъдем страхотни в леглото, знаеш го!

— Знам само, че бях едва дваайсетгодишен, пиян и дрогиран. Съгласен бях да легна с всяка, не подбирах сексуалните си партньорки.

„Мръсник!“ — мислено изруга тя и подхвърли злобно:

— Май и сега не си много придиличен. Иначе Казанова нямаше да разполага с толкова богат избор. — В мига, когато го изрече, съжали за думите си и едва не си глътна езика от ужас — толкова страховито бе изражението на Лукас.

Ако по време на убийствата не беше водил преговори за освобождаване на заложниците в Куинсланд, спокойно би могла да предположи, че той е убил любовниците си.

— Да подходим делово по въпроса, Вивека. Аз ще решавам какво ще бъде излъчено в новинарските емисии и ще го съобщавам на Гейлън. Днес следобед ще я информирам какво да каже пред камерата довечера. Освен това категорично забранявам да бъде интервюиран Брандън! Не само от нея, но и от когото и да било от Кей Си Ар!

Вивека вдигна ръце, като че се предава, идеално лакираните ѝ нокти проблеснаха:

— Нима Първата поправка към конституцията, даваща свобода на словото, не означава нищо за теб? Навярно я смяташ за глупава приумица на онези ренегати!

— Забраната ми няма отношение към Първата поправка.

— О, да, смисълът на забраната ти е много по-дълбок! Лукас Хънтър раздава собствено правосъдие! Според теб Брандън трябва да изгние в затвора.

„Грешиш — помисли той. — Ако зависеше от мен, Брандън Крисчънсън щеше да е мъртъв.“

— Ще ти обясня съображенията си, които нямат нищо общо с чувствата ми към скъпия ти братовчед. След като Кей Си Ар ще предава посланията на Казанова, не бива да давате поле за изява на друг убиец.

— Моят братовчед не е убиец! Смъртта на Джени беше нещастен случай!

— Нима? Нещастен случай ли е, когато дванайсетгодишно момиче е изнасилено и умъртвено? — Гласът на Лукас бе като леденото докосване на смъртта. — Джени бе убита умишлено от Брандън.

— Мисли каквото искаш! Винаги си бил упорит като магаре!

— Мариан и Полин също го вярваха. Бяха най-добрите приятелки на Джени и през онзи зимен ден са били с нея в Чатсуърт. Може би не знаеш, но те уверявам, че с ужас си спомняха стореното от Брандън. Ако поне малко държиш на тях, няма да позволиш кракът му да стъпи в Кей Си Ар!

Думите му попаднаха право в целта и засегнаха най-болното й място — раздвоението й между Брандън, който й беше кръвен роднина, и екипа на Кей Си Ар — новото й семейство. Измъчваха я угризения, не искаше да извърши предателство спрямо Мариан, Полин, Адам, Джон... най-вече спрямо Джон.

„Ако ножът опре до кокал, ако се наложи да избирам, какво ли ще сторя?“ — често се питаше тя и с надежда се вкопчваше в думичката „ако“. Не за пръв път Брандън заявяваше, че е готов да разкрие самоличността си на милионите си почитатели, да разкаже за миналото си и за ролята си в злополуката, при която Джени бе загубила живота си. Твърдеше, че не се страхува от последствията.

Вярваше, че дори ще спечели нови почитатели. Вивека също беше убедена в успеха му.

Братовчед ѝ бе съгласен да ѝ подари сензационното откровение в ефир — това щеше да има невероятен успех, щеше да постави на колене конкурентите на Кей Си Ар. Но тя знаеше, че настъпи ли моментът на избор, лоялността ѝ към новото ѝ „семейство“ ще вземе връх и тя щеше да откаже на Брандън.

Лукас имаше право, но тя за нищо на света нямаше да го признае.

— Изглежда, не умееш да прощаваш — изрече с едва прикрита горчивина.

— Има неща, които трудно се забравят и са непростими.

— Чувала съм, че времето лекувало...

— Празни приказки!

— Все пак не съществува законна причина да забраниш интервюто с Брандън.

— Убити са четири жени, Вивека, необходими ли са още обяснения? Казанова иска да се прочуе като най-жестокия човек в Ню Йорк. Ако предприемем нещо, което да отклони от него общественото внимание — например ексклузивно интервю с друг убиец, — той може да извърши ново престъпление. В интерес на потенциалните жертви...

— Които са били твои любовници — ядно го прекъсна тя.

Лукас гневно присви очи, но гласът му не трепна:

— ... в интерес на потенциалните жертви настоявам да отложите интервюто с Брандън Крисчънсън, докато другото чудовище се озове зад решетките... или бъде убито.

— Съгласен съм — каза твърдо Джон Маклейн, който незабелязано бе влязъл в кабинета.

— Джон! — смаяно прошепна Вивека, сетне смутено заобяснява: — Не съм обещавала нищо на Брандън... Честна дума! Казах му само, че ще обмисля предложението му. Никога не бих сторила каквото и да било без твое съгласие! Знаеш го, нали?

— Да, Вив, успокой се!

Джон Маклейн се усмихна с усилие. Лукас забеляза, че се е променил до неузнаваемост — сигурно доказателство, че е съсипан от смъртта на съпругата си и че има реална опасност за живота му.

— Здравей, Джон.

— Лукас, аз... получих съболезнователното ти писмо... Искрено ти благодаря за съчувствието. Мислех да ти отговоря, но така и не намерих време...

Лукас не знаеше дали етикецията предвижда да се отговори на съболезнователни писма, но не му се искаше старият му приятел да се чувства виновен заради глупави и незначителни подробности.

— Разбирам, Джон. Не се притеснявай.

— Благодаря.

— Няма защо — отвърна Лукас и без да променя изражението и тона си, добави: — Изглежда, Гейлън няма да напусне Кей Си Ар.

— Да напусне ли? — смаяно възкликна Вивека.

Джон не ѝ обърна внимание, хлътналите му очи се взираха в Лукас:

— Значи е споделила с теб...

До вчера мислеше, че е претърпял най-тежката загуба В живота си, но съдбата му бе нанесла нов удар, когато Гейлън му съобщи решението си и той разбра, че ще загуби жената, която умиращата му съпруга бе избрала да заеме мястото ѝ...

— Да, Джон — промълви Лукас. — Сподели с мен за разговора ви и обеща да не напуска Кей Си Ар.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Лукас живееше в елегантна сграда на дваайсет и два етажа, която сякаш пронизваше небето над Манхатън. Входът бе съвсем непретенциозен — обикновена стоманена врата, вградена в блестящ гранит.

Гейлът реши, че това е служебният вход или по-точно входът за прислугата. Над вратата бе монтирана видеокамера, имаше домофон, а табелката с имената на обитателите беше в красива метална рамка. Гейлът прочете името Хънтър Л. и се убеди, че не е сбъркала адреса. Трябва само да заобиколи сградата, за да се озове пред централния вход, над който е опънат платнен навес. Ще я посрещне униформен портиер, застанал пред остъклена врата, през която се вижда разкошно фоайе, облицовано с мрамор.

В този момент вратата се отвори и на прага застана самият Хънтър Л., напомнящ на статуя от стомана и гранит.

— Ето те и теб — промърмори. Навярно неговите хора, които следяха всяка стъпка на Гейлът, го бяха предупредили по радиостанцията: „След нея няма «опашка», сър. Ще бъде пред сградата след около минута.“

— Не бях сигурна, че това е главният вход.

— Друг няма. Заповядай.

Фоайето наистина беше разкошно, но обзавеждането му бе крещящо като в сградите, където живеят новобогаташи. Вдясно имаше цяла редица асансьори с блестящи месингови врати. Лукас въведе гостенката си в най-отдалечения. Гейлът забеляза, че в кабината липсва табло с бутони за спиране на определен етаж. Също като листата с менюто в скъп ресторант асансьорът бе предназначен за най-изискана клиента.

Апартаментът на Лукас Хънтър се намираше на последния етаж. По-точно — заемаше целия последен етаж.

Вратата на асансьора се отвори и Гейлът любопитно се огледа. Беше в просторно помещение с обособени кътове, служещи за

всекидневна, трапезария и кухня. Стените, мебелите и мокетът бяха снежнобели, кухненското обзавеждане бе от алпака.

„Значи това е екстравагантното убежище на пантерата!“ — помисли тя. Безпощадната белота не ѝ се стори бездушна, а ѝ вдъхна усещане за спокойствие и чистота като току-що паднал сняг.

Никой не би предположил, че това е жилището на човек, който ежедневно се сблъсква с насилието и смъртта. Гледката, разкриваща се от панорамните прозорци, бе зашеметяваща — долу блещукаха светлинките на мегаполиса, тъмният небесен купол бе обсипан с трепкащи ярки звезди.

— Колко е красиво жилището ти! — промълви Гейлът, докато Лукас ѝ помагаше да свали тюркоазното си палто. — Действа ми успокояващо.

— Радвам се, че ти харесва. Дано се чувстваш удобно.

„Удобно ли! — мислено възкликна тя. — Възможно ли е да се чувствам удобно насаме с теб!“

— Разбира се... Не съм от притеснителните...

— Но и не умееш да лъжеш — прекъсна я той.

— Зная.

— Осъзнаваш ли, че току-що ти направих комплимент, Гейлът?

Може би тъкмо сега беше моментът да признае пред него, че повече от десет години е живяла съвсем сама. Докато се питаше как да се измъкне от неизбежните въпроси, които ще последват признанието ѝ, той заговори отново:

— И за двама ни ще бъде трудно. Свикнал съм да живея сам, навярно ти също. Но се налага да се примирим с неудобствата в името на благородната кауза...

— Да, наистина е благородна.

— Предлагам да се възползваме от положението. Възприемам го като вълнуваща авантюра.

Гейлът вдигна поглед от белия мокет, напомнящ на заснежено поле, към човека, който току-що беше признал, че е свикнал да бъде сам. Трудно ѝ беше да повярва, че Лукас Хънтър, притежавал най-красивите жени в Ню Йорк, е самотен. Навярно е избрал да живее, без да се обвързва.

А сега нямаше избор. Убиецът им бе отнел правата да разполагат с личния си живот.

— Наистина ли възприемаш положението по този начин!

— Разбира се. Защо не?

„Защо да не изживея една вълнуваща авантюра с него? — запита се Гейлът и си отговори: — Защото има опасни и безопасни приключения. Например пътуването с «Титаник» щеше да бъде вълнуващо приключение, ако параходът не се бе натъкнал на айсберг!“

Какво ли ще е да живее сред този снежнобял свят заедно с Лукас? Навярно ще бъде като авантюра, завършила с трагична катастрофа. Защото присъствието на този мъж караше сърцето ѝ да се вълнува, но и да се свива от страх.

Тя потръпна, сякаш усетила полъха на ледения океански вятър... А може би причината бе нежността, която се четеше в смразяващите сиви очи на човека до нея. Усмихна се едва-едва и престорено небрежно подхвърли:

— Защо не наистина?

— Радвам се на единомислието ни. Предлагам да се настаниш тук.

„Тук“ очевидно означаваше необятната всекидневна, колкото до настаняването...

Съзря кашоните, прилежно надписани от самата нея, струпани в средата на безбрежната бяла шир, и внезапно се досети какво ѝ предлага Лукас.

— Господи, не мога да повярвам на очите си! — възкликна, като видя как той е подредил мебелите така, че обстановката да бъде почти като в скромния ѝ апартамент. — Чистил си и с прахосмукачка.

Беше положил невероятни усилия, но не заради нея, а заради чудовището.

Гейлът си спомни предупреждението на Пол, че Лукас Хънтър е готов на всичко, за да залови престъпника, който избива любовниците му. Готов е на всичко... дори да размести мебелите, да почисти с прахосмукачка...

— Как разбра, че съм чистил аз, а не домашна помощница например?

— По отпечатъците от стари стъпки, лейтенант.

— Нима? — Той наклони глава, кичур гарвановочерна коса падна на челото му. Изглежда я изпитателно. — Но май има и още нещо?

— Вярно е — призна Гейлът. — Ако почистването бе извършено от опитна домашна помощница, върху мокета щяха да се образуват триъгълници, четириъгълници или квадрати...

— От теб ще излезе първокласен детектив, госпожице Чандлър.

— Всъщност, лейтенант Хънтър, от мен ще излезе първокласна домашна помощница. Вярно е, че при почистване се поувличам и по килимите се образуват доста абстрактни фигури, но иначе ме бива.

— Какво би нарисувала тук?

— Какво ли? Нека помисля...

Гейлът се загледа в белия мокет и си представи, че е платно, върху което ще сътвори зимна картина — деца правят снежни човеци, кънкъори се пързаят по леда, сковал езерото, по хълма в далечината хора се спускат с шейни, а наблизо минава голяма шейна, теглена от кон. Картината бе жизнерадостна, но претрупана, реши Гейлът. Някак не прилягаше на това помещение, където цареше спокойствие.

Пък и какво може да се направи от купчинки сняг, небрежно натрупани от неумела мъжка ръка?

— Предлагам — промълви накрая — първо да почистваш с прахосмукачката, после аз ще направя снежен ангел... дори два-три.

„С теб ще сътворим по няколко скулптури от сняг — помисли. — Моите ангели ще бъдат крехки и ефирни, а твоите — силни и красиви... и ще бъдат над мен.“

— Прави каквото искаш — прошепна Лукас. Тонът му я накара рязко да вдигне глава и да го погледне, а сърцето ѝ се сви от странно, неизпитвано досега чувство — съчетание от възбуда и страх.

— Ще минем и без снежни ангели — усмихна се Гейлът, за да скрие възнението си. — Достатъчно е, че дневната ще бъде заета от куклите ми.

„Мисля, че гледката ще е прекрасна“ — каза си Лукас.

Не беше изненадан от реакцията си, защото същото му бе хрумнало още следобеда, когато донесоха кашоните. Представил си беше как Гейлът шие изящни кукленски дрехи, а той я наблюдава, и едва се въздържа да не разопакова грижливо надписаните кашони. Страхуваше се тя да не се затвори в спалнята с всичките си кукли, да не го изключи от живота си...

— Наистина ще ми е приятно да се разположиш в дневната — повтори. Тонът му бе едновременно заповеднически и умоляващ.

— Добре — промълви Гейлът. — Но само при условие да ми кажеш, когато „приключението“ започне да ти омръзва.

— Съгласен съм — отвърна той и си помисли, че нейното присъствие няма да му омръзне никога. — Като каза „приключение“, предстои ни да изследваме една непозната територия, наречена „храна“. Позволих си да погледна в хладилника ти и...

— И установи, че е празен.

— Точно така.

— Храня се предимно навън.

— Аз също, но хладилникът ми винаги е зареден. Ела с мен.

Гейлът го последва в кухнята. Върху плота от блестящ гранит бяха подредени чинии и купички с най-различна храна — от овесени ядки до черен хайвер. Лукас обясни, че в грамадния хладилник гостенката ще намери каквото пожелае, после добави:

— Можем да поръчаме да ни донесат вечеря. — Посочи към купчинката менюта от най-изисканите нюйоркски ресторанти, където цените на ястията не бяха вписани.

Гейлът се запита дали той има навика да води любовниците си на ресторант.

Любовниците на Лукас Хънтър!

Предлагаше ѝ да поръча вечеря у дома, сякаш това бе най-обикновеното нещо на света.

— Можем да го направим още тази вечер — продължи той. — Освен ако си прекалено изморена.

— Наистина съм капнала от умора. Ще хапна само едно шоколадче и ще изпия чаша чай. Но ти прави каквото искаш... — И сви рамене.

— Така и ще постъпя — усмихна се Лукас. — Но първо да ти покажа останалите помещения. След това хапни каквото ти се яде и си лягай.

В другата част на грамадния апартамент имаше още пет стаи. Две се намираха в дъното на сводестия коридор и вратите им бяха затворени. По продължението му имаше още три помещения. Гейлът забеляза, че техните врати са открити.

Двете бяха празни, подовите бяха застлани със същия снежнобял мокет като дневната. Лукас отвори по-широко вратата на следващата стая, подканвайки Гейлът да влезе.

И тук подът беше бял, но с това свършваше приликата с другите помещения. Нямаше и следа от усещането за тишина и спокойствие, ярките цветове се набиваха на очи.

На едната стена висеше грамадна карта на Манхатън, наблизко беше картотеката, пълна с разноцветни папки, всяка с етикет, на който бе написано име на жена. Човекът, ръководещ операцията по залавянето на Казанова, бе събрал материалите за Кей в зелени папки, за Моника — във виолетови, за Марша — в златистожълти, а на Брин бе отреден кървавочервеният цвят.

— Ето къде бил командният център — промърмори Гейлън и се огледа.

Забеляза, че помещението е обзаведено със свръхмодерна апаратура. От тази кула високо в небето лейтенант Лукас Хънтър водеше своята битка с убиеца.

Върху гигантската карта бяха забити четири стоманени топлийки, които проблясваха като безпощадните му сиви очи. С тях бяха отбелязани жилищата на жертвите, на неговите любовници. Гейлън видя още една дупчица на картата, но карфица липсваше. Докосна издайническата вдлъбнатина, обозначаваща сградата, в която се намираше нейният апартамент.

— Търсиш някакъв модел на поведение, нали? — заговори, без да се обръща. Наскоро беше гледала филм, в който убиецът подбираше жертвите според местоживеенето им. При свързване на точките, обозначаващи местопрестъпленията, се получаваше съзвездието Водолей. — Нещо, с което да си обясниш защо този тип убива определени жени.

— Да.

— Но нали той обясни, че се е спрял на мен заради провала ми като водеща в Кей Си Ар...

— Да, така ти е казал — промърмори Лукас. Лицето му бе непроницаемо.

— Мислиш, че лъже? — попита тя и добави наум: „Като теб, лейтенант Хънтър!“.

— Твърде е възможно.

Гейлън извърна поглед и се втренчи в купчина разноцветни папки с грижливо надписани етикети, от които ставаше ясно, че съдържат копия от описанията на местопрестъпленията.

— Мислех, че цялата информация — освен за Брин — е въведена в компютрите на отдел „Убийства“ — отбеляза тя.

— Вярно е.

— Но ти не се доверяваш изцяло на компютрите, така ли? — изрече спонтанно Гейлът и веднага се упрекна за необмисления въпрос. Според Розалин Сейнт Джон този човек притежаваше контролния пакет акции в най-големите софтуерни компании. Компютрите никога не мамеха... за разлика от хората. — Може би преглеждаш оригиналните документи, надявайки се да видиш или да... усетиш нещо, което компютърът не може да долови.

— Надявам се да открия нещо, което сме пропуснали да видим — прекъсна я Лукас. — Както вече ти обясних, способността ми да долавям присъствието на убиеца невинаги се проявява. Повече разчитам на старомодните детективски методи, които помагат като черната магия.

„Черна магия — мислено повтори Гейлът. — Магьосникът влиза в битка със злото.“ Едва сега осъзна, че способността на Лукас да влиза под кожата на престъпника е жестоко проклетие. Лукас изпитваше отвращение и омраза към злото, което преследваше, и се измъчваше заради ограничените си възможности. Злото се вселяваше в него, когато пожелае... или по-точно — когато убиецът пожелае.

Навярно страданията му бяха неописуеми, ала той ги понасяше в самота и в самота водеше своята война.

Досега.

„Искам да ми помогнеш“ — никога нямаше да забрави тези негови думи.

— Ще разрешиш ли да прегледам полицейските доклади? — попита тя.

— Държа на това. Ако ти хрумне нещо, споделяй го с мен. — Лукас се поколеба за миг, сетне добави: — По-добре пропусни снимките от местопрестъпленията. Ще се запечатат в съзнанието ти и ще ти попречат да разговаряш с престъпника, да влизаш в словесен двубой с него.

„Словесен двубой ли? Само това не!“ — възрази мислено тя. Не я биваше много да разменя остроумни забележки с който и да било представител на силния пол.

— Но ти си ги разглеждал нееднократно, нали? — каза. Питаше се дали допреди няколко часа по стените на командния център не са били окачени снимките на любовниците му с прерязани гърла и избодени очи. Може да ги е свалил едва когато е разбрал, че известно време ще живее с нея.

— Това е част от работата ми — отвърна Лукас.

— Ако не ги разгледам, ако не видя какво им е сторил той, може да остана с впечатлението, че донякъде са виновни за случилото се.

— Има само един виновник, Гейлън!

— Убедена съм, че след като разгледам снимките, ще изпитам още по-голяма омраза към него.

— Нима? Не ти ли е достатъчно да знаеш, че този Казанова е хладнокръвен убиец? Друг стимул ли ти е нужен?

— Не, но...

— Забранявам да разглеждаш фотографиите! — прекъсна я решително той. — Твоята задача е да разговаряш с престъпника, нищо повече.

— Мислиш ли, че ще се обади още тази вечер?

— Едва ли. Не, няма да се обади.

— Имаш ли представа кога ще ме потърси?

— В неделя, в три часа и тринайсет минути. — Лукас се усмихна. — Почти съм сигурен.

— Защото по същото време е убил Брин ли? Защото си почувствал...

— Да.

Гейлън неволно потрепна, стори ѝ се, че ледена вълна е сграбчила сърцето ѝ.

Чувството я обзе така внезапно, че не успя да го прикрие. Лукас забеляза реакцията ѝ и навярно си помисли, че тя се страхува от него, от злото, което от време на време го завладява.

Не се отдръпна, но се затвори в себе си, в мрака и ледената пустош на душата си, копнееща за отмъщение.

— Ще ти покажа стаята ти — промърмори. — Като излязоха в коридора, посочи двете затворени врати вдясно: — Това са моите „покои“. Твоята спалня е в дъното.

„Далеч от теб и от леглото ти — каза си Гейлън. — Ще бъдем разделени, макар че обитаваме този апартамент, наподобяващ снежен

облак в небето.“

Разстоянието между стаите наистина беше голямо. Ако разкошното жилище беше петзвезден хотел и те двамата бяха настанени в най-люксовия апартамент, спалните им щяха да бъдат по-близо една до друга. Ако пък бяха съседи в непретенциозен квартал, помежду им щеше да се издига къща, обитавана от някое семейство.

Ала тук, в леговището на пантерата, тя не се чувстваше в безопасност, макар че спалнята ѝ се намираше далеч от стаите на господаря на дома.

Докато вървяха мълчаливо по коридора, ѝ се стори, че газите в дълбоки снежни преспи и че краката ѝ тежат като олово.

Но щом влязоха в спалнята, сякаш попадна в разцъфнала градина. Тук преобладаваха пастелните тонове и светлолилавото. Светлолилаво като развлечения анцуг, който тя носеше снощи.

Пролетта, настъпила през мрачния януарски ден, бе пресъздадена от Лукас специално за нея — навярно бе по-харчил цяло състояние да сътвори тази магия само за един ден. И само заради нея! За да се чувства гостенката му удобно по време на вълшебното и опасно приключение.

Стаята беше като в приказките. Балдахинът над леглото бе с цвят на зюмбюл, креслата бяха в светлолилаво, в банята, облицована с мрамор, бяха подредени лилави и розови хавлиени кърпи.

„Лукас Хънтър е безскрупулен — бе казал Пол. — Готов е на всичко, за да залови убиеца на любовниците си.“ Думите на оператора отново отекнаха в съзнанието на Гейлърн. Би трябвало да се вслуша в предупреждението му, да осъзнае, че се е поддала на чара на лейтенант Хънтър. Вместо това прошепна:

— Прекрасно е!

— Надявах се да ти хареса. Помислих си, че обзавеждането ще ти подхожда — тихо каза той.

Дали бе искрен? Кой знае...

Гейлърн насила извърна очи от безизразното му лице и погледът ѝ попадна на телефона, който също беше бледолилав.

В другите помещения бе забелязала по два апарата — лилав и бял — и допълнителни слушалки. Но в спалнята ѝ телефонът беше един.

— Предполагам, че трябва да използвам лилавите апарати, които ще приемат обажданията на домашния ми номер — каза.

— Точно така. Още при първото позвъняване ще се включи записващото устройство, ще се опитаме да проследим обаждането, но не се надяваме на успех.

— Гениално.

— По-скоро практично.

— За какво служат слушалките?

— За да подслушвам разговорите ти. Устроени са като деривати, включват се автоматично. Няма го издайническото изщракване.

— Браво, за всичко си помислил — отбеляза Гейлн. — Всъщност онзи знае, че ще подслушвате, нали?

— Да.

— При все това отказва да разговаря направо с теб.

— Сигурно му се струва прекалено елементарно — подхвърли Лукас, макар да подозираше, че истината е много по-страшна. Нищо чудно убиецът да изпитва извратено удоволствие, задето използва Гейлн Чандлър като посредник. — Още нещо, Гейлн. Предпочитам да съм до теб, когато разговаряш с чудовището.

— За да ми подсказваш репликите ли?

— Не. Поне отначало ще бъдеш съвсем самостоятелна. По-късно може би ще поискам да му подхвърлиш дадена идея, за да разбере как ще реагира. Засега съм сигурен... доколкото има нещо сигурно в тази безумна история, че ако съм близо до теб, ще бъда близо и до престъпника...

Гейлн отново долови колебанието му, сякаш той не знаеше дали да се радва на необикновената си способност... на таланта си и на проклятието, което не бе в състояние да контролира, на необяснимата магия, чрез която примамваше убийците.

— Засега — продължи магьосникът — не бива с нищо да издаваш присъствието ми. Налага се да съм близо до теб, но обещавам да не отвличам вниманието ти.

Да отвлича вниманието ѝ ли? Гейлн си представи как Казанова звъни по телефона в три през нощта, събужда я от дълбок сън, а тя скача от леглото, намята халата и боса изтичва при Лукас Хънтър...

Не, манхатънският убиец няма да я събуди. Невъзможно ще ѝ бъде да заспи в удобното легло с балдахина, като знае, че сивоокият

мъж е наблизо.

Как да заспи, когато в душата ѝ се борят възбудата и страхът...
когато ѝ се иска едновременно да се смее и да плаче, да пее и да умре.

И да танцува.

Най-съкровено ѝ желание бе да танцува... с Лукас Хънтър.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Противно на очакванията си Гейлът потъна в дълбок и спокоен сън като всеки, който се чувства закрилян и в безопасност.

Лукас остана буден дълго след полунощ. Отново изчете полицейските доклади, прегледа снимките от местопрестъпленията. Взираше се в обезобразените тела на Моника, Кей, Марша и Брин, спомняше си събития отпреди много години.

Ала през цялото време го преследваха натрапчиви мисли за Гейлът, която спеше толкова близо до него. Още не вярваше, че е допуснал някого в убежището си, където бе винаги сам, защото... така му харесваше.

Беше сам, но не и самотен.

Днес обаче всичко се бе променило.

Лукас се помъчи да прогони безпокойството и мъчителните си мисли, но внезапно го обзе още по-тягостно чувство — стори му се, че Гейлът го вика в съня си, че го зове да легне до нея в бледовиолетовото царство на тишината и спокойствието.

Накрая се просна в своето легло и се опита да заспи с надеждата за спокоен сън вместо обичайните кошмари, пълни с престъпления и трупове.

Ала този път му се присъни кошмар, какъвто досега не го беше преследвал. Сънува, че с Гейлът са в разкошния му апартамент на двайсет и втория етаж. Не бяха сами... или само тъй му се струваше...

В едно бе сигурен — че убиецът е в апартамента. За един безкраен миг му се стори, че се е вселил в тялото на престъпника, че е едно цяло с него. Усещаше биенето на сърцето му, похотта му, виждаше жилището през очите му... най-сетне зърна ръка, която не бе негова, беше ръката на убиеца. Стискаше дълъг нож и се готвеше да прониза прозирното тяло на Гейлът. Не, вече го бе пронизал — белоснежният мокет бе обагрен с кръв.

Куклите също бяха опръскани с кръв. Бяха голи и изглеждаха някак развратни, въпреки че бликащата кръв скоро щеше да ги облече

в алени дълги рокли.

Гейлн също беше гола, но в съня на Лукас косата ѝ беше толкова дълга, че закриваше цялото ѝ тяло. Бе се загърнала в червеникавите си кичури и не обръщаше внимание на кървавите фонтани, бликащи от шията и от сърцето ѝ.

И от очите ѝ.

Тичаше по коридора, като продължаваше да прикрива голотата си с дългата си коса.

Стигна до асансьора, още миг — и ще се измъкне. Но асансьорът не се отваряше въпреки отчаяните ѝ молби.

Тя отново побягна, този път към кухнята.

Изведнъж Лукас осъзна, че тясното помещение не е неговата боядисана в бяло кухня, шкафовете бяха сиви. В мрака проблесна ножът, захвърлен върху плота до умивалника.

Гейлн го съзря, зърна го и убиецът. Лукас също го видя през очите на престъпника.

Чудовището я предизвикваше да сграбчи стоманеното острие и да го прободне, както той я бе пробол.

— В очите — приканваше я с хриплив шепот. — Избоди очите ми!

Лукас забеляза, че тя се колебае, че се изкушава да се подчини, сетне я чу да крещи ужасено: „Не! Не!“, докато тичаше обратно към дневната.

Там още лежаха голите кукли. Бяха окървавени и неподвижни.

Гейлн забави крачка, като че искаше да им помогне, да разпусне буйните им изкуствени коси така, че да прикрият голотата им.

Ала не посмя да спре. Убиецът беше по петите ѝ. Усещаше страха ѝ и се опиваше от него, с нетърпение очакваше мига, когато ще умъртви жертвата си.

Гейлн тичешком излезе на терасата, покрита с бели керамични плочки, които блестяха под светлините на нощното небе. Валеше сняг, но тя не усещаше студ. Беше Венера, излязла от океана, която след секунди ще се превърне в снежен ангел... и ще се понесе към небето. Само трябва да прекрачи парапета на терасата сред вихъра на снежинките...

— Няма да те понесат към небето! — изкрещя той. — Ще паднеш, ще умреш!

Но Гейлът не го чу, защото още бе впримчен в тялото на убиеца. Внезапно тя погледна престъпника и Лукас не съзря в очите ѝ страх, а надежда, сякаш най-сетне Гейлът виждаше приближаването на пролетта, сякаш вярваше в нея.

Усмихна се широко, беше щастлива... и почти свободна. Свободна от него и от онзи, в когото се бе вселил.

Качи се върху ниския тухлен парапет и разпери ръце, без да се срамува от голотата си. Беше на крачка от свободата. Но наистина ли ще бъде свободна? Може би. Наметалото от червеникаво златисти къдрици още я обгръщаше и щеше да я закрие дори когато полети. Докато лети надолу.

В този миг Гейлът решаваше дали да скочи в пропастта, дали да го остави сам и толкова самотен.

Лукас внезапно се сепна и осъзна, че трепери. Събудил го беше безмълвен писък, отекнал в тъмните дълбини на изтерзаната му душа.

Не посегна да включи нощната лампа, остана да лежи в мрака. Опитваше да се овладее и да прогони призраците от кошмара, възприемайки реалните привидения.

В спалнята му нямаше стенен часовник с фосфоресциращ циферблат, но ръчният му часовник беше на нощното шкафче. Още преди да го погледне обаче, Лукас знаеше, че часът е три и тринайсет минути.

Възможно ли е Казанова да дебне поредната си жертва? Нима се готви толкова скоро да нанесе нов удар?

„Не! — помисли Лукас. — Само ме дебне, както и аз него.“

А може би Гейлът е завладяла съзнанието му, сънищата му. Гейлът! Червенокосата жена, която бе толкова уязвима, толкова смела... толкова привлекателна в голотата си.

Каза си, че е време да става. Днес дори беше закъснял. Взе душ и машинално се облече като човек, осъден на смърт.

* * *

Вратата на спалнята ѝ не беше открената, а почти отворена. Запита се как да го изтълкува — като покана или като предупреждение.

Сякаш притеглян от невидим магнит, пристъпи по-близо и надникна в стаята. Забеляза, че Гейлът е спала на ръба на леглото, сякаш още се намираше в малкия си апартамент и върху кревата ѝ са нахвърляни парчета плат.

Нямаше я в спалнята. Лукас си каза, че сигурно ще я намери във всекидневната. Навярно е станала посред нощ, за да шие кукленски тоалети и да изпълни обещанието си, дадено на малките пациентки и на сестра Кейси.

Но кашоните не бяха разопаковани, куклите не бяха извадени. Хрумна му, че тя сигурно е в кухнята, за да си приготви чаша чай и да хапне шоколад — крайно недостатъчна закуска дори за жена с толкова крехко телосложение.

Нямаше я в кухнята, металните уреди и шкафовете проблясваха в полумрака.

Нима не го е послушала и е отишла на среща с убиеца, подмамена от заплахата, че в противен случай ще загине още една невинна жертва?

„Не може да бъде! — опитваше да се успокои Лукас, все още блуждаещ на ничията територия между действителност и сън. — Вратата на асансьора няма да се отвори, тя няма да избяга...“

Внезапно му хрумна ужасяващата мисъл — ако Гейлът не може да използва асансьора, ѝ остава само един начин да се яви на срещата със смъртта.

„Беше само сън! — мислено се упрекна той. — Само кошмарен сън.“

Все пак забързано прекоси всекидневната, където в съня си бе видял голите окървавени кукли. Затича, като наближи остъклената врата на терасата.

Навън валеше сняг. Снежинките се сипеха бавно като мъгла от кристалчета, терасата беше покрита с преспи от снежната буря, разразила се над Манхатън през последните няколко часа.

Върху девствената бяла покривка личаха следи от стъпки — отпечатъци от маратонки. Лейтенант Лукас Хънтър веднага разбра, че жената, която ги е оставила, не е тичала, движела се е спокойно и целенасочено. Заобиколила е фонтана и е тръгнала към ръба на терасата...

Внезапно я съзря до ниския парапет. Беше загърната В пухената си роба, силуетът ѝ се очертаваше на фона на нощното небе, светлините на града се отразяваха от снежните кристали, украсяващи къдриците ѝ.

Само още една стъпка — и щеше да полети надолу към смъртта си.

Ала това не бе отчаяната жена от кошмара му, а магьосницата, която често навестяваше сънищата му. Като усети присъствието му, тя грациозно се обърна и сините ѝ очи проблеснаха:

— Здравей, Лукас.

— Здравей. Не можа ли да заспиш?

Изглеждаше толкова загрижен, толкова разтревожен... Тя не виждаше лицето му, което се губеше в сенките, но чуваше дрезгавия му от вълнение глас.

— Всъщност спях непробудно, докато... — Тя млъкна и смръщи вежди.

Дали и нейната нощ е била тревожна, дали са ѝ се присънили бляскащи ножове и голи кукли?

Изглеждаше невъзможно ловецът и снежният ангел да сънуват един и същ кошмар. Все пак той прошепна едва чуто:

— Събудил те е кошмарен сън, нали?

— Не... Мисля, че не беше кошмар... — с усилие отвърна Гейлът и се усмихна, опитвайки да изглежда спокойна. — Честно да си призная, не съм съвсем сигурна... — Беше се събудила с усещането, че е на сигурно място и че нищо не я заплашва. — Сепнах се в съня си и погледнах часовника — беше три часът и тринайсет минути. Въпреки че очакваме обаждането на престъпника едва утре вечер, реших да не заспивам... за всеки случай. Погледнах през прозореца, видях, че вали сняг, и ми се прииска да изляза на терасата. Сигурно съм те събудила, когато съм отворила вратата на стаята.

Възможно ли е леките стъпки на това ефирно създание да са го събудили? Едва ли.

Но все пак нещо бе прекъснало неспокойния му сън. И той знаеше какво е — образът на отчаяната Гейлът, която се готви да скочи в пропастта... далеч от него.

— Не си ме събудила — отвърна изкусният лъжец, сетне добави: — Обикновено ставам в този час, особено когато разследвам някой

случай. А сега ще ти покажа как да задействаш асансьора.

— Моля? — озадачено го изгледа тя, после промълви: — Добре.

Изненадата ѝ от предложението, което бе направил ни в клин, ни в ръкав, му подсказа, че в съня си тя не е умолявала вратите на асансьора да се отворят. Едва сега осъзна колко абсурдно е предположението му, че са сънували един и същ кошмар.

— Толкова ли е сложно? — прекъсна размислите му Гейлът.

Лукас най-сетне се усмихна:

— Не е... фасулска работа.

— Ясно — като всички асансьори в луксозните сгради в Манхатън.

— Точно така.

— Хайде, покажи ми.

— Ще го отложим за сутринта — промърмори той. Натрапчивият спомен за кошмара го беше напуснал, сега бе сигурен, че Гейлът е в безопасност. — Студено ли ти е?

Искаше ѝ се да отговори отрицателно. Отначало не бе усетила студ, но сега ледените кристали по косата ѝ започваха да се топят. Усети как по врата ѝ се стече студена струйка и без да иска, потръпна.

— Студено ми е — призна, — но не ми се прибира. Тук е толкова красиво. — Посочи фонтана, от който сега не бликаше вода, и към лехата под него, покрита със сняг. Дори през зимата белият фонтан приличаше на многоетажна сватбена торта, как ли щеше да изглежда, когато в основата му разцъфнат цветя в пастелни тонове, като булчински букет? — Навярно през лятото градината ти представлява невероятна гледка.

— Боя се, че изглежда по същия начин, само дето не е покрита със сняг.

— О, така ли?

— А ти какво си представяше?

— Ами... например ромолящия фонтан...

— Никога не съм пускал водата — прекъсна я Лукас. — Какво още?

— Луковиците на стотици цветя, спящи зимен сън под земята в очакване на пролетта. — Как да обясни красотата на пробуждащата се природа на този човек, чийто свят беше безцветен като късче лед? — Представяш ли си колко ще е красиво — завърши смутена.

— Сигурно — измърмори той и мислено добави: „Сигурно ще е красиво, но не и за мен.“

Гейлът отново присви рамене. Капчица вода от буйните ѝ червени къдрици се стече по лицето ѝ — леденостудена сълза, която се плъзна по слепоочието ѝ към потрепващите ѝ устни.

Лукас докосна с пръст страната ѝ и при този допир сълзата се изпари.

— Устните ти са посинели — промълви.

— Така ли?

— Да... — За миг, който сякаш продължи цяла вечност, той се вгледа с копнеж в устните ѝ. Сетне с усилие отмести поглед, машинално посегна към косата ѝ и с неопишуема нежност бръсна снежинките, които скоро щяха да се превърнат в леденостудени сълзи.

— Време е за лягане — прошепна с пресипнал от вълнение глас.

— За лягане ли? — учудено промълви Гейлът.

Лукас отмести поглед от блещукащите кристали върху косата ѝ към лъчезарните ѝ очи и му се стори, че вижда ведро пролетно небе, изпълнено с надежди и обещания.

В кошмара си бе съзрял същата надежда, изписана на лицето ѝ, докато стоеше на първазата почти свободна... почти. Ала сега му се струваше, че е готова да полети към него, не в пропастта.

Време е за лягане.

Но не и за него...

Отпусна ръка и сви юмруци.

Гейлът потрепери:

— Но нали каза, че ще работиш по случая?

— Така и ще направя. — Леденият му глас сякаш накара студа да проникне до мозъка на костите ѝ. Внезапно се усмихна и добави: — От теб искам да се запознаеш с цялата информация, с която разполагаме, детектив Чандлър. Но преди това трябва да я систематизирам, за да ти бъде от полза.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Лукас извади всички фотографии от досиетата на жертвите и ги заключи в шкафа, после подреди данните, спазвайки хронологичната последователност.

След като приключи със задължението, свързващо го със смъртта, отново се върна към живота. Към Гейлътн. Внимателно изчете материалите на Розалин Сейнт Джон, изпълнени с нападки срещу младата и неопитна водеща, сетне изгледа видеозаписите с нейно участие, които бе получил от Кей Си Ар и от ТВ канала „Из съдебните зали“. Отдели повече време на репортажите ѝ, отразяващи хода на делото „Северна Каролина срещу Върнън“, които Мариан Маклейн бе следила с неотслабващ интерес през последните седмици от живота си.

Направи му впечатление, че като съдебна репортерка Гейлътн е носела дългата си коса разпусната като в съня му — водопад от огненочервени къдрици, които биха покрили тялото ѝ, но не бяха в тон с модните тенденции.

Като водеща Гейлътн наистина бе стилно облечена и подстригана. Но личеше, че се чувства неловко, все едно се страхува, че късата коса няма да закрие голото ѝ тяло в кошмарната нощ, когато вманиаченият убиец я нападне с нож.

Изглеждаше объркана и не на място, но очевидно полагаше усилия да не разочарова онези, които са ѝ гласували доверие.

Розалин Сейнт Джон донякъде имаше право: Гейлътн Чандлър се беше провалила като водеща на новинарските емисии на Кей Си Ар. Несъмнено бе симпатична и много смела, но това не компенсираше липсата на професионализъм.

— Какво правиш?

Лукас се обърна и я видя да стои на прага на „командния център“. Втренчила бе в него сините си очи, изглеждаше разочарована, сякаш бе научила, че най-верният ѝ приятел я е предал.

— Опитвам да науча колкото е възможно повече за теб — промълви той. Искаше му се да добави, че се е поддал на обаянието ѝ и за миг е забравил предстоящата безмилостна битка със смъртта. — Наложително е, Гейлън. Може би престъпникът е решил да те въвлече в играта много преди да ти телефонира.

„Навярно има право — помисли си тя. — Всяко мое появяване в ефир беше пълен провал. Нищо чудно убиецът да ме е набелязал още преди завръщането на Лукас от Австралия.“

Най-болезнено обаче бе, че сега и лейтенант Лукас Хънтър беше разбрал колко е некадърна.

— Кога ти предложиха мястото на водеща в Кей Си Ар?

— Моля? — стресна се тя — гласът му я бе изтръгнал от мислите ѝ. Поклати глава, бе смаяна от предположението му, че Казанова се е спрял на нея още преди постъпването ѝ в Кей Си Ар. — Джон ми телефонира ден след произнасяне на присъдата по делото „Върнън“.

„Ден след произнасяне на присъдата — мислено повтори Лукас. — И ден след смъртта на Мариан!“

— Какво ти каза?

— Че с Вивека и Адам са гледали репортажите ми от съда и че искал да ми предложи работа.

— А ти какво отговори?

— Бях изненадана и поласкана, същевременно се колебаех дали да приема. Осъзнавах, че работата в новинарския отдел коренно се отличава от онова, с което се бях занимавала досега. Но Джон настоя да обмисля предложението му, затова се съгласих да се срещна с управителния съвет на Кей Си Ар след приключване на съдебния процес, който отразявах. Още не подозирах, че след произнасяне на присъдата ще стана „Персона нон грата“ в телевизия „Из съдебните зали“.

Лукас си даде сметка, че тя отново се подлага на самокритика с безпристрастност, която не бе в състояние да приложи спрямо другиго.

— Защо те гледаха с лошо око?

— Защото бях предсказала изхода от процеса.

— И твоите прогнози се различаваха от предвижданията на водещите в телевизия „Из съдебните зали“, както и на светила в

областта на правораздаването — добави Лукас. — Оказало се е, че си права.

Видеозаписите, които бе изгледал, потвърждаваха думите ѝ. За разлика от другите анализатори Гейлън беше предвидила, че съдебните заседатели ще се ориентират в сложната материя и ще прозрат, че зад очарователната външност на обвиняемия се крие опасен социопат. Открито се беше противопоставяла на капацитетите въпреки подигравките им.

— Съдебните заседатели стигнаха до правилно решение — промълви тя.

— И така, кога пристигна в Ню Йорк?

— На двацет и първи декември.

— А кога прие работата?

— На следващия ден — промълви Гейлън. Знаеше какво означава за него тази дата.

През нощта на двацет и втори декември Казанова бе взел първата си жертва. Едва ли беше случайно съвпадение това, че убийството бе извършено часове след като стана известно спешното заминаване на лейтенант Хънтър за Австралия. Ситуацията в Куинсланд бе достигнала критична точка в развитието си, абсолютно необходима бе намесата на специалист по водене на преговори за освобождаване на заложници.

Минути след излитането на самолета Лукас научи за убийството на Кей. Пет дни по-късно, когато Моника бе открита с прерязано гърло, Розалин Сейнт Джон получи писмо от убиеца, което гласеше: „Любовниците на Лукас ще умират една подир друга...“, и мъчението за лейтенант Хънтър започна.

Убиецът го беше набелязал за своя жертва, която да подлага на непрекъснати изтезания.

А сега той предпазливо я разпитваше, опитвайки да проумее кога и защо престъпникът я е включил в пъклените си планове. За миг Гейлън надникна зад непроницаемата му фасада и разбра каква отговорност тежи на плещите му.

— Може би убийствата по някакъв начин са свързани с мен — предположи плахо.

Лукас широко се усмихна — изглеждаше едновременно изненадан и благодарен.

— Съмнявам се. Все пак ми разкажи как стана съдебен репортер. Нямах юридическо образование, нали?

— Нямам. Взеха ме на работа поради една щастлива случайност. Никога не си бях представяла, че ще бъда телевизионна репортерка. Смятах, че ме очаква блестящо бъдеще като домашна прислужница.

— Блестящо бъдеще, което е било провалено заради другата ти страст — изработването на красиви облекла. „Облекла за снежни ангели, сътворени от самия снежен ангел“ — помисли.

— В интерес на истината по онова време съзнателно потисках артистичните си наклонности. Живеех в Чикаго и работех във фирма за почистване по домовете. Бяхме сформирали екипи от по две момичета. Клиентите на фирмата бяха богати хора, „екипният подход“ беше добра предохранителна мярка.

— Освен ако и двете момичета не решат да крадат — подхвърли Лукас.

— Или да си вършат работата през пръсти, от което собственичката на фирмата най-много се страхуваше. Ето защо подбираше момичетата в екипа така, че да са несъвместими по характер.

— За да не се съюзят ли?

— Именно. Кой знае защо предпочете мен за своя „партньорка“.

— Според мен не си нито крадла, нито мързелана.

— Благодаря за комплимента. Мисля, че и тя беше на същото мнение. Истината е, че работех много усърдно и шефката си позволяваше да сваля гарда. Стигна се дотам, че дори ми разрешаваше да пускам телевизора, докато работя.

— Ето как си научила за програмата „Из съдебните зали“.

— Точно така. Не бях чувала за този канал, но буквално се пристрастих към предаванията му. Когато научих, че седалището им е в Чикаго, отидох при тях да си търся работа. Нямах свободни места за чистачки, но от снимачния екип си търсех „момче за всичко“.

— Как се случи така, че да застанеш пред камерата?

— По силата на още една случайност. Бяхме в Албъкърк, когато репортерката, отразяваща съдебния процес, получи хранително отравяне. Наложих да я заместя, защото се бяхме добрали до новина, която колегите от другите медии още не знаеха. Така започна кариерата

ми на съдебен репортер. Не се учудвай, че ми липсва професионален подход.

— Важното е, че репортажите ти са достоверни, че съобщаваш онова, което чуваш и виждаш.

Лукас знаеше, че Гейлър не се е страхувала да излага пред зрителите убежденията и схващанията си.

— Обичах работата си — промълви тя.

— Ще се върнеш ли в Чикаго?

— Забравяш, че присъствието ми в телевизия „Из съдебните зали“ е нежелано.

— Не и след случилото се.

Под „случилото се“ Лукас разбираше поредицата убийства, извършени от Казанова, и необяснимото му решение да възкреси кариерата ѝ.

— Никога не бих се възползвала от трагичните обстоятелства, за да получа обратно работата си. Освен това всички съдебни репортери са завършили право, а аз дори не съм учила в колеж. — Поколеба се и добави: — Нямам дори гимназиална диплома.

— Напуснала си гимназията през последната година. Знам дори датата — девети май.

— Господи, не мога да повярвам, че са ти известни толкова подробности!

— Трябва да бъда абсолютно сигурен, че убиецът е решил да те въвлече в играта едва след „проваленото“ ти интервю с мен в неделя. Не бива да пропускаме дори най-незначителната подробност!

„Отново говори в множествено число!“ — помисли Гейлър и промърмори:

— Разбирам... и не се сърдя.

— Благодаря ти. И така, напуснала си гимназията един месец преди да се дипломираш. Защо?

Тя отново се колеба, сетне отвърна:

— Не бях прилежна ученичка... Сигурно го знаеш.

Това беше самата истина. Лукас се запита защо Гейлър се колеба, преди да отговори, дали причината за напускането ѝ не е от естество, което компютрите не са в състояние да открият.

Реши да не настоява, да не я подлага на разпит. Забеляза притеснението ѝ, почувства желанието ѝ да прикрие голотата си с

дългата си коса. Разбира се, тялото ѝ бе скрито от провисналите джинси, прекалено широката тениска и дебелият вълнен чорап. Но душата ѝ беше извадена на показ.

— Мисля, че си щяла да бъдеш добра ученичка, стига да бе поискала... Повярвай ми, не ти правя комплимент.

Гейлн си помисли, че сигурно е видял оценките ѝ от стандартните периодични тестове, които бяха отлични, за разлика от оценките ѝ в клас.

— Може би не ми е било интересно това, което е трябвало да уча...

— Но си посещавала редовно занятията.

Очите ѝ се разшириха от изненада:

— И през ум не ми е минавало да бягам от часове. Седях на чина, гледах през прозореца и мечтаех. — Тя тръсна глава, за да прикрие стеснението си от току-що направеното признание. Ако огненочервената ѝ коса не беше подстригана, къдриците ѝ като воал щяха да закрийт лицето ѝ, разголената ѝ душа.

— За какво мечтаеше? — попита тихо той. Знаеше, че въпросът е прекалено интимен, че не е редно да го задава, но не можеше да се въздържа. Искаше му се да добави: „Позволи ми да видя лицето ти, Гейлн, знам колко си красива!“.

Тя сякаш се подчини на неизречената му молба. Погледна го доверчиво и в мислите си се върна години назад. Превърна се в момиченцето, което се взираше през прозореца на класната стая, запленило от обсипаната с цветя поляна под безоблачното небе на Канзас.

— Мечтаех един ден майка ми да бъде щастлива.

— Нима е била нещастна?

— Знам, че беше самотна... — Тя млъкна и си помисли: „Въпреки че аз бях до нея.“ Болка прониза сърцето ѝ. Дори след толкова години не можеше да се примири с отношението на майка си.

— За баща ти ли е страдала? Знам, че са се развели, когато си била едва на две години.

— Той не ѝ липсваше. Нито пък на мен. Липсваше ѝ радостта да обича, да бъде обичана.

— Сигурно си мечтаела да ѝ намериш нов съпруг.

Гейлът сви рамене, но огненочервените ѝ къдрици не скриха усмивката ѝ:

— Не, не! Представях си, че ще се случи като в приказките... Ще се появи рицар на бял кон, който ще я грабне в прегръдките си. Мечтаех да уشيا булчинската ѝ рокля.

— Както и рокля за теб, защото си искала да бъдеш шаферка на сватбата.

Усмивката на Гейлът помръкна, тя свъси вежди:

— Не, не съм искала!

Ала знаеше, че не е честна, че се самозалъгва. Лукас неволно бе сложил пръст в раната ѝ, изрекъл бе онова, което години наред тя се опитваше да заличи от паметта си: любовта между самотната майка и дъщеря ѝ, живееща в свят, изтъкан от мечти.

Лукас видя мъката, изписана на лицето ѝ, и търпеливо зачака, макар че му се искаше да извика: „Каж ми Гейлът! Разкрий пред мен душата си!“.

Ала знаеше, че е прекалено рано, че още не е настъпил моментът, когато тя ще му се довери напълно.

— Имаше ли любим учебен предмет? — наруши мълчанието накрая, въпреки че знаеше отговора. — Предмет, който да ти е толкова интересен, че да му посветиш цялото си внимание и да забравиш мечтите си.

— Да, „Икономия и домакинство“.

— Това пък какво е?

— Нима не знаеш?

— Завършил съм училище в Англия, класовете се състояха само от момчета. Доколкото си спомням, учебната програма не включваше такъв предмет.

— Естествено — поусмихна се Гейлът. — Дори мисля, че отдавна не се преподава и в Щатите. Но в провинциалния щат Канзас по мое време предметът беше все още актуален. В часовете по икономия и домакинство ние, бъдещите съпруги и майки, изучавахме как да планираме домашния бюджет, за да покрива разходите, учехме се да готвим, да чистим, да шием. Мисля, че вече дори в Канзас този предмет е заменен със здравно образователни лекции, посветени на секса и на предпазването от нежелана бременност и СПИН.

— А на теб защо ти бяха толкова интересни часовете по икономия и домакинство? — попита Лукас. Жадуваше да чуе признанието ѝ: „Може би ще ме помислиш за старомодна, но копнеех да бъда съпруга и майка, да имам собствен дом.“

— Защото бях облагодетелствана в сравнение с моите съученички — отвърна тя.

„Разбира се! Имала си мечтите си!“ — помисли Лукас, но се престори на изненадан:

— Така ли?

— Майка ми беше... всъщност още е преподавателка. Преподаваше ни тъкмо икономия и домакинство.

— Значи сега се е преквалифицирала и чете здравно образователни лекции.

— Нямам представа. Може би...

— Не поддържате ли връзка?

— Не! — Гейлън вирна брадичка. — Има ли още нещо, което искаш да знаеш за мен?

Щеше му се да възкликне, че иска да научи най-съкровения й тайни, да проникне в дълбините на сърцето ѝ, ала само промърмори:

— Няма.

Гейлън не издържа пронизващия му поглед и извърна очи към разноцветните папки, натрупани на купчини на пода. Направи ѝ впечатление, че са размествани, очевидно Лукас ги бе пренареждал. Върху бюрото имаше нови документи и разпечатки на данни от Интернет. Погледът ѝ попадна на заглавие, написано с едри букви: „Манхатънското пони, което знае само един номер“. То сякаш приканваше любопитния читател да се запознае с поредната унищожителна статия на Розалин Сейнт Джон, посветена на момичето без гимназиална диплома.

Светската хроникьорка обявяваше, че репертоарът на Гейлън Чандлър се състои само от един номер — репортерството. „Няма спор — пишеше Розалин, — че тя умее да отразява събитията, свързани с даден съдебен процес. Но накараш ли огненочервеното пони да направи нещо необичайно, да прояви характер или емоция, то неизменно се проваля. Гейлън Чандлър не може едновременно да ходи и да дъвче дъвка, камо ли да съобщава новина след новина пред зоркото око на камерата.“

Гейлът отмести поглед от статията, която Лукас несъмнено беше прочел, и попита:

— Откъде да започна?

— От всекидневната.

Внезапна болка прониза сърцето ѝ.

— От всекидневната ли? — прошепна.

— Първо разопаковай кашоните.

„Трябваше да го предвидиш — смърти се тя. — Какво друго очакваше?“ Лукас знаеше прекалено много за нея, известно му бе единственото ѝ умение — да шие. Поставил я беше на мястото ѝ... Все пак направи последен отчаян опит:

— Нали щях да преглеждам досиетата...

— Имаш ли нещо против аз да чета на глас, докато ти шиеш? Така ще се запознаеш с основната информация и ще спазиш обещанието, дадено пред сестра Кейси и момичетата. Доколкото си спомням, утре следобед куклите трябва да бъдат занесени в болницата. Гейлът, чуваш ли какво ти говоря? — попита, а в съзнанието му се въртеше една и съща натрапчива мисъл: „Погледни ме, Гейлът. Позволи ми да те видя!“.

Най-сетне тя се подчини на безмълвната му заповед и когато тревожният ѝ поглед срещна очите му, Лукас се усмихна. Усмихна се на младата жена със златно сърце, която мечтаеше да шие булчински рокли, и рече:

— За разлика от почитаемата Розалин аз вярвам, че можеш едновременно да шиеш и да слушаш.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Приказката, разказана от Розалин Сейнт Джон, започваше така:

„Имало едно време четири красиви млади жени, които с щурм превзели Манхатън. И четирите били сексапилни, умни, самоуверени, със силен характер.

Първата се казвала Кей и била прокурорка с блестящо бъдеще. Притежавала такива качества, че би могла да направи шеметна политическа кариера, да влезе в Белия дом. Може би като съпруга на президента, защото всеки мъж би се гордял с умната и ослепително красива Кей. Дори, ако пожелаела, можела самата тя да стане президент на могъщата страна, в която живеела.

Името на втората било Моника — суперманекенка с непринудена усмивка и със златно сърце, останала непоковарена от славата. Била на върха на кариерата си и макар вече да била трийсетгодишна, всички предричали, че ще остане на подиума докогато пожелае.

Третата била архитектка на име Марша. Гениалните ѝ проекти неизменно присъствали по страниците на най-престижните списания за архитектура и дизайн, била чест и желан гост в домовете на най-богатите хора в Манхатън. Те ценели съветите ѝ и често ѝ възлагали да участва от тяхно име в търговете за антикварни вещи, организирани от най-прочутите фирми в Лондон и Ню Йорк.

Четвъртата се казвала Брин. Била лекарка, но се занимавала и с научни изследвания. Посветила много усилия на борбата със злокачествените тумори. Била отдадена на пациентите си, вдъхвала им сили и смелост. Имала лек не само за физическите им страдания, но и за изтерзаните им души.

Внезапно дошъл краят на вълшебната приказка — една след друга четирите красиви и умни жени били убити. Гърлата им били прерязани, върху гърдите им били очертани кървави кръстове, угасналите им очи били избодени.

Трагичен край... но може би е бил за предпочитане пред мъчителния живот на жените, изоставени от чернокосия принц. Може

би за тях смъртта е била щастливо избавление от терзанията им.“ Розалин Сейнт Джон се питаше дали Лукас е щял да избере за своя съпруга една от тези зашеметяващи жени. На този въпрос тя нямаше отговор. Дори не бе подозирала за връзката на Лукас Хънтър с красавиците, докато не бе получила съобщенията на убиеца.

„Всъщност не бива да се учудваме — продължаваше тя. — Всички знаем колко потаен е лейтенант Хънтър, който сякаш се е обградил с висока стена и не позволява да надникнем в личния му живот. Дали е имал интимни връзки с четирите жени едновременно? Едва ли — не е в негов стил. Той е като ловец, който преследва само едно животно. Безмилостен е и в работата, и в любовта. Връзките му са мимолетни — страстни ласки в непрогледната нощ, сетне сбогуване. Но дали е продължавал да се среща с някоя от четирите звезди на небосклона на Манхатън? Това завинаги ще остане тайна.“

Докато слушаше гласа на Лукас, Гейлът си задаваше същия въпрос. Едно бе сигурно — че скърби за мъртвите и ще отмъсти за тях.

— Покажи ми какво правиш — внезапно каза той.

Гейлът изненадано вдигна глава. Думите му бяха дошли като гръм от ясно небе и бяха нарушили магията на тъжната приказка за изпепеляваща любов и жестока смърт.

Седяха един срещу друг на снежнобелия мокет, всеки в свой собствен свят. Неговият бе олицетворен от полицейски доклади в разноцветни папки, нейният — от ефирни тъкани и русокоси кукли.

В камината, иззидана от гранитни блокове, гореше буен огън, на стъклената масичка редом с чашите с горещ чай и чинията, пълна с топли кроасани, бяха подредени материалите за шиене.

На всеки кръгъл час се разнасяше мелодичният звън на белия часовник, поставен на полицата над камината.

Гейлът се изчерви от погледа на Лукас. Гледаше я почти влюбено, сякаш в този приказан миг за него съществуваше само тя и куклите ѝ.

— О, нищо особено! — възкликна смутена.

Ала Лукас беше на друго мнение. Изящните ѝ ловки пръсти сътворяваха магия, даряваха с радост безброй момиченца.

— Наблюдавах те внимателно — нали съм детектив — пошегува се той. — Забелязах, че използваш кройки. Според мен моделите са твои — оригинали на Гейлът Чандлър.

— Халатите и нощниците са копия на онези, които носят пациентите.

„Но не и другите облекла — помисли Лукас. — Не и оригиналните тоалети, които според сестра Кейси са истински произведения на изкуството.“

Незнайно защо Гейлън се срамуваше от артистичния си талант и смяташе за съвсем естествена способността си да бъде изрядна домакиня.

— Да преминем към технологията — продължи той. — Прикрепваш кройките към плата и изрязваш парчета с необходимите форми и размери. Това вече го схванах. Но ми е непонятно как успяваш да съединиш парчетата. Като те гледам, ми се струва, че наблюдавам някакво вълшебство.

— Толкова е лесно! — засмя се тя.

Лукас вдигна вежди:

— Приемам, че съществуват някакви правила, към които се придържаш и които са непонятни за мен. Поглеждаш парчетата и преценяваш как да ги съединиш. Какво следва? Покажи ми.

— Гледай внимателно. — Изящните ѝ пръсти полетяха като лекокрили птици. — Прикрепваш с карфици парченцата едно към друго с лицевата страна отвътре, после тропосваш на половин сантиметър от ръбовете. Ето, опитай. Ще видиш колко е лесно.

Подаде му парчетата тъмночервено кадифе, пресичайки границата между света на куклите и света на смъртта.

Лукас несръчно пое иглата и плата. Ловките му пръсти, които така нежно докосваха снежинките върху къдриците ѝ и ги превръщаха в ледени сълзи, сега му изневеряваха. Самоувереността му беше изчезнала. Усмихна се смутено и промърмори:

— Изобщо не е лесно.

— Не забравяй, че аз съм завършила курс по шев и кройка, а ти си начинаещ.

— Според мен причината е съвсем друга. Умението ти е нещо като първичен инстинкт и подчертава разликата между мъжете и жените, за която твърдим, че не съществува.

Навярно имаше предвид послание от ерата на пещерните хора, заложено в хромозомите, което подтиква жената да се грижи за дома, а мъжа — да ловува, за да изхранва семейството.

Всеки би казал, че забележката му е израз на типичен мъжки шовинизъм, но на Гейлътън й се стори, че долавя в думите му сексуален подтекст. Този изключителен представител на силния пол намекваше, че тя е едната страна на първичното уравнение — пълноценна жена, равностойна на него, и същевременно очарователно загадъчна като неговите бляскави партньорки, загинали от злодейска ръка, заради които я бе допуснал в приказния си свят. Да, само заради тях.

Лукас Хънтър стоеше неподвижно, стиснал плата и иглата.

Ала Гейлътън усети неопишуема болка, сякаш невидима нажежена игла се забиваше в гърдите и очите й.

За миг стисна клепачи, а когато отвори очи, съзря неизмеримото разстояние между царството на смъртта и царството на куклите.

— Кей и Моника... Марша... Брин — промълви. — Били са забележителни жени.

— Вярно е — каза Лукас.

Гейлътън въздъхна. Внезапно й хрумна, че той прекалено дълго е крил тайната, причиняваща му толкова мъка, и може би иска да я сподели с някого. Ето защо побърза да каже:

— Сигурно си ги обичал...

— Не!

Не, разбира се. Само в приказките мъж и жена трябва да са влюбени, за да правят секс.

— Не съм бил обвързан с нито една от тях.

— Обвързан ли? — неволно повтори Гейлътън и веднага съжали. Не й се искаше Лукас да я помисли за наивна провинциалистка, която не е чувала за връзки, основаващи се само на страстта.

— Не съм бил обвързан сексуално — отвърна той, сетне, използвайки думи, които не означаваха нищо за него, но може би имаха стойност за Гейлътън, добави: — Нито емоционално... или романтично.

— Но...

— Това е само предположение на Розалин и навярно на убиеца.

— Познавал си ги, нали?

— Да, но бегло, само с Кей сме работили заедно. Ако разберем как убиецът е свързал името ми с другите три жертви, ще разкрием самоличността му.

Лейтенант Лукас Хънтър обясняваше, че трябва да се проведе подробно разследване, свързано с детективска работа. Освен това бе казал „да разберем“, „да разкрием“. Гейлът се запита дали говори за колегите си от нюйоркската полиция... или подхвърля безумната идея да работи в екип с нея.

След миг получи отговор. Лукас остави на пода до себе си червеното кадифе, сетне й подаде четири снежнобели листа хартия. Думите, изписани с ъгловатия му почерк, бяха като следи върху снега. Най-отгоре на всяка страница бе написано име на жена, следваха данни и бележки.

— Накратко съм описал какво ме свързва с жертвите. Да започнем с Кей. В продължение на няколко години работихме няколко пъти заедно по различни случаи. Тъй като почти винаги ставаше въпрос за жестоко убийство, медиите проявяваха жив интерес към изхода от всеки съдебен процес. Кей беше амбициозна прокурорка. Захванеше ли се с някой престъпник, той получаваше тежка присъда. Повечето пропаднали типове, които е изпратила в затвора, още са зад решетките или са мъртви. Още не съм открил престъпник, бил той в затвора или на свобода, който да ме познава отблизо или да ме е следил дълги години, за да открие връзката ми с другите три жертви.

Лукас млъкна и тя разбра, че трябва да прегледа написаното на следващия лист.

— С Моника сте се запознали миналата година през март — промърмори, след като прочете първото изречение. — В самолет, пътуващ от Денвър до Ню Йорк.

— Бях извикан като консултант заради убийство, извършено в Боулдър, а тя се връщаше от снимки в Аспен. Разговаряхме по време на полета, на аерогарата се разделихме. След няколко седмици Моника ми телефонира. Каза, че копнее да излее душата си пред някого, защото най-сетне била решила да се раздели с дългогодишния си приятел.

Датата и часът на обаждането бяха отразени на белия лист с надпис „Моника“: 12 април, 19.15 ч. Под тях се ширеше безбрежна белота. Гейлът изненадано вдигна поглед:

— Никога повече не си я виждал, така ли? Не си излизал с нея...

— Не. — Лукас замълча, като че ли се колебаеше дали да продължи, сетне промълви: — Не.

Тя не издържа погледа му и сведе очи към третия лист:

— Тук пише, че Марша е идвала в апартамента ти преди четири години.

— Да, по моя молба. Тъкмо бях купил жилището и търсех архитект, който да ми помогне при преустройството. Бях си наумил как трябва да изглежда апартаментът, но първо трябваше да се съборят почти всички вътрешни стени. Идеите ми не допадаха на Марша, но аз проявих неотстъпчивост. Тя се помъчи да ме убеди поне да използвам по-топъл оттенък на белия цвят. — Лукас неволно се усмихна. — Марша загуби битката, но сражението ѝ достави удоволствие. Дори след като приключих ремонта, продължи да ми изпраща брошури с фотографии на предмети, предлагани на престижни търгове. За всеки твърдеше, че ще бъде тъкмо на място в моето жилище. Белия часовник на полицата купих благодарение на нея.

Гейлън погледна прекрасната антика, която с мелодичен звън отмерваше всеки час. Напомняше на току-що паднал сняг.

Под „часовник“ и дата отпреди две години бяха записани друга дата и само една дума.

— Фазан... — прочете Гейлън.

— Изящна старинна порцеланова статуетка — поясни той. — Марша я беше поръчала на клиент, който беше извън страната. Той обаче бе чул за красивата вещ и ѝ бе заръчал да наддава, докато спечели или докато цената премине границите на разумното. От своя страна тя бе решила да се посъветва с мен, за да се ориентира за цената. „Ти си англичанин, статуетката е изработена в Англия — трябва да знаеш приблизителната ѝ стойност“ — ми каза. Навярно ѝ е било известно, че и аз ще се влюбя в това произведение на изкуството. На другия ден отидох в „Сотби“ и разгледах фазана. Обадох ѝ се и я посъветвах да наддава, докато купи статуетката. Успокоих я, че ако клиентът не я хареса, аз ще платя стойността ѝ. След няколко дни намерих съобщение от нея на телефонния секретар — клиентът бил очарован от фазана и настоял да го задържи.

На листа с надпис „Марша“ нямаше повече записки, което означаваше, че Лукас не я е виждал след това, нито е разговарял по телефона с нея. Все пак Гейлън се престаши да отбележи:

— Никога не съм виждала снимки на жилището ти в „Архитекчъръл Дайджест“.

— Не обичам хората да надничат в личния ми живот. Марша не ме помоли да я препоръчам на мои приятели, нито спомена пред някого, че е оказала, макар и скромна помощ при обзавеждането на апартамента ми.

Гейлън зачете справката на последния лист и очите ѝ се разшириха от изненада:

— Познанството ти с нея е отпреди седемнайсет години! Били сте заедно в колежа.

— Да. Тя ходеше с мой съквартирант. Често се срещаме в коридора и се поздравявахме, но за пръв път разговаряхме на едно парти. Стоях сам пред сградата, ненадейно се появи Брин и въпреки че почти не се познавахме, изтърси: „Пиеш прекалено много!“.

— Вярно ли беше?

— Да. По онова време прекалявах не само с алкохола.

— Защо?

— Защото Брин следваше медицина, беше с две години по-голяма от мен и най-вече защото родителите ѝ бяха алкохолици. По-късно призна, че се е разтревожила от способността ми да пия до забрава и да изглеждам трезвен.

— Питам защо си прекалявал с алкохола... и с другото — промълви Гейлън и се изплаши да не би въпросът да му се стори прекалено нахален. Но очите му проблеснаха закачливо и той с усмивка отвърна:

— Може би защото бях на деветнайсет и преди да постъпя в университета, цели девет години бях живял в интернат в Англия. Едва ли можеш да си представиш английските училища за децата на аристокрацията, в които се обучават бъдещите крале, а дисциплината е кралица. Сексът, алкохолът и наркотиците бяха строго забранени. — Закачливите искрици угаснаха и очите му потъмняха. — Наркотиците и алкохолът ми помагаша да избягам от действителността. Да избягам... — тихо повтори и добави: — А може би и да мечтая.

— Още ли пиеш много и злоупотребяваш с наркотици? — попита Гейлън, но не посмя да му зададе въпроса мечтае ли все още.

— Не съм взимал наркотици, откак бях в колежа. Колкото до алкохола... понякога пия доста, но само когато не разследвам случай.

„Което означава, че изобщо не пиеш“ — помисли Гейлън. Според Розалин Сейнт Джон, която разполагаше със сигурни

източници, лейтенант Лукас Хънтър не знаеше какво е отдих. Когато започнал безвъзмездно да сътрудничи не само на нюйоркската полиция, но и на полицейските служби по целия свят, които се нуждаели от помощта му, настоявал да ползва почивка, преди да се заеме с нов случай. Според Розалин тогава той просто изчезвал. Виждали го ту в Париж, ту във Венеция или на Ривиерата. Неизменно придружаван от ослепително красиви жени. Но вече години наред сексапилният ловец не бил „изчезвал“.

— Случва ли ти се да бъдеш свободен? Да не разследваш престъпление? — запита Гейлърн.

Той се усмихна:

— Отдавна не ми се е случвало. — Искаше му се да добави: „Откакто се отдадох на мечтите си, откакто избягах.“ — Не е хубаво да се наливаш с алкохол, за да избягаш от действителността или за да мечтаеш.

— Каза ли го на Брин?

— Не, щеше да прозвучи като самопризнание. Нямах намерение да разголям душата си пред една непозната. Заявих, че макар да съм изпил повече алкохол, още съм достатъчно трезвен да проумея онова, което тя не осъзнава, макар че не пие — че съквартирантът ми не е подходящ партньор за нея.

— Че ти трябва да заемеш мястото му — подхвърли тя.

— Греша, Гейлърн — отвърна той и си помисли: „Още тогава знаех, че не бива да се обвързвам с никого.“ — Дълбоко греша.

— Предполагам, че с Брин сте останали приятели.

— Не е вярно. Седмица по-късно тя скъса с моя съквартирант. Повече не я видях, нито сме разговаряли по телефона.

— Въпреки че и двамата сте живеели в Манхатън?

— Въпреки това.

— Възможно ли е твоят съквартирант да е убиецът?

— Възможно е, но съм сигурен, че е невинен. Оказа се, че притежава висок морал и че е по-здравомислещ, отколкото предполагах. Не, не е той, нито някой друг от тогавашните ми съквартиранти.

— Може би убиецът е познат на Брин, пред когото тя е споменала името ти. — Гейлърн замълча и свъси вежди. — Твърде е

възможно изобщо да не го е виждала, а да е говорила за теб пред негов познат. И ти ли стигна до същото предположение?

Лукас с възхищение изглежда жената, която умееше да сглобява не само дрехи от парчета плат, но и сложната мозайка, наречена „разследване“.

— Да, детектив Чандлър, и аз стигнах до това заключение.

— Същото важи и за Моника и за Марша, така ли?

— Да.

— Четирите познавали ли са се?

— Засега не съм установил никаква връзка помежду им.

Тя въздъхна, а Лукас се усмихна:

— Ще го заловим, детектив Чандлър.

— Зная — промълви Гейлът и мислено добави: „Ти ще го заловиш.“ — Още нещо ме притеснява. Убиецът говори за теб така, сякаш...

— Какво, Гейлът?

— Сякаш те познава отблизо.

— Имаш право. Но може би този психопат се мисли за истински професионалист и всячески се стреми да привлече вниманието ми. Струва ми се, че му доставя удоволствие играта на котка и мишка.

— Какво ли ще поиска сега?

„Да си поиграе с теб“ — каза си Лукас, но не му се искаше да я плаши, затова промърмори:

— Сигурно ще разберем довечера.

— Да го попитам ли?

— Стига да искаш...

— Страхувам се да не изпусна нещо, което не трябва да казвам.

— Не бой се, той ще контролира разговора. Ще ти съобщи само това, което желае, и ще те накара да казваш само онова, което иска да чуе. Съветвам те да се придържаш към истината, Гейлът. Бъди по-словоохотлива, задръж го колкото е възможно по-дълго на телефона. Разкажи му всичко, което знаем за него. Ще се справиш блестящо.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Събудих ли те? — попита човекът с променения глас.

— Не. Очаквах обаждането ти.

— Дано не си стояла будна цяла нощ.

— Не, събудих се в три.

Беше нагласила будилника, но отвори очи, преди той да иззвъни. Някакъв вътрешен часовник я бе събудил по-рано от необходимото. Захвърли пижамата, облече анцуг и седна на ръба на леглото, без да включва осветлението.

Когато звънна телефонът, тя се спусна да отвори вратата на спалнята и на прага се сблъска с Лукас. Носеше джинси и пуловер, вече беше поставил слушалките на ушите си.

— Къде си?

— Не те разбирам.

— Не хитрей, Гейлън! — нетърпеливо възкликна невидимият ѝ събеседник. — Питам в кой хотел си. Предполагам, че лейтенантът те е настанил някъде, където ще бъдеш заобиколена от лукс.

— Лейтенант Хънтър любезно ме покани да му гостувам.

— Един приятелски съвет от мен, Гейлън — не ме лъжи!

— Казвам самата истина.

Настъпи мълчание, после електронният глас поднови разговора:

— Божичко, този път лейтенантът се е престарал. Този човек не се спира пред нищо, за да постигне целите си. До теб ли е сега?

— Да.

— Сигурно слуша разговора ни.

— Да. — Тя погледна Лукас, който бе толкова близо и същевременно толкова далеч от нея.

Очите му бяха затворени, лицето — изопнато от напрежение. Слушаше гласа на злото, което нахлуваше в него и разкъсваше сърцето му.

Навярно преживяването бе ужасно, но служеше на определена цел. Гейлън знаеше, че ако успее да задържи престъпника на телефона,

ще помогне на Лукас.

„Бъди по-словоохотлива — я бе посъветвал. — Опитай се да печелиш време, отговаряй на предизвикателствата му.“

Когато заговори отново, сама не позна гласа си:

— Толкова се радвам, че удържа на обещанието си и се обади. Искам да ти задам хиляди въпроси.

Престъпникът се засмя, Гейлът долови зловещи нотки, от които я побиха тръпки.

— Първо ще отговориш на моите въпроси, скъпа.

— О... добре... разбира се. Както кажеш.

— Обичам покорните жени, Гейлът. Предчувствам, че с теб ще бъдем страхотен екип. Откъде да започнем? А, сетих се. Първо ще се спрем на любимата ми тема — секса. Искам да ми разкажеш любовните си приключения — от игла до конец. От първото до последното... което вероятно е било тази вечер.

— Моля? Не... грешиш... — смънка тя, смутена от предположението му, че е правила секс с Лукас. — Освен това не желая да обсъждам с теб тази тема.

— Да сме наясно, Гейлът. Ти май забрави, че аз държа всички карти, следователно диктувам условията. Сега настоявам да ми опишеш сексуалните си преживявания. Заядливата Розалин те мисли за фригидна и така си обяснява скованото ти поведение пред камерата. Аз обаче не подкрепям мнението ѝ. Не забравяй, че съм най-големият ти почитател. А най-верните ти фенове имат право да научат известни подробности. Настоявам да ги споделиш с мен още сега. Те са изключително важни за мен. Да започнем с дефлорирането ти. Опиши го, като използваш журналистическия си талант. Кой беше първият мъж в живота ти, Гейлът? Къде го направихте? Може би сред някоя от прочутите царевични ниви в родния ти Канзас, а? Най-много ме интересува какво си почувствала тогава. Заболя ли те, изтече ли много кръв? Надявам се да разкажеш нещо необикновено, скъпа, но ще се задоволя и с рутинно описание. И без разкрасяване на историята, ако обичаш. Всъщност едва ли би го направила. Честна си до мозъка на костите си, което най-много ми допада в твоите репортажи. Искам само истината, Гейлът!

„Истината ли? Не мога да я споделя с никого“ — мислено изстена тя. Беше се разтреперила, тръгна машинално към дневната,

сякаш да потърси закрила от куклите. Искаше ѝ се да е далеч от Лукас Хънтър.

И от дявола, който се бе вселил в него.

Ала и двамата я последваха.

— Знаеш ли какво ще се случи, ако не се подчиниш, Гейлътън? Тази нощ ще умре още една жена. Ти ще бъдеш причина за смъртта ѝ. Започвай да разказваш, миличка. И не ме лъжи. Измамките също се наказват със смърт.

Гейлътън влезе във всекидневната, която само преди няколко часа ѝ се струваше като приказна страна.

Куклите бяха подредени на снежнобялото канапе. Вече бяха облечени с нощници и халати на райета, но всяка трябваше да бъде увита в тънка хартия. После тя щеше да ги постави внимателно в голям хартиен плик. Докато пиеха чай, Лукас ѝ бе обещал да я придружи при посещението ѝ в болницата и да носи плика.

— Гейлътън! — В изопачения глас на убиеца се долавяше нетърпение.

„Магия и вълшебни приказки — помисли си тя. — Кукли и смърт.“

Прекося помещението и застана до панорамния прозорец, отдалечавайки се от очарованието на приказките... и от Лукас. Впери поглед в непрогледния мрак навън и едва чуто промълви:

— Не съм... никога не съм била с мъж.

— Господи! Знаех, знаех, че си необикновена! Двайсет и девет годишна девственица, която е само моя! Питам се как ли Лукас реагира на новината. Не, не ми казвай! Да се престорим, че го няма, че сме само двамата с теб. Искам първото ти сексуално преживяване с мен да остане незабравимо.

— Моля? — прошепна Гейлътън. В стъклото на прозореца, което бе като кристално огледало, зърна отражението на Лукас. Той стоеше до камината, където огънят бе угаснал. Ала на Гейлътън ѝ се стори, че вижда буйни пламъци — толкова силна бе яростта, която превръщаше очите му в разтопено сребро и изкривяваше лицето му, напомнящо на скулптура от гранит.

— Не се преструвай, че не си чула, Гейлътън. С теб ще го направим веднага! Е, другият вариант е за предпочитане, но сега ще се наложи

да се докосваш и да си представяш, че ръцете ти са моите ръце. Не се безпокой, ще ти дам най-подробни инструкции какво да направиш.

Гейлът се втренчи в мрака. Мъчеше се да забрави огледалния прозорец, отразяващ яростното лице на Лукас.

— Не — промълви.

— Какво? Отказваш да ми се подчиняваш, така ли?

— Не, не... Още не съм подготвена... с теб трябва да се опознаем.

— Браво! Ролята на свенлива девственица ти подхожда. Добре, да бъде както желаш... засега. Но те предупреждавам, че когато според мен настъпи подходящия момент, ще ми се подчиниш безпрекословно. Съгласна ли си?

Искаше ѝ се да изкрещи: „Не! Не! Не!“, но отговори утвърдително.

— Хей, Лукас! — възкликна престъпникът. — Надявам се, че слушаш. Не я докосвай, лейтенант. Тя е само моя. — Замълча, а когато отново заговори, личеше, че е безкрайно доволен от себе си: — Мисля, че достатъчно си поприказвахме тази вечер. Обещах да те направя звезда, Гейлът Чандлър, и ще изпълня обещанието си. Пътят ти към спечелване на наградата „Еми“ ще започне с едночасово извънредно предаване. Ще разкажеш накратко за убийствата, за разследването, ще съобщиш подробности от биографиите на жертвите, както се полага на прочути личности като тях. Още се колебая дали да поискам и лейтенантът да участва в предаването. Няма да е зле да разкаже това-онова за любовниците си. И бездруго ти е длъжник заради несъстоялото се интервю. Ще обсъдим този въпрос допълнително. Предаването ще бъде излъчено едва в сряда вечерта, дотогава всички зрители ще бъдат известени и с нетърпение ще го очакват. Искам да продължи точно шейсет минути, никакви реклами, никакви новини! Аз и моите деяния ще бъдем единствената новина.

— Разбира се.

— О, щях да забравя. Подозирам, че бельото ти е съвсем обикновено, може би дори е развлечено като останалите ти клошарски одежди. Ще трябва да го смениш, Гейлът. Необходими са ти ефирни пенюари за нашите интимни разговори и за великия момент. Настоявам, когато в сряда вечерта застанеш пред камерата, да си с еротично бельо. Разбира се, това ще бъде известно само на мен. Но

само моето мнение е важно, нали? Още днес си купи необходимото от „Офелия“.

— Офелия ли?

— И таз хубава! Само не ми казвай, че дори не си забелязала бутика за бельо, намиращ се непосредствено до сградата на Кей Си Ар! Няма значение. Сигурен съм, че Лукас го знае. Нека лейтенантът те придружи и ти помогне в избора. Несъмнено е експерт в тази област. Знаеш ли, скъпа моя девственице, не понасям мисълта, че си сама с него... Да не си я докоснал, лейтенант! Да не си посмял!

— Ти си извратен — прошепна Гейлън.

— Не, аз съм Лукас.

— Какво?!

— Все някак трябва да ме наричаш, нали? Прякорът Казанова не ми допада и тъй като с теб ще бъдем любовници, казвай ми Лукас. „Докосни ме, Лукас! Целуни ме, Лукас! Точно така, Лукас! Господи, колко е хубаво, Лукас!“

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Лукас не я виждаше дори в огледалното стъкло. Бе свела глава, лицето ѝ беше в сянка.

Но съзираше собственото си отражение.

Лукас — това бе неговото име и името на убиеца. В този момент още бяха едно цяло. Злото пулсираше във вените му, разкъсваше сърцето му, вледеняваше душата му.

Бяха едно цяло.

Пристъпи към Гейлън. Тя вдигна глава и също видя отражението му в стъклото.

Лукас зърна лъчезарните ѝ очи, които го гледаха изпитателно, но не издаваха страх.

Злото се оттегли от него.

Той тихо каза:

— Отстранявам те от случая.

Тя заговори едновременно с него:

— Трябва да ти разкажа нещо... Моля? Не те чух!

— Отстранявам те от случая.

„Не! Не!“, безмълвно извика тя и се извърна:

— Разбирам, че представлявам проблем, но ще се справя, повярвай ми. В края на краищата онзи перверзник няма да ме вижда. Ще се престоря, че изпълнявам нарежданията му. Вярно, че не ме бива да лъжа, но убиецът не го знае. Ще изгледам няколко филма, за да запълня празнините в образованието си, ще помоля Вивека да ми обясни всичко необходимо...

— Да му се не види, за какво говориш?

— Искаш да ме отстраниш заради моята... липса на опит, нали?

Гласът му беше като милувка:

— Как ти хрумна, че това е причината?

— Защо, не е ли вярно?

— Разбира се, че не е! Преживяването е ужасяващо за теб. Не трябва да те замесвам в отвратителната игра!

— Трябва! Може би убиецът е човек, когото съм познавала преди много години.

— Човекът в кухнята ли?

Тя се сепна.

— Как е възможно? Откъде знаеш какво се е случило?

— Снощи сънувах кошмар. Видях те в някаква кухня, зърнах и касапски нож.

Същият кошмарен сън я преследваше вече единайсет години. Само снощи беше спала като къпана, защото за пръв път от много време се почувства в пълна безопасност.

— Нима виждаш в съня си сънищата на други хора?

— Не. Никога досега не ми се беше случвало. — „Докато се появи ти“ — помисли си и продължи: — Може би е повлияно от разказа ти. Вчера за малко не сподели тайната си с мен. Попитах те защо си напуснала училище броени седмици преди дипломирането, а ти отклони въпроса.

— Щях да ти обясня причината, но реших, че не е толкова важно. Бях сигурна, че той не е убиецът, когото преследваш, но сега... сега съм разколебана. Името му е Марк. Беше любовник на майка ми. Заживяха заедно, когато бях на четиринайсет. Отначало искаха да се оженят, после се отказаха. И двамата имаха зад гърба си неуспешни бракове и твърдяха, че и без да са минали под венчило, се обичат като съпрузи. Майка ми беше изключително щастлива, което ми доставяше неописуема радост. Марк бе много мил и с мен. Живеех затворено, няхах приятели и се стеснявах от външността си, защото смятах, че приличам на плашило. Марк ме накара да се почувствам привлекателна.

Лукас се запита дали съучениците са дали прякора Плашилото на прекалено високото и мършаво момиче с огненочервена коса, което е мечтаело да ушие булчинска рокля за майка си.

— Привлекателна ли? — промълви едва чуто.

— Да. Често влизаше в стаята ми, докато се обличах, и се обиждаше от молбите ми да напусне. — Гейлърн неспокойно закрачи из всекидневната. Чувстваше се като животно в клетка, искаше ѝ се да се отдалечи от Лукас, за да скрие от него срама си. — Казваше, че не бива да се стеснявам, че сега той е моят баща. И през ум не ми минаваше, че може да има нечисти помисли. Изпитвах чувство за вина и не

заклучвах вратата, макар че много ми се искаше. Марк твърдеше, че съм комплексирана, защото баща ми ме е изоставил. Било съвсем нормално бащата да наблюдава физическото съзряване на дъщеря си, за да разбере кога е настъпил моментът да я пази от нахални хлапаци. И така той често идваше в стаята ми и буквално ме зяпаше. Но най-неприятни ми бяха подмятанията му.

Стоеше пред канапето с куклите и гледаше към тях, сякаш бяха нейни приятели, които я окуражаваха.

— За какво ти говореше? — тихо попита Лукас.

— Подиграваше ми се... казваше, че приличам на върлина, че съм плоска като дъска, че дрехите ми са развлечени. Не ме докосваше, не правеше намеци за интимност...

— Но поведението му е било на човек, който търси сексуална връзка — навярно сега го осъзнаваш — промърмори Лукас и си помисли, че Марк е бил и садист, комуто е доставяло удоволствие да я унижава. Също като Казанова...

— Да. Мисля, че още тогава подсъзнателно съм го разбирала. Стараех се да избягвам Марк и все по-често отсъствах от къщи.

— Къде отиваше?

— Когато времето беше хубаво, се разхождах из царевичните полета, а през зимата прекарвах свободното си време в библиотеката, в залата за боулинг или в бакалията. Тъкмо в бакалията се запознах с Джулия и със сестра ѝ Едуина, която всички наричаха Уини.

Гейлън взе от канапето кукла с дълга черна коса и продължи да говори, като се взираше в красивото ѝ лице:

— Джулия обясни, че са дошли да купят някакъв сладкиш за баба си, с която живеели и която не се чувствала добре. Новата ми приятелка беше с една година по-малка от мен, а Уини беше едва на шест месеца. Джулия я държеше в прегръдките си и все ѝ говореше. Някаква жена, която водеше за ръка момченце, се приближи до тях, за да му покаже бебето, но като видя Уини, закрещя на Джулия:

— Как смееш да показваш това чудовище на обществено място! Как не те е срам!

Гейлън нежно погали черните къдрици на куклата.

— Моята приятелка не се срамуваше. За нея сестричката ѝ беше любимо същество, макар че за хората бе...

— Какво? — промърмори Лукас. Гласът му сякаш я галеше. — Спомняш ли си как изглеждаше? Или и ти като сестра ѝ си била заслепена от обичта си към нея?

— За мен тя бе най-сладкото бебе на света — прошепна Гейлът. — Обаче имаше скелетни и неврологични деформации. Като се родила, лекарите предупредили, че ще бъде чудо, ако живее няколко дни.

— Но когато си я видяла за пръв път, е била на шест месеца, нали?

— Точно така. Лекарите вече се бяха отказали да предричат докога ще живее. Едно бе сигурно — че никога няма да проходи. Съмнявах се, че ще остане сляпа, но Уини виждаше... макар и по-различно от нормалните хора. В нейния свят небето денем беше зелено, нощем се обагреше в златисто, а на фона му се очертаваше аквамаринена луна, царевичните полета бяха оцветени в тюркоазно синьо — любимия ѝ цвят.

„Тюркоазно синьо! — възкликна Лукас мислено. — Също като едно широко дамско палто и ръкавички с един пръст.“

— Навярно за нея коледната елха е била тъмночервена.

— Да. Ръкавиците са ми подарък от Уини, макар че ги изплете баба Ан.

Гейлът говореше с толкова любов за възрастната жена, която се беше нагърбила да отглежда момичетата, че Лукас реши да не я пита за родителите им.

Тя помълча и продължи тихо:

— За известно време се поуспокоих. Живеех в дома на майка ми, но повечето време прекарвах с Уини, Джулия и Ан. После... — Лицето ѝ помръкна, гласът ѝ затрепери:

— През март баба Ан почина. Беше на осемдесет и две и умря в съня си, но аз бях съкрушена. Още тогава разбрах, че животът ми няма да е същият, но най-ужасното се случи през май, малко преди края на последната ми година в гимназията.

— На девети май, нали?

— Да — прошепна тя с неопишуема горчивина. — Прибрах се у дома привечер, защото двете сестри си лягаха рано. Джулия винаги се съобразяваше с Уини. Мислех, че въкъщи няма никого. Мама имаше занимания с ученици, Марк беше на работа. Отидох в кухнята да си

налея чаша вода, а като се обърнах, видях на прага Марк. Беше в униформа.

— Униформа ли?

— Марк беше... всъщност още е полицаи.

— Боже мой! — промълви Лукас.

— Оказа се, че е бил на смяна през деня, след което останал да пише някакъв рапорт. Изгледа ме от глава до пети и подхвърли, че отдавна не ме е виждал. Намекваше, че не ме е виждал гола. Каза, че още приличам на плашило, че изглеждам нелепо в прекалено широките си дрехи, но тъй като вече съм на осемнайсет, би трябвало да съм придобила по-женствени форми. Искал да ме поогледа. Изкрещях, че е болен, извратен, че най-сетне съм проумяла истината. Заплаших го, че ще се оплача на майка си и че ще кажа на шерифа. Изсмя се безгрижно и заяви, че аз съм извратена, щом прекарвам дните си с онова уродче. Беше научил за приятелството ми с Джулия и сестра ѝ, когато баба им почина. Оттогава всеки ден минаваше бавно с колата покрай къщата им и подигравателно се хилеше. Заплаши ме, че дори да се оплача, няма да ми повярват — та кой мъж би обърнал внимание на плашило като мен. Той обаче имал слабост към мен, затова щял да направи малък жест — да забрави колко съм непривлекателна и да ме превърне в истинска жена.

— На кухненския плот е лежал нож...

— Да... Той ми изкрещя да го взема, за да се защитя. Посегнах към ножа, дори си представих как го забивам в гърдите му. Картината, изникнала във въображението ми, бе толкова ужасяваща, че отдръпнах ръка. Той свали колана си, разкопча ризата си и подхвърли: „Разбира се, че няма да ме убиеш. Желаяш ме, винаги си ме желала!“. Започна да ме целува, пхна ръка под блузата ми. Тогава се появи майка ми.

„Ето каква била причината! — помисли Лукас. — Едно невинно младо същество, чиито надежди за щастие са били жестоко смазани.“

— Какво се случи? — промълви и се помъчи с поглед да стопи леда В очите ѝ.

— Тя беше по халат, клепачите ѝ бяха подпухнали — явно беше спала. Предположих, че се е почувствала зле и си е останала вкъщи. Щом я зърна, Марк се впусна в обяснения. Прибрал се бил потресен от кървава катастрофа на магистралата. Имал нужда от утеха, от женска ласка. Кошмарната гледка на премазани трупове го била накарала да

осъзнае колко ценни са животът и любовта. Но нея я нямало, поне той така предполагал, а аз съм се изпречила на пътя му. Знаел, че отдавна съм му била хвърлила око, но едва тази вечер не могъл да устои на съблазънта, и то само защото толкова копнее за нея. Добави, че поведението му било непроситимо и че няма да ѝ се разсърди, ако го изгони.

— Ала тя е изгонила теб.

— Напуснах дома си още преди да ме изхвърли.

— Значи не знаеш как е щяла да постъпи...

— Напротив, знаех — горчиво промълви Гейлът и за хиляден път си помисли: „Щеше да повярва на Марк, в когото беше влюбена, не на мен!“.

— Никога не си ѝ споменавала за посещенията му в стаята ти, нали?

— Не съм — отвърна тя. Искаше ѝ се да добави: „Не ѝ казах, защото знаех, че пет пари не дава за мен, че няма да предприеме...“

— Защото не си искала да нарушаваш щастието ѝ — тихо каза Лукас.

Думите му я зашеметиха, разтърсиха я и я превърнаха в момичето, което замечтано се взира през прозореца на класната стая... и си спомня с каква любов го е обграждала майка му, преди да се появи Марк. Гейлът си спомни още как се преструваше, че всичко е наред, за да не излезе наяве какво прави Марк, когато остане насаме с нея.

Девојката с нежна душа бе премълчала истината пред майка си, с която някога споделяше всичко. Но животът и на двете се беше променил заради Марк. Гейлът се бе отдръпнала, беше се затворила в себе си. Дали защото бе искала да защити щастието на майка си? Или защото я считаше виновна, че е допуснала Марк в дома им? Гейлът си даде сметка, че отначало се е стремяла да не разруши крехкото щастие на Бес Чандлър. Сетне е започнала да я обвинява заради Марк. Омразата ѝ беше като тлееща жар под дебел слой пепел и тя я беше запазила в тайна като вълшебния свят, обитаван от Уини, Джулия и баба Ан. Преди появата на Марк Гейлът с радост щеше да сподели с майка си най-съкровенията си мечта. Преди да се появи Марк, майка и дъщеря заедно щяха да шият дрешки за Уини.

Лукас безмълвно изчака преминаването на емоционалната буря, предизвикана от предположението му, че Гейлът е скрила истината за

Марк, за да не наруши илюзорното щастие на Бес Чандлър. Забеляза как очите на Гейлът потъмняха като небе, предвещаващо буря, но в тях проблесваха и искрици надежда.

— Затова ли не си й казала? — попита накрая.

— Аз... не знам. Може би.

— Но същата вечер си напуснала дома си...

— Да. Мама и Марк още бяха в кухнята, той продължаваше да се обяснява. Сложих в раницата си най-необходимото и любимите ми ръкавички и излязох.

— Сигурно си отишла при Джулия.

— Наистина се бях запътила към дома й — живееше чак в другия край на града. Почти бях стигнала, когато наблизко изскърцаха спирачки. Марк изскочи от колата, сграбчи ме за китките и се присмя на изплашеното ми изражение. Заяви, че хубаво ме е опипал и е разбрал, че още приличам на плашило. И на колене да го моля, нямало да ме чука. Злорадо добави, че майка ми с нетърпение очаквала завръщането му и че го желаела повече от всякога. Но двамата с нея желаели още нещо — да напусна града и никога да не се връщам. Заплаши ме, че ако не го сторя веднага и опитам да се свържа с Джулия, ще уреди да изпратят Уини в приют за душевноболни. Знаех, че ще го направи, пък и всички в града щяха да го подкрепят. Джулия никога не беше ходила на училище. Преди да се роди Уини, баба й й преподавала уроци въщи, после обаче грижите за бебето отнемали цялото им време. Марк каза, че ще се погрижи Джулия да получи образование, а Уини да бъде изпратена в приют. И двамата знаехме, че това означава сигурна смърт за бедното дете. Щеше да умре изоставено и само, ако откажех да се подчиня.

— Марк те е принудил да изоставиш Джулия — промърмори Лукас. — И то в момент, когато най-много се е нуждаела от приятелска подкрепа след смъртта на баба си.

— Точно така. Закара ме до автогарата в съседния град, купи ми еднотелен билет до Чикаго и изчака автобусът да потегли.

— Не си имала избор, Гейлът. Трябвало е да изоставиш Джулия, за да защитиш нея и сестричката й.

— Вярно е. Но тя не го знае.

— Не си ли споделила с нея тайната?

— Не. Не й казах дори след смъртта на Уини. Дори не знам кога се е случило. Не смеех да й се обаждам по телефона от страх да не й навредя. Знам само, че не бях до нея в най-тежките мигове от живота й, когато най-много се е нуждаела от подкрепа. Не мога да й телефонирам след толкова години, сякаш сме се разделили вчера.

— Непременно трябва да й се обадиш и да разговаряш с нея.

В очите й отново проблесна плаха надежда:

— Така ли мислиш?

— Разбира се. Според мен и тя жадува да поговори с теб.

Гейлът сякаш разцъфна като кокиче, което наднича от снега в очакване на пролетта.

— После ще се сдобриш с майка си — продължи Лукас.

— С майка ми ли? — повтори Гейлът и понечи да извърне очи, но погледът му я притегляше като магнит.

— Да, с нея. Разкажи й какво ти е причинил Марк и се постарай да разбереш какво се е случило непосредствено след заминаването ти и през изминалите години. Знаеш ли дали още живее с Марк?

— Вече не са заедно. Преди няколко години телефонирах в канцеларията на шерифа и в училището. Искях да разбера какво е станало с Уини. Не се представих, но и никой не ме попита за името ми. От шерифството казаха, че Марк се е прехвърлил в Сан Диего.

— А майка ти?

— Още преподава в провинциалното училище... — промълви Гейлът и си помисли: „Също както преди появяването на Марк, когато с нея споделяхме най-съкровени тайни, когато се виждах през прозореца към ливадата, обсипана с маргаритки, и мечтаех да утрия нашите сватбени рокли, когато бяхме щастливи и се обичахме.“

— Какво смяташ да направиш? — попита Лукас, сякаш беше прочел мислите й.

— Може би някой ден ще й се обадя — отвърна Гейлът и сама се учуди на думите си.

Лукас се усмихна, тя отвърна на усмивката му.

Сетне и двамата бяха осенени от мисълта, че този ден никога няма да настъпи, докато убиецът е на свобода, и усмивките им помръкнаха. Отново заговориха за потенциалния заподозрян, за човека, който бе разбил живота й.

— А ти съобщи ли на някого какво ти е сторил Марк? — попита Лукас.

— Да. Преди шест месеца писах на началника на полицията в Сан Диего. Вече имах опит като съдебен репортер и знаех какво означава презумпция за невинност. Подозирах, че обвиненията ми няма да му навредят, но се надявах да ги вземат предвид, ако той опита да направи същото с друго момиче.

— Подписа ли писмото?

— Да.

— Отговориха ли ти?

— Не, не съм и очаквала. Ала съм почти сигурна, че са показали писмото ми на Марк.

„Нищо чудно — помисли Лукас. — Може би си била измамена от още един полицай.“

— Ако наистина е така, Марк е побеснял от гняв — продължи да разсъждава на глас Гейлът, после въздъхна: — Той знае, че умея да шия... а убиецът използва игли. Освен това преди малко Казанова намекна за царевичните ниви в Канзас, за развлечените ми дрехи... за грозното ми бельо...

— Освен това и Марк, и Казанова са сексуално извратени. Питам се обаче защо още вчера не ми разказа за приятеля на майка си.

— Защото очаквам от него да ме издебне, да ме изплаши, дори да ме убие, но не и да измисли толкова сложен план.

— И защото човекът, който е открил връзката между мен и четирите жертви, навярно е живял дълги години в Манхатън. А мисля, че Марк дори не е стъпвал в Ню Йорк.

— Имаш право — промълви Гейлът. — Значи не той е убиецът, когото търсим.

Въпреки подозрителните съвпадения — използването на игли и споменаването на канзаските царевични ниви и развлечените й дрехи — Лукас не вярваше, че престъпленията са извършени от Марк. Разчиташе най-вече на интуицията си, която му подсказваше, че мъчителят на Гейлът и Казанова са различни хора.

— Сигурен съм — отвърна. — Но за всеки случай ще се обадя в Сан Диего да разбере дали той е бил на работа поне през една от нощите, когато са били извършени убийствата. Причината да те

„уволня“ обаче е съвсем друга, Гейлън. Не искам да бъдеш подложена на унижения, за да ми помогнеш.

— Все още държиш да ме отстраниш, така ли?

— Да. Разбери, че е по-добре за теб.

Настана тишина. Сърцето на Гейлън затуптя толкова силно, че ударите му сякаш отекваха в просторното помещение.

Лукас бе показал, че държи на нея!

Снежнобелият часовник започна да отброява четвъртия час от новото денонощие. Звънът му беше като химн на радостта и напомняше за вълшебни приказки и чудеса... за страдание и смърт.

Гейлън си спомни, че прекрасната вещ е била избрана от Марша, която е познавала вкуса на Лукас. Когато камбанката престана да бие, тя промълви:

— Няма да се откажа, лейтенант. — Искаше ѝ се да добави: „Ще го направя заради теб. Ще ти помогна да отмъстиш за тези убийства и ще сложа край на терзанията ти!“. — Не забравяй, че по професия съм репортер и за нищо на света няма да пропусна възможността да участвам в приключението.

Осъзнаваше, че е като капитан, който насочва кораба към айсберг, но не се страхуваше. Знаеше, че ще се справи. Засега обаче не трябваше да зачеква болната тема за въображаем секс с убиеца, който наричаше себе си Лукас.

— Съгласен ли си? — попита.

— Добре... поне засега.

„Завинаги — зарече се Гейлън. — Независимо колко време ще отнеме, независимо от трудностите.“

Ала опасният айсберг застрашително се приближаваше. Тя неволно извърна очи от Лукас и погледна към огледалния прозорец. Видя собственото си отражение — непохватно плашило в развлечен анцуг.

— Мислиш ли, че е необходимо да купя онова, което Казанова ми поръча? — обърна се тя към отражението си. „Да купя от «Офелия» секси бельо“ — каза наум думите, които се срамуваше да произнесе на глас.

— Не е наложително, но е по-добре дословно да изпълниш нарежданията му — отвърна сексапилният и елегантен мъж, който стоеше до камината.

— Придържаме се към идеята да сведем до минимум лъжите, така ли?

„Това не е лъжа — сякаш шепнеше огледалното отражение на върлинещата и непохватна млада жена с размъкнати дрехи. — Точно така изглеждаш, драга. Припомняй си го винаги когато си въобразиш, че принцът от приказките ще се влюби в теб!“

— Точно така — отвърна Лукас и най-сетне са раздвижи. Но не се приближи до нея, както жадуваше да стори, а застана така, че да закрие отражението, което толкова я смущаваше. Ала вместо да се успокои, тя се изчерви и сведе поглед. — Не трябва да обличаш бельото. Но диалогът ти с перверзния тип ще бъде по-лесен, ако описваш това, което виждаш. В два ще занесем куклите в болницата, ще се отбием в „Офелия“, след което ще те закарам на Ривърсайд Драйв за интервюто ти с Джанет Бел.

— Моля? — Гейлън изумено го изгледа. — Какво интервю? Коя е Джанет Бел?

— Най-добрата приятелка на Кей. Била е дълго време в Париж и е научила за трагедията едва след завръщането си. По това време скъпата Розалин вече бе разгласила за връзките ми с жертвите. Когато колегите отишли да разпитат Джанет, тя се държала изключително враждебно. На въпроса, дали знае причина за убийството на Кей, отговорила, че не трябва да питат нея, а мен. Може би поведението ѝ е предизвикано от шока. Била е потресена и още не може да се окопоти. Няколко пъти опитах да разговарям с нея, но тя твърдо отказа.

— Защо мислиш, че ще склони да говори с мен... — Гейлън онемя — отново виждаше отражението си, но този път в сребристите очи на Лукас.

— Ако изобщо склони да говори пред някого, това ще си ти, Гейлън.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

През този зимен неделен следобед Манхатън приличаше на Страната на чудесата.

Поради обилния снеговалеж нюйоркчани се придвижваха пеш, със снегомобили и със ски. Най-въодушевени бяха кучетата, които се гмуркаха във високите преспи и муцуните им се покриваха със сняг. Лаят им се сливаше със смеха на децата.

Цели семейства бързаха да се позабавляват в Сентръл Парк. Броят на снежните човеци непрекъснато се увеличаваше. Бяха различни по големина, някои имаха копчета вместо очи, други — уши от резенчета ябълки, а някакъв шегобиец беше затъкнал неделното издание на „Таймс“ под мишницата на своята снежна скулптура.

В зимната Страна на чудесата цареше радостно въодушевление, но човекът, който крачеше редом с Гейлът, носейки големия хартиен плик с куклите, не забелязваше колко щастливи са хората, не чуваше шеговитите им подвиквания.

Може би радостта му причиняваше само страдание, защото му напомняше за жените, на които не бе съдено да се наслаждават на прекрасния зимен ден само заради беглото си познанство с него.

Може би...

— Усещаш ли го? — попита тя. — Затова ли си толкова мълчалив?

„Не — помисли Лукас. — Ала усещам настроението на хората около мен и си спомням за убиеца, който преди години обсеби душата ми и който още дебне в сърцето ми.“

— Не — отвърна. — Мислех за друго. Извинявай.

Той насила й се усмихна, усмихна се и на сестра Кейси, когато й връчиха куклите в уречения час. А когато приближиха прочутия магазин „Офелия“, вече се бе изтръгнал от мъчителните спомени.

Казанова бе сгрешил, когато каза, че Гейлът сигурно изобщо не е забелязала луксозния бутик за бельо. Разбира се, че го виждаше всеки

ден, когато отиваше на работа в Кей Си Ар, но витрината му не привличаше вниманието ѝ.

Не че изложените артикули бяха безвкусни или вулгарни. „Офелия“ беше един от най-изисканите бутици в Манхатън. Посещаваха го изискани дами, еднакво самоуверени на работното си място и в леглото, на които допадаше да подчертават силата и загадъчността на своя пол и да демонстрират тези качества пред любимия мъж.

Влязоха в просторното фоайе и краката на Гейлън се подкосиха. Почувства са не на място сред този разкош. Навярно клиентките на бутика носеха скъпи и изискани дрехи, не джинси и широки тюркоазно сини палта. Като в просъница чу гласа на Лукас:

— Предлагам да се разделим, за да напазаруваме по-бързо. Започни оттук.

Тя пристъпи към първия щанд. Вече не се чувстваше неловко, защото усещаше топлата му ръка на рамото си. Долови топлината ѝ, сякаш вместо дебелото палто и пуловер носеше копринена рокля и ефирно бельо.

Щандът, към който я бе насочил Лукас, беше за булчински нощници и бельо. Изложени бяха предимно класически модели във всички оттенъци на бялото.

Отначало Гейлън не смееше да ги докосне. Сетне красотата и изяществото им я примамиха неудържимо, за миг си представи, че избира бельо за своята брачна нощ. Свали ръкавиците си и почти благоговейно докосна нощницата от кремава коприна, върху която бяха избродирани рози с цвят на слонова кост.

Запита се дали младоженецът ще види колко красиви са тези изящни цветчета на надеждата. Дали ще се полюбува на ръчно пришитите рози, преди да смъкне нощницата от раменете на тръпнещата си съпруга?

Тръпнеща ли? Да. Но съвременната младоженка, която пазарува в „Офелия“, ще тръпне от желание, не от страх. И няма да чака съпругът ѝ да свали нощницата ѝ, а сама ще я захвърли на пода.

Лукас също беше завладян от една мечта. Когато болката стана нетърпима, пристъпи към Гейлън и я върна към действителността:

— Време е да тръгваме.

— Лукас — сепна се тя, — още не съм избрала...

— Няма значение. Вече купих всичко необходимо. — Показа ѝ хартиен плик с цвят на слонова кост. Беше луксозен като бельото, сложено в него. Името на магазина не бе написано, върху плика имаше само букетче полски цветя, гравирани със злато. — Готова ли си, или искаш да поразгледаш още малко?

— Не, да тръгваме. — Тя посочи плика. — Искаш ли да го взема?

— Аз ще го нося.

Излязоха на заснежената улица и тръгнаха към Ривърсайд Драйв, където щеше да се състои непредвиденото интервю на Гейлн.

* * *

— Госпожице Бел!

— Кой звъни?

— Аз съм Гейлн Чандлър. От Кей Си Ар.

— Знам коя сте! Сама ли сте?

— Не, лейтенант Хънтър е с мен.

Невидимата събеседница сякаш се поколеба за миг, сетне се тросна:

— Ще приема само вас. Ясно ли е?

— Да. Съгласна съм.

Разнесе се бръмчение, което показваше, че вратата е отключена. Лукас промърмори:

— Ще те чакам тук.

— Навън ли?

— Да. — Сребристите му очи проблясваха като живак и издаваха огъня, който гореше в гърдите му и щеше да го топли през мразовития зимен ден. — Не се притеснявай за мен, Гейлн. Остани колкото е необходимо.

Оказа се, че най-добрата приятелка на Кей не се нуждае от подканяне, за да говори. Още щом зърна Гейлн, заяви:

— Не искам да го виждам!

— Кого?

— Лукас Хънтър.

— Познавате ли го?

— Само съм чувала за него, но ми е предостатъчно. За съжаление ми се наложи да се запозная по-отблизо с живота му. Знам всичко за подлеца, който замина за Австралия часове след убийството на Кей. Самата аз се чувствам виновна, задето не съм била тук... при това дори не знаех, че е мъртва. А на Лукас му е било известно и все пак е заминал.

— Било е наложително — тихо каза Гейлът. — Длъжен е бил да замине.

— Глупости! Лукас Хънтър не е длъжен никому! Моля, спестете ми абсурдните си обяснения.

— Водачите на групата сектанти са заплашвали на Бъдни вечер да избият децата. Освен това Лукас не е подозирал, че убийството на Кей по някакъв начин е свързано с него. С нея били работили съвместно по няколко случая, но...

— Работили били заедно, а? Това ли ви каза?

— Да.

— Повярвали сте му, нали? Разбира се, че сте се хванали на въдицата му! Изобщо не съм изненадана. Лукас Хънтър най-много го бива да лъже и да прави секс. И да убива! Едва не уби Кей с жестокостта и с лъжите си!

— Не разбирам — промълви Гейлът и сърцето ѝ се сви от зловещо предчувствие.

— Кей беше влюбена в него. Лукас, който е по-опасен от манхатънския Казанова, твърдеше, че също я обича. Да, скъпа ми Гейлът! Лукас Хънтър стотици пъти ѝ беше казвал двете вълшебни думи: „Обичам те, Кей!“.

„Двете вълшебни думи — мислено повтори Гейлът. — Не ѝ е казвал «прекръсти се» като убиеца, а е шепнел онова, което казват всички влюбени по света.“

Джанет Бел продължи гневната си тирада, прекъсвайки размислите ѝ:

— Но всичко, което ѝ е казал, е било лъжа, жестока лъжа. Лукас най-безцеремонно я захвърли, когато ѝ се насити, и безсрамно призна, че я е лъгал. Кей беше съкрушена... съсипана. Страхувах се, че ще сложи край на живота си, че макар да е силна и умна, няма да превъзмогне удара. Ала тя преодоля мъката и започна нов живот. Малко преди да загине така нелепо, сподели с мен, че се е запознала с

прекрасен човек. Не ми каза името му, но категорично опроверга подозренията ми, че е подновила връзката си с Лукас. Заяви, че няма да повтори фаталната си грешка.

Тя замълча, а Гейлът, зашеметена от тези разкрития, едва чуто промълви:

— По-късно разбрахте ли кой е новият мъж в живота ѝ?

— Не. Но...

— Кажете.

— Разбрах само, че връзката им е тайна.

— Навярно той е бил женен.

— Може би.

— Имате ли друго предположение?

Джанет сви рамене:

— Не ми се ще да го повярвам, но може би не става въпрос за мъж, а за жена. Представям си колко наранена е била Кей от Лукас, може би се е страхувала отново да се влюби в представител на така наречения силен пол. Нищо чудно да се е запознала със съпругата на човек с високо обществено положение...

— Мислите ли, че новият ѝ любовник я е убил? — прекъсна я Гейлът.

— Моля? Не! Затова ли сте дошли?

— Дойдох, за да ви изслушам — заяви Гейлът и мислено добави: „Независимо каква болка ми причинява това.“

— Кей се бе посветила на работата си — да вкарва престъпниците зад решетките. Отдалеч разпознаваше психопатите, само Лукас Хънтър успя да я заблуди. Но със сигурност щеше да забележи, ако новият ѝ любовник е бил извратен безумец.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

— Много бързо приключи интервюто — подхвърли Лукас и се втренчи в нея, сякаш ѝ заповядваше: „Погледни ме, Гейлън!“.

Ала тя упорито отказваше да срещне погледа му, само промърмори:

— Вярно е. — Жадуваше да се нахвърли върху него, да му извика да престане с безкрайните си лъжи.

— Сигурно Джанет не е била много словоохотлива — предположи той. Питаше се дали да не я успокои, да ѝ каже, че не е разочарован от неуспеха ѝ.

Тя сякаш чу неизречените думи на човека, който умееше да печели женските сърца, и се загледа в реката, проблясваща иззад голите клони на дърветата.

— Напротив — заяви, без да го поглежда. — Изгаряше от желание да поговори с някого.

— Научи ли нещо полезно?

„О, да! Научих много, прекалено много!“ — помисли тя, но на глас каза само:

— Не. Джанет искаше да излее мъката си пред някого. Преди да загине, Кей споделила с нея, че има нов любовник.

„Нов любовник, Лукас, различен от предишния, който не е давал пет пари за чувствата ѝ и я е залъгвал!“

Питаше се дали сега този зъл магьосник съжалява за безразличието си. Дали изпитва поне мъничко ревност, научавайки, че Кей е намерила човек, с когото да бъде щастлива.

Гейлън извърна очи от оловносивите води на ледената река и най-сетне го погледна. Лицето му, сякаш издялано от гранит, беше безизразно, очите му бяха като бурен океан, готов да погълне безразсъдния плувец, който е дръзнал да се гмурне сред вълните.

— Каза ли ти името му?

— Не го знае. Връзката на Кей е била обгърната с тайнственост. Джанет подозира, че приятелката ѝ се е била обвързала с женен мъж

или пък с друга жена. Била на седмото небе от щастие — каза Гейлът, но премълча онова, което си мислеше: „Най-сетне е била щастлива. Без теб!“.

— Не бива да изключваме вероятността любовникът ѝ или съпругът на любовницата ѝ да е убиецът, когото търсим — отбеляза Лукас.

— Да — съгласи се Гейлът. — Трябва да проследиш тази нишка.

— Така и ще направя. Има ли още нещо, което научи и искаш да споделиш с мен?

— Не — промърмори тя, макар да ѝ се искаше да викне: „Онова, което научих за теб, никак няма да ти хареса!“.

„Излъга ме“ — мислеше си Лукас, докато слизаха по покритите със сняг стъпала и се отдалечаваха от реката. Мълчаливо изминаха три пресечки, сетне той заговори:

— Ще ти съобщя нещо, което може би ще те заинтересува. Докато ти разговаряше с госпожица Бел, се обадиха от полицията в Сан Диего. Марк има желязно алиби за две от нощите, когато бяха извършени убийствата. Между другото, той не знае за писмото ти до неговия началник, но и без това достатъчно е загазил. От отдел „Вътрешно разследване“ го държат под око заради многобройни оплаквания срещу него.

Навярно само преди час новината щеше да зарадва Гейлът, но сега дори не ѝ направи впечатление. Очевидно Розалин Сейнт Джон бе права — понито, което бе научило само един номер, не можеше да възприеме едновременно две новини, едната, от които — съкрушителна.

Да, тя наистина не притежаваше широк емоционален диапазон, бе го разбрала още преди сърцето ѝ да бъде разбито.

— Излиза, че Марк не е убиецът, когото търсим. Ще ме отстраниш ли от разследването?

— Само ако пожелаеш.

В гърдите ѝ бушуваха противоречиви чувства. Не знаеше как да отговори.

Продължиха да крачат мълчаливо, докато в мрака проблеснаха дърветата пред „Зелената таверна“, украсени с аквамаринени лампички.

— Искаш ли да пийнем по чашка? — попита Лукас, когато наближиха красивата постройка, изградена предимно от стъкло.

Да вярва ли на ушите си, запита се Гейлън. Лукас, който твърдеше, че не близва алкохол, докато разследва заплетен случай, я кани да пийнат по чашка.

Спомни си и твърдението му, че когато няма спешна работа, пие прекалено много, за да се отдаде на мечтите си, да избяга от действителността.

Но дали бе казал истината, или отново бе излъгал?

„Какво ли ще преживея, ако се напия до забрава в компанията на Лукас Хънтър? — запита се тя. — Дали ще полетя на крилете на мечтите, ще избягам ли от действителността? Може би с него ще си въобразим, че сме влюбени, отбили се за по едно питие след един прекрасен ден, прекаран във вълшебна страна.“

— Не — отвърна с усилие. — Нямам настроение. Ще се прибера сама. В безопасност съм — улиците гъмжат от минувачи.

Лукас долови отчаяното ѝ желание да остане сама и за малко не се съгласи. Защото тя се стремеше да избяга... от него.

А неговото желание беше не да я направи своя пленница, а да я закриля. Стисна зъби, овладя се и промърмори:

— Аз също не съм в настроение за бляскави заведения. Да се приберем у дома.

У дома!

Думите пронизаха сърцето ѝ.

* * *

Лукас взе палтото ѝ, за да го окачи в дрешника, и ѝ подаде плика от „Офелия“.

— Купих онова, което би избрал убиецът... — Гласът му стана хриплив — явно се чувстваше неловко. — Нещата не са нито по моя, нито по твоя вкус, Гейлън.

— Много си съобразителен. Браво.

Не изглеждаше възхитена и удивена, както когато ѝ обясняваше как работят свръхмодерните бели и лилави телефони. Говореше така, сякаш се чувстваше задължена да отдаде заслуженото на безпощадния

ловец, който дотолкова е проучил психологическия портрет на убиеца, че познава вкуса му и по отношение на еротичното бельо.

— Обясни ми защо е необходимо да напазаруваме от „Офелия“.

Гейлът впери поглед в измачкания хартиен плик и иронично подхвърли:

— Да, обясни ми. За да бъде всичко възможно най-правдоподобно, за да не ми се налага да лъжа. Намирам съвета ти за уместен.

— Тогава ще споделиш ли с мен какво още ти каза Джанет?

Без да отмества поглед от букета полски цветя, гравирани на плика, Гейлът отвърна:

— По-скоро ти трябва да споделиш нещо — истината за взаимоотношенията ти с Кей. „И с Марша, Моника и Брин“ — добави мислено.

— Казах ти самата истина! В продължение на няколко години с Кей работихме заедно по няколко случая. От нашето сътрудничество спечели съдебната система — повече престъпници попаднаха зад решетките.

Гейлът вдигна поглед и срещна очите му от оловносив лед.

— Версията на Джанет бе по-различна — каза тихо.

— Съществува само една версия, Гейлът. Но искам да чуя и нейната.

— Тя твърди, че с Кей сте били любовници.

— Не е вярно.

— И че си й предложил брак.

Той въздъхна тежко:

— Не съм.

— Непрекъснато си повтарял на Кей колко я обичаш...

— Това не е вярно! — прекъсна я той. Погледът му бе като на човек, чиято съвест е чиста. — Повтарям, че съм ти казал истината. Премълчах само една подробност, която Кей ме помоли да забравя. Миналата Нова година тя ми позвъни и обяви, че проявява интерес към мен.

„Проявява интерес!“ Дали това е евфемизъм за „изпитва похот“, или за „изпитва любов“, който изисканият джентълмен използва, за да защити репутацията на вече мъртвата дама? Възможно ли е изпеченият лъжец да казва истината, или това е поредната му лъжа?

— А ти какво ѝ отговори?

— Че съм поласкан, но вече съм обвързан с друга жена. Което — призна Лукас Хънтър — беше лъжа.

— Признаваш си лъжа? Защо?

— Защо я излъгах ли? Защото лъжата изглеждаше по-приемлива и дори по-правдоподобна от истината.

— А каква е била истината?

— Че от известно време бях ограничил сексуалните си връзки. Излизах с жени само когато не работех по случай, и то само като бях извън града.

„Ама че нахалство! — мислено викна Гейлът. — За толкова наивна ли ме смята? Наистина ли си въобразява, че девственицата от Канзас, която не знае почти нищо за секса, ще му повярва, че е способен на въздържание?“

— Не ме лъжи, Лукас — промълви. — Моля те. Прекалено унижително е и за двама ни.

— Не лъжа.

— Твърдиш, че имаш епизодични връзки с жени, така ли?

Искаше ѝ се да добави: „И то само когато си далеч от Манхатън. Изчукваш по някоя между две питиета, а?“.

— Да... и така може да се каже.

— Но... — Тя отново прехапа език, за да не възкликне: „Това е толкова самотно, толкова... празно съществуване!“

— Не става въпрос за любов, а за секс, Гейлът. Секс с жени, които никога повече няма да видя.

Тя си представи как аристократичният плейбой пътува със самолет чак до Франция, за да се срещне с жени, освободени и богати като него... и да прави секс с тях. Само секс — без емоционално обвързване, без опасност да бъде нарушено уединението му и сърцето му да бъде разбито. Може би щеше да му повярва, но внезапно си припомни нещо, което ѝ бе казал.

— Вчера спомена, че години наред не си си позволявал почивка между два случая — подхвърли.

— Така е.

— Години наред, така ли?

— Да — промълви той. — От години не съм имал жена.

Гейлът отново сведе поглед към хартиения плик, който машинално бе намачкала.

— Как Кей прие... лъжата ти? — попита.

— Повярва ми. Засмя се и помоли да забравя, че се е обаждала. Добави, че го е сторила под влияние на скуката и прекалено голямо количество уиски. Изпълних желанието ѝ и с никого не споделих за този разговор. Едва сега разкривам тайната.

— Виждали ли сте се след това?

— Разбира се — бяхме колеги. Но и двамата се преструвахме, че разговорът навръх Нова година не е бил проведен.

Невероятните му твърдения ѝ подсказваха, че версията, която Кей е разказала на Джанет, е невярна, че е плод на въображението на блестящата прокурорка.

Възможно ли е умната светска дама да е била изпаднала в толкова дълбока заблуда? Възможно ли е да е била безнадеждно влюбена? Изглеждаше почти невероятно. Но Гейлът Чандлър вече знаеше нещо, което ѝ причиняваше неописуема болка — че една жена може да се влюби до полуда в сивоокия вълшебник, особено ако прилича на върлинещо плашило, ако е претърпяла пълен провал на професионалното поприще и ако самотното ѝ сърце е било запленило от обещанията, които е открила в блестящите сиви очи. Обещания за нежност и страст.

Но всичко е било илюзия, самозаблуда.

Дори и в този момент тя бе готова да се отдаде на самозаблудата.

„О, Лукас, какво искаш от мен?“ — изплака сърцето ѝ.

— Много е важно да ми вярваш, Гейлът.

„От все сърце го желая!“ — помисли си тя. Може би ѝ беше казал истината за отношенията си с Кей. Но за нищо на света не би повярвала, че този страстен мъж от години не е правил секс.

— Помисли още малко и едва тогава ми отговори — промълви той.

„Не ми трябва време за размисъл. Вярвам ти. Вярвам ти!“

— Добре — прошепна Гейлът и вдигна хартиения плик:

— Ще го отнеса в моята стая и ще...

— Ще вземеш горещ душ. Познах ли? А после ще си легнеш, за да наваксаш липсата на сън миналата нощ.

Не беше мигнала от три след полунощ, когато се бе обадил убиецът. След разговора с него Гейлът отново си легна, както Лукас настояваше, но не можа да заспи. Сетне цяла сутрин чете материалите по убийствата. Същевременно обмисляше какво да включи в едночасовия материал, който щеше да се излъчи в сряда вечер.

По обед заедно с Лукас разговаряха по телефона с Вивека, за да я осведомят за искането на Казанова за извънредно предаване. Тя възторжено прие идеята и веднага направи няколко предложения, повечето от които Лукас отхвърли. Сетне Гейлът отдели половин час за разресване на косите на куклите, след което грижливо опакова с тънка хартия малките красавици. С нетърпение бе очаквала следобедната разходка в Страната на чудесата, която завърши така катастрофално за нея.

— Уморена съм — промълви.

— Приятни сънища, Гейлът.

Тя кимна, прекоси мраморното фоайе и стъпи върху белия мокет — тази снежна пътека, която щеше да я отведе до илюзорната пролет, настъпила в спалнята, боядисана в пастелни тонове.

Пътешествието през студеното снежно поле ѝ се видя безкрайно, защото ѝ липсваха окуражителните погледи на куклите върху канапето и приказната атмосфера.

Беше почти стигнала до вратата, когато Лукас заговори:

— Гейлът!

Мъката, долавяща се в гласа му, я накара да се вцепени като ударена от гръм. Едва успя да се обърне и срещна погледа му, в който прочете жестоко страдание.

— Какво? — прошепна.

— Никога не съм бил влюбен.

Тя за малко не се поддаде на импулса да се втурне към него, сякаш беше кораб, който с голяма скорост се носи към айсберг.

Лукас Хънтър не помръдваше, ала погледът му издаваше, че спокойствието му е измамно.

Историците твърдят, че същото измамно спокойствие е обрекло на гибел „Титаник“. Ако океанът не е бил толкова спокоен, ако е имало вълни, капитанът може би е щял да види как те се разбиват в айсберга, щял е да съзре опасността, преди да е станало прекалено късно.

— Аз също — промълви тя, съзирайки опасността въпреки привидното му спокойствие. Обърна се и побягна, макар да знаеше, че вече е прекалено късно, за да се спаси. Мълвеше „аз също, аз също“, а сърцето ѝ сякаш ѝ пригласяше: „Досега! Докато ти се появи в живота ми!“.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

„Не съм била влюбена. Досега. Докато ти се появи в живота ми.“ Думите бяха обсебили съзнанието ѝ и отказваха да го напуснат. Дори докато стоеше под душа, ѝ се струваше, че сърцето ѝ ги повтаря.

Каза си, че трябва да се вразуми, да види нещата в истинската им светлина. Не можеше повече да се самозалъгва, че не е влюбена в Лукас. Но много други красиви и умни жени са били влюбени в него, тя няма да е нито първата, нито последната, затова е крайно време да се вземе в ръце. Трябва да остави чувствата си на заден план, защото има много по-важна задача — да помогне за залавянето на убиеца. Да, ще се вземе в ръце... стига да поспи един-два часа.

След горещия душ почувства още по-голяма умора. Жадуваше да се сгуши под пухената завивка, все едно е луковица на цвете, която спи под снега в очакване на пролетта.

„Каква ти луковица? — помисли си. — Луковиците са заоблени, а аз приличам на върлина!“ Спомни си лекциите по икономия и домакинство, които учеха момичетата как да се грижат за градината, за да преобразят обикновената къща в дом. Внезапно се досети, че луковиците на нарциса са издължени и някак недодялани и имат известна прилика с нея. Добре, ще се престори, че е луковица на нарцис... Толкова е уморена... вие ѝ се свят... най-важното е да си легне и да се наспи.

Хартиеният плик беше по средата на леглото, където го беше захвърлила преди няколко минути. Тъкмо сега не ѝ беше до него — когато си почине и си възвърне способността да разсъждава трезво...

Осъзна, че машинално е отворила плика, който допреди малко бе в силните, но нежни ръце на Лукас. Любопитството ѝ надделя и тя извади покупките. Първото, което ѝ направи впечатление, бяха ярките цветове и колко оскъдно е бельото, изработено от сатен и коприна. Лукас Хънтър се беше оправдал, че е направил избора според вкуса на убиеца, не според собствения си вкус. Сетне Гейлът забеляза, че всички покупки отговарят на нейния размер, на размера на грозното,

но практически бельо, което си купуваше слабата и върлинеща жена, наподобяваща плашило. „Жалко за труда, който си е дал“ — помисли. Нима е забравил, че тя никога няма да облече това бельо, че ѝ е необходимо само за да го опише на убиеца? И как е успял да прецени точните ѝ размери въпреки прекалено широките ѝ дрехи?

До този момент изобщо не беше подозирала, че съществува секси бельо за слаби жени като нея. Може би, ако беше разгледала артикулите на щанда за булчински облекла, щеше да намери и нощници, които да ѝ прилягат и да са по неин вкус... и по вкуса на Лукас Хънтър.

„Не съм била влюбена. Докато ти се появи в живота ми.“

Телефонът на нощното ѝ шкафче настойчиво зазвъня, сякаш крещеше. И защо не? Казанова не го беше грижа дали ще я изтръгне от сънищата ѝ.

Тя се втренчи в лилавия апарат, като че внезапно се бе превърнал в чудовище, пое дъх и вдигна слушалката.

— Гейлън, ти ли си?

— Джулия!

— Точно така. Здравей.

— Здравсти... Не мога да повярвам... как си?

— Безпокоя се за теб. Преди малко гледах новините по ФОКС и разбрах, че в Ню Йорк вилнее убиец, който тероризира целия град и ти се обаждат по телефона.

Изведнъж Гейлън се досети, че при първото позвъняване Лукас е грабнал слушалките. Канеше се да се настани удобно в леглото и дълго да разговаря с приятелката си, но се приближи до вратата и я отвори. Видя го да се отдалечава. Беше свалил слушалките, което ѝ доказва колко деликатен човек е. Като чу шума зад себе си, той се извърна за миг, после продължи към стаята си.

Но през този миг Гейлън разбра истинските чувства на мъжа, от когото преди малко беше побягнала. Лукас беше щастлив заради нея, осъзнаваше какво означава за нея това обаждане. Стори ѝ се, че съзира още нещо в ледените сиви очи — самота и копнеж, сякаш се бе надявал той да ѝ достави толкова радост.

„Отново се самозалъгваш!“ — мислено се упрекна тя.

— Гейлън, чуваш ли ме? — неспокойно попита Джулия, разтревожена от продължителното ѝ мълчание. — Нали не се сърдиш,

че се обаждам? Миналата неделя гледах репортаж на Кей Си Ар и ми се стори, че носиш ръкавици, които съм ти подарила аз.

— Разбира се, че ги нося, и много се радвам, че ме потърси — каза Гейлът, докато затваряше вратата. — Наистина ли ме видя по телевизията? Мислех, че Лукас ти е телефонирал.

— Лукас ли? О, да, лейтенантът от нюйоркската полиция! Не, не се е обаждал. Наистина ли го помоли да ме потърси, Гейлът?

— Не съм го молила. Но той знае колко жадувах отново да бъдем заедно с теб. Тогава... наложи се внезапно да замина, Джулия. Нямах възможност дори да се сбогувам с теб.

— Зная.

— Знаеш ли? Откъде?

— Подробности не са ми известни, но съм почти сигурна, че си го сторила заради Марк.

— Точно така. Как разбра?

— Той непрекъснато идваше у нас да те търси.

— Заплашваше ли те?

— Ах, сега разбирам цялата истина. Изнудвал те е чрез нас с Уини!

— Да. Заяви, че ако дори веднъж се свържа с теб... Отначало отказах да се примиря. Измислих много начини да ти предам съобщение, после ме достраша. Казах си, че рискът е прекалено голям и че постъпката ми ще бъде егоистична. Не исках Уини да пострада само заради моето спокойствие.

— Зная, Гейлът. Аз също мислех за нея и не посмях да се обадя на шерифа дори от уличен автомат. Мразех се заради нерешителността си, но не се обадох.

— Но защо е трябвало да му телефонираш?

— Страхувах се, че си мъртва, че Марк те е убил. Казвах си, че няма да идва да те търси у дома, ако е отнел живота ти, макар че всеки убиец би постъпил точно така.

— И през ум не ми е минавало, че ще се тревожиш за мен!

— Знаех, че си добре...

— Бях жива — прекъсна я Гейлът, — но не бях добре.

— Ще ми разкажеш ли какво се случи с Марк?

— Да — промълви Гейлът, — ала първо ми разкажи за нашата скъпа Уини.

Разговаряха часове наред.

Когато най-сетне се сбогуваха с обещанието отново да се чуят в скоро време, Гейлът отиде да потърси Лукас. Копнееше да му каже: „Вярвам ти безрезервно. Изглежда, си ме опознал за това кратко време. Наистина жадувах да поговоря с Джулия, а и тя изпитваше необходимостта да говори с мен.“

Оказа се, че Уини, за която лекарите предричаха, че ще умре веднага след раждането си, е доживяла до седемгодишна възраст. Починала преди шест години, броени дни преди Джулия да навърши двайсет и една. Гейлът попита приятелката си с какво се е занимавала след смъртта на сестричката си. Джулия обясни, че нощем и през почивните дни приемала обажданията на пациентите на известен лекар. Поради естеството на работата си почти не излизала от къщи. След смъртта на Уини не общувала с никого и била много самотна.

Гейлът тръгна към помещението, където беше „командният пункт“, с намерението да разкаже на Лукас още подробности за двете сестри и да сподели с него плановете си. Ще му съобщи, че възнамерява да се върне в родния си град и да се срещне с Джулия, дори с майка си.

Смяташе, че той ще одобри „емоционалното“ ѝ пътуване.

„Вече ти вярвам, Лукас“ — повтори наум, отвори вратата на командния център и промърмори:

— Здравей. Май отдавна не сме се виждали.

Той се обърна и се изправи:

— Здравей.

Изглеждаше уморен и много самотен. Сам със смъртта.

— С Джулия разговаряхме цяла вечност.

— Мисля, че камък ти е паднал от сърцето.

— Имаш право — отвърна Гейлът и помисли, че той наистина държи на нея. С основание е почувствала, че може да му се довери. В съзнанието ѝ отново зазвуча познатият рефрен, този път с акомпанимент — от далеч прозвуча мелодичната камбанка на белия часовник.

Гейлът се зарече, че ще преодолее самозаблудата. Разбира се, че ще стъпи здраво на земята, но по-късно, когато тази абсурдна история приключи. След като Лукас завинаги напусне живота ѝ. Засега, ако съумее да си поеме дъх, ще му разкаже за разговора си с Джулия.

Той я изпревари:

— Осъзнах, че трябва да знаеш нещо... много важно.

— Нима? — промълви тя и сърцето ѝ се сви в очакване на изповедта, която не ѝ се искаше да чуе. Страхуваше се, че Лукас ще каже: „С Кей наистина бяхме любовници. Вярно е, че ѝ казах двете вълшебни думи... това е част от стратегията ми. Онова, което сторих, е непростимо. Чувствам се като мръсник и подлец.“

— Ще дойдеш ли с мен във всекидневната?

Гейлът безмълвно кимна. Вече бе почти сигурна, че най-лошите ѝ предчувствия ще се сбъднат. Най-сетне ще научи истината.

„Признавам, че и четирите жертви на Казанова бяха мои любовници, Гейлът. Страхувах се да го призная, не бях сигурен, че ще ме разбереш. Твоят провинциален наивитет и...“

Тя се сепна — това бяха думи на убиеца, не на Лукас.

Нещо се беше променило в просторната дневна, напомняща безкрайно заснежено поле. На стъклената масичка в средата на помещението се беше появила фотография в рамка.

Гейлът се питаше дали е на Кей. Или пък е снимка на местопрестъплението, която лейтенантът е решил да ѝ покаже, за да я убеди да продължи да му помага въпреки лъжите му.

Тя знаеше, че не е необходимо Лукас да прибегва до подобни средства. Вече беше запленил сърцето ѝ. „Ще ти помогна да го заловиш, Лукас. Защо не?“

Седна на канапето, без да погледне фотографията.

— Снимката е направена на днешния ден преди двацет и седем години — започна той.

„На днешния ден — мислено повтори тя и взе фотографията в ръце, за да я разгледа. — Наистина е бил ден като днешния — зимна приказка.“

Противно на очакванията ѝ на снимката бяха изобразени четири деца — три усмихнати момичета и момче със сериозно изражение. Момчетата бяха на такава възраст, че скоро щяха да станат девойки, но още приличаха на хлапета с розови страни, които се гордеят с построените от тях снежни замъци.

Момчето беше по-малко от тях. Гейлът позна в него Лукас и набързо изчисли, че щом фотографията е направена преди двацет и седем години, тогава той е бил деветгодишен.

Лицето му беше красиво и... много тъжно. Той се взираше в обектива, без да се усмихва, беше мъртвешки блед.

Изглеждаше едновременно шокиран и проникателен, сломен и смел, обзет от отчаяние.

— Това си ти — каза Гейлън.

— Да. А това е Мариан. — Лукас посочи най-високото момиче, което още тогава е приличало на Грейс Кели. До Мариан стоеше друга руса девойка с изящни черти, изглеждаше изнежена и болнава. — Ето я и Полин.

Гейлън се запита кое би могло да бъде третото момиче. Лицето му беше покрито с лунички, цялото му същество излъчваше щастие. Лукас предугади въпроса ѝ и обясни:

— А това е Джени. — В гласа му прозвучаха нотки на неопишуема нежност. — Джени — повтори.

Гейлън прошепна в отговор:

— Твоята сестра.

— Наистина бяхме като брат и сестра, но нямахме кръвна връзка. Когато я видях за първи път, беше шестгодишна, а аз бях на три... Сигурно не знаеш, че Хелена Синклер е моя майка.

— Хелена Синклер! — възкликна Гейлън и млъкна, толкова беше изумена. Прав бе Пол, като твърдеше, че е неспособна да възприема прекалено много информация наведнъж. Хелена Синклер беше прочута британска театрална актриса, все още ослепително красива и заплениваща не само зрителите, но и много по-младите си партньори на сцената.

— Точно така — тъжно се усмихна той. — Баща ми е граф, който беше женен и много по-възрастен от нея. След години разбрах, че бил прочут с любовните си афери, но този път любовницата му забременяла.

— Нарочно ли?

— Не. От първия си съпруг Хелена беше получила купища пари и титлата, която ѝ беше необходима. Единственото ѝ желание бе необезпокоявана да се посвети на кариерата си.

— Необезпокоявана — повтори Гейлън, докато трескаво размишляваше. Направила ѝ беше впечатление студенината, с която Лукас говореше за майка си. — Искаш да кажеш — без дете, което да тежи като камък на шията ѝ.

— Да. Но графът не ѝ разрешил да направи аборт. Разбира се, не възнамерявал да признае незаконороденото дете, тъй като имал двама синове. Вярвал в правото ми да се появя на бял свят и твърдял, че няма власт да ми попречи. Хелена подхождала философски към проблема и решила да извлече максимална полза. Споразумяла се с графа да поеме всички разноски по отглеждането и обучението на детето. Уговорила то да носи фамилното име на бащата, макар и без право да наследи титлата, както и да му бъде преведена солидна сума в попечителски фонд до навършване на пълнолетие. Поискала нещо и за себе си. Помолила графа да използва влиянието си и да ѝ помогне да получи главната роля в пиеса, която щяла да бъде поставяна в лондонския Уест Енд. Била убедена, че е талантива актриса, но ѝ трябвала малко помощ.

— Бременността ѝ е дошла тъкмо навреме — отбеляза Гейлът.

— И да, и не. Графът починал от инфаркт четири месеца преди да се родя. За щастие въпросът с попечителския фонд вече бил уреден, но графът още не бил разговарял с приятелите си от Уест Енд.

— О! — разочаровано възкликна Гейлът. Очакваше да чуе, че след време графът е приел Лукас за свой син и когато Хелена изцяло се е отдала на кариерата си, баща и син са заживели щастливо. — Откъде знаеш за разговорите, проведени, преди да се родиш?

— Хелена ми разказа всичко — от игла до конец.

— И това, че е смятала да прави аборт ли? — възкликна Гейлът и си помисли: „Нима ти е разказала, че е искала да се отърве от теб като от излишно бреме?“.

— Разбира се. Не че е имала нещо против мен, просто детето е било пречка за нея. Вече съм на трийсет и шест, но никога не съм бил близък със собствената си майка.

— На колко години беше, когато тя сподели това с теб?

— След седмица щях да навърша осемнайсет. И да наследя огромното богатство, което Хелена твърдеше, че ми принадлежи.

— Сигурно е очаквала признателност, задето ти е осигурила охотен живот, въпреки че, ако е зависело от нея, изобщо е нямало да се родиш! — гневно процеди Гейлът. Изведнъж я обзе ярост към тази жена, която е била готова да се откаже от нероденото си дете.

— Греша, Гейлът. Не търсеше нито признателност, нито благодарност. Но откровеността ѝ ми помогна да добия по-реална

представа за бащата, когото не познавах.

— Може би те е накарала и да го обикнеш.

— Може би. Да, имаш право. — Лукас смръщи вежди и промълви: — Но това в момента няма значение. Повиках те, за да ти разкажа за Джени.

* * *

Джени. Дженифър Луиза Кинкейд. Единствено дете на драматурга Лорънс и балерината Изабел, починала при раждането на момиченцето.

След смъртта на съпругата си Лорънс се отказал да пише пиеси за Бродуей и се посветил на дъщеричката си.

Живееха в Уестър, близо до Ню Йорк, в семейното имение, наречено „Белмийд“. Именно там Лорънс написа най-прочутата си пиеса, посветена на покойната му съпруга.

За ролята в моноспектакъла „Пирует“ драматургът избра Хелена Синклер, вече три години любимка на ценителите на театралното изкуство в Лондон.

Шестгодишната Джени Кинкейд и тригодишният Лукас Хънтър се запознаха шест седмици по-късно и... жребият беше хвърлен. Сериозното момченце, което почти не обелваше дума, стана неин верен роб. Беше отгледано от непрекъснато сменящи се бавачки, които трепереваха пред строгата Хелена и не можеха да обикнат мълчаливото хлапе.

Джени също не говореше — беше глухоняма по рождение.

Но беше истинска бърборана, когато си служеше с жестомимичната „азбука“. Ръцете ѝ бяха грациозни, напомняха на пърхащи птици.

Обичаше да командва по-малкото си „братче“, като оживено жестикулираше, но в повечето случаи забележките отправяше към себе си. Например: „Лукас, трябва да избършем калните си обувки.“ Или слагаше ръце на кръста си, сякаш искаше да каже: „Ако изядем всички сладкиши, Лукас, ще ни стане лошо.“

Да, тя наистина „бърбореше“ с изящните си ръце, често танцуваше с лекотата и грацията, присъщи на майка ѝ. Неуморно

подскачаше, правеше пируети, но замръзваше неподвижно, щом Лукас ѝ заговори.

Той също използваше езика на жестовите.

След години Лукас Хънтър щеше да говори английски като британец, с прекрасна дикция и стил. Но първият език, който научи, бе езикът на Джени.

Беше истинска вълшебница и умееше да отгатва думите по движението на устните. Притежаваше очите на орел и се гордееше със способността си да предава разговори, които никой друг не чува.

Често „питаше“ баща си и Лукас дали чуват онова, което тя вижда.

В продължение на шест години тримата живяха щастливо в „Белмийд“, а Хелена остана в Манхатън. Разбира се, тя не би отказала да стане господарка на имението и любовница на Лорънс, но той още беше влюбен в Изабел и не можеше да я забрави.

До края на живота си Лукас щеше да пази в спомените си тези идилични години, когато живееше в свят, изпълнен със светлина и любов.

Джени беше златното слънце на галактиката на радостта, а той бе една от многобройните планети, кръжащи в орбитата ѝ.

Тримата обитатели на „Белмийд“ принадлежаха към голямото семейство на богатите и привилегированите жители на Чатсуърт, където всички се чувстваха в безопасност.

След време Лукас се сдоби с още две по-големи „сестри“ — Мариан и Полин. Благодарение на него приятелството между двете сестри и Джени стана възможно. Те не владееха езика на жестовите, но глухонямата отгатваше думите им по движението на устните, а Лукас предаваше нейните отговори.

Светът около него бе съвършен и така ослепително ярък, че мракът остана далеч от него до момента, когато беше вече прекалено късно. Лукас Хънтър долови присъствието на злото два дни преди вълшебният му свят да рухне... през последната седмица на януари, когато Джени беше на дванайсет, а той — на девет години... когато земята се покри със саван от блестящ сняг.

Той нямаше представа какво означава нахлуването на мрака. След години щеше да стане специалист по езика на злото, който по нищо не приличаше на английския или на езика на глухонемите. Ала

тогава беше едва деветгодишен и усещаше само, че нещо чудовищно обсебва душата му.

Нахлуването на злото бе придружено с болка, сякаш граблива птица забиваше нокти в сърцето му, с вледеняващ страх и с още някакви чувства, които едва по-късно успя да определи като похот, ярост, лудост, удоволствие.

Беше сигурен, че ще умре, от все сърце желаше смъртта, внушаваше си, че я заслужава. Знаеше, че не бива да позволява на непознатите чувства да го завладеят.

За пръв път ги изпита посред нощ. След няколко безкрайни секунди го напуснаха, ала следващата нощ отново го обсебиха, придружени от неописуема болка. Този път не изчезнаха почти мигновено, а оставиха следите си и го промениха завинаги.

Денем злото се оттегляше, но сянката му оставаше.

Лукас я чувстваше дори през прекрасния зимен ден, когато съпроводи Джени до „парка“ — обширната ливада между разкошните къщи, където децата от Чатсуърт играеха. Тя настояваше „брат й“ да я придружи, но не за да й превежда, а защото искаше да е с него, с Мариан и Полин, да споделят радостта си от прекрасния ден.

Момичетата му предложиха да им помогне да направят замък от сняг, но той отказа да участва в играта. Наблюдаваше ги отстрани, беше нащрек. Чувстваше се като чужденец във вълшебната страна, където царуваха смехът и възторгът. Гледаше ги от далеч, страхуваше се, че ще се случи нещо ужасно, но не знаеше какво.

Прекалено късно осъзна, че Сатаната, скрил лицето си зад маска, стои пред него и му подвиква да се усмихне.

Фотоапаратът беше на Полин. Мариан предложи да се снимат и Брандън се зае със задачата.

Брандън Крисчънсън беше на шестнайсет. Произхождаше от толкова знатна фамилия, че според членовете й моралните норми, отнасящи се за простосмъртните, не ги засягаха. С приятелите си подхвана любимата си зимна игра — представяха си, че паркът е езическо селище, а те са завоеватели на ски.

И досега се бяха пързали безразсъдно, нарушавайки покоя на прекрасния зимен ден, но изведнъж се превърнаха в банда жестоки нашественици. Слаломираха между снежните човеци и ги обезглавяваха с щеките си, без да обръщат внимание на сълзите на

малките скулптори. Спуснаха се с бясна скорост към снежния замък, охраняван само от едно деветгодишно момченце.

Лукас храбро се опълчи срещу нападателите. Изправи се пред замъка и се опита да отбие ударите с щеки, чиито шипове се забиваха в плътта му.

Мариан, Полин и сестрата на Брандън, връстничка на Джени, се присъединиха към нападателите. Във въздуха отекваха смеховете им и ударите на щеките по стените на снежния замък.

Внезапно настъпи тишина. Всички впериха погледи в Дженифър Кинкейд, която се изправи срещу Брандън и му „заговори“ на своя език. Жестовете ѝ бяха грациозни, но изразяваха гняв.

Навярно тирадата ѝ щеше да продължи безкрайно, ако не се бе намесила майката на Брандън. Съдбата на жените от клана Крисчънсън бе да изкупват прегрешенията на арогантните си съпрузи и синове.

Патриша Крисчънсън покани и нападателите, и жертвите на нападението в дома си, за да ги почерпи с горещ шоколад и сладкиши.

Джени прие само за да успокои сестрата на Брандън, нейна приятелка, която се срамуваше от постъпката му и се боеше да не би Мариан и Полин да ѝ се разсърдят... и да не ѝ простят до края на живота ѝ. Само по тази причина трите момичета приеха поканата на Патриша Крисчънсън, не заради извинението на Брандън. Преди да се отдалечи от руините на снежния замък, той закачливо разроши косата на Лукас и го похвали за смелостта му:

— Истински боец си, хлапе! Браво!

Дали докосването му накара деветгодишното момче да побегне? Дали Лукас почувства ноктите на Сатаната да пронизват душата му?

Не. Злото у Брандън още не бе излязло наяве... но може би вече е показвало чудовищното си лице.

Този въпрос не даваше покой на Лукас. Постоянно се питаше дали от страх не е прогонил злото в най-важния момент.

Ако бе усетил присъствието му, ако го беше допуснал, нямаше да се отдели от Джени. Щеше да бди над нея, докато се приберат в „Белмийд“ и се окажат в безопасност.

Но Лукас се върна вкъщи без „сестричката си“. А когато злото го завладя по-силно от всякога, той с усилие се изтръгна от вцепенението си и изтича в кабинета на Лорънс.

Но не изкрещя на човека, чийто слух беше нормален като неговия, а му заговори с жестове: „Джени се нуждае от помощта ни. Побързай!“.

Лорънс не се усъмни в думите му. Нито тогава, нито по-късно.

Тогава бе важно само какво ще се случи с Джени.

А по-късно животът загуби смисъл за него.

Сред падащия мрак мъжът и момчето тичешком прекосиха заснеженото „бойно“ поле и влязоха в дома на семейство Крисчънсън, където импровизираното празненство беше в разгара си. Мариан и Полин се мъчеха да успокоят сестрата на Брандън, който заедно с приятелите си вандали гледаше телевизия.

— Къде е Джени? — викна разтревоженият ѝ баща.

Брандън вдигна рамене и промърмори, че сигурно си е у дома. Изпратил я бил преди час. Тя се съгласила, за да покаже, че му е простила.

— Джени си е вкъщи — повтори той.

„Лъжец!“ — нададе безмълвен вик Лукас и се втурна в мрака навън. Лорънс, Мариан и Полин хукнаха след него, последваха ги всички присъстващи, включително и Брандън.

Тичаха след Лукас в тъмнината... и към тъмнината, защото той следваше пътека, невидима за тях... пътека, водеща към изтезание, изнасилване и смърт в хангара за лодки до заледеното езеро.

Случило се бе на днешния ден преди двацет и седем години.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Брандън я е убил! — прошепна Гейлън сред тишината на просторното помещение. Вдигна поглед към Лукас и отново помисли, че той прилича на пантера, дебнеща жертвата си.

— Да.

— О, Лукас, толкова съжалявам!

— Аз също. Мъчно ми е за Джени.

„И на мен ми е мъчно. За Джени и за теб“ — помисли Гейлън.

— Той призна ли, че е извършил убийството?

— Не. Упорито твърдеше, че няма нищо общо със случилото се. Джени била предложила да отидат в хангара. Макар че била едва дванайсетгодишна, съвсем не била невинна, флиртувала била с него от Коледа и най-сетне успяла да го прелъсти. Вината му била, че се бил поддад на първичния си инстинкт. Джени починала случайно по време на сексуална игра, която харесвала и на двамата.

— Каква гадост!

— Имаш право.

— Престъплението му не е останало ненаказано, нали? — попита тя и помисли: „Дано да си е получил заслуженото заради онова, което е причинил на Джени, на Лорънс, на теб!“.

— Въпрос на гледна точка — промърмори Лукас. — Важното е, че е жив.

— Но сигурно е лежал в затвора — настоя Гейлън. — Навярно си обяснил на полицаите, че убийството е било предумишлено, че два дни по-рано някакво усещане ти е подсказало какво ще се случи!

— Наистина го осъдиха, но не заради моите показания. С никого не споделих какво съм изпитал. Съмнявам се, че щяха да ми стигнат силите. Пък и кой би повярвал на едно деветгодишно хлапе, измъчвано от угризения на съвестта?

— Но защо си се чувствал виновен? — попита Гейлън. — Защото не си могъл тогава да приемеш, че върху теб тегне проклятие, което дори сега е трудно да определиш? Защото си бил дете и не си

подозирал, че злото може да се крие зад блясъка на най-ярката светлина, така ли? Не е трябвало да се самообвиняваш...

— Същото се отнася и за теб — прекъсна я той. — Спомни си как Марк те е принудил да напуснеш града, без дори да се обадиш на Джулия, без да ѝ обясниш причината, но до ден-днешен изпитваш вина. Мариан и Полин се обвиняваха, задето са допуснали Джени да си тръгне сама с Брандън. А Лорънс... умът ми не може да побере защо се е чувствал отговорен за смъртта ѝ. Всички се чувстваха виновни. Освен Брандън.

— Но все пак е влязъл в затвора!

— Вярно е, но нямаше шумен съдебен процес, който да опетни името на династията Крисчънсън. Желанието на семейството да се избегне публичност даде мощно оръжие на прокурора при преговорите за извънсъдебно споразумение.

— Значи Брандън е пледирал, че е извършил непредумишлено убийство — отбеляза Гейлън, чиято работа като съдебен репортер я беше научила, че във всеки щат наказанието е различно — от няколко години затвор до...

— Колко му дадоха?

— Двайсет и две.

Гейлън знаеше, че такава присъда означава победа за обвинението, но нищо не бе в състояние да възкреси убитото момиче и да възстанови съсипания живот на бедния му баща.

Известно ѝ беше и нещо, което представляваше най-голямата подигравка с близките на жертвите.

— Кога придоби право на предсрочно освобождаване?

— След девет години и шест месеца.

Гейлън си спомни за деветнайсетгодишния Лукас Хънтър, който пиел прекалено много и се отдавал на разгул, отчасти реагирайки на трагедията, разиграла се в детството му.

— През това време ти си бил в пансион в Англия.

— Да... — Всъщност в деня на смъртта на Джени той бе попаднал в своеобразен затвор. Няколко дни след убийството Хелена му нареди да се върне в Англия и той се подчини, защото знаеше, че няма право на помилване. През следващите девет години посещаваше най-елитните училища, но бе далеч от майка си, защото живееше в пансион. Харесваше му желязната дисциплина, налагана от

преподавателите, а смеховете и закачките на съучениците му го отблъскваха.

— Бях на седемнайсет, когато най-неочаквано получих писмо от Полин. В плика беше сложила и снимката, направена от Брандън през онзи фатален ден. Съобщаваше ми, че след по-малко от осемнайсет месеца ще се гледа делото за предсрочното му освобождаване. Възнамерявах да се запиша в колеж, а по-късно да завърша и право. Като прочетох писмото, разбрах защо подсъзнателно съм се насочил към професията на юриста. По време на това дело за пръв път разкрих какво съм почувствал през дните, предшестващи смъртта на Джени. Нямах такива намерения, присъствах в съдебната зала само за да изразя категоричното си убеждение, че Брандън не трябва да бъде освобождаван.

Ала всички останали бяха на противоположното мнение. Бил образцов затворник, вече беше завършил задочно колеж и работеше върху докторската си дисертация.

— Ти също си бил образцов студент, като се изключи фактът, че от време на време си злоупотребявал с алкохол и наркотици.

— Грещиш — промърмори той. Не му се искаше да признае, че през онези далечни години бе олицетворение на човек, стремящ се към самоунищожение, че се самонаказваше най-сурово. — Незнайно защо съдебните заседатели ми повярваха. Навярно ги омагьосах с аристократичния си английски акцент, който тогава бе силно изразен.

„А може би са ти повярвали заради искреността ти. Сигурно са били завладени от прочувствения ти разказ за пърхащите ръце на Джени и дяволитите пламъчета в очите ѝ.“

— Отказали са да го освободят предсрочно, така ли?

— Да. Следващото дело бе насрочено за другата година... — Лукас замълча и се замисли. Реши да не споменава коварния план на Вивека, намислила да го прелъсти или да го упои, за да попречи на явяването му в съда. До залавянето на Казанова Гейлън и Вивека трябваше да работят в екип. Спомни си гневната реакция на Гейлън, когато бе разбрала за желанието на Хелена да направи аборт, и си каза, че е по-добре да премълчи за предателството на Вивека. — През следващата година се случи нещо, което определи не само съдбата на Брандън, но и моята съдба. Струва ми се така, че помогнах на детективите от местната полиция да заловят опасен убиец.

— Почувствал си присъствието му, както... преди.

— Точно така. Шефът на отдел „Убийства“ даде показания пред комисията за предсрочно освобождаване на затворници, че наистина притежавам тази способност.

Гейлът разбра накъде бие — през следващите години други полицаи са свидетелствали в съда, поради което Брандън Крисчънсън оставал зад решетките.

— Излежал е цялата присъда — промълви тя и добави наум: „Ти си бил причината да не го пуснат предсрочно.“

— Да.

Изведнъж тя се досети, че Джени е била убита преди двайсет и седем години, Брандън е бил осъден на двайсет и две години затвор, което означаваше, че отдавна е на свобода.

— Знаеш ли с какво се занимава в момента?

— След излизането си от затвора се е превърнал в примерен гражданин. Живее в Гринидж, но по няколко месеца в годината прекарва в Испания.

— Наистина ли живее в Кънектикът? Толкова близо до Ню Йорк!
— възкликна тя.

— Не се безпокой. Когато пребивава в Гринидж, той живее като отшелник в имението си и се отдава на любимото си занимание — писането на книги с религиозна тематика, които неизменно стават бестселъри.

— О, не! — ужасено прошепна Гейлът. — Брандън е авторът на „Разговори с Бог“! — Брандън Крисчънсън, убиецът на Джени, бе анонимният писател, който вместо псевдоним бе избрал върху книгите му да бъде гравирани златен кръст. — Потресена съм до дъното на душата си! Той ли е... — Погледна го обнадеждана: — Той ли е Казанова?

— За съжаление не — процеди Лукас. Леденият му поглед подсказваше какво би сторил с психопата.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно съм сигурен. От средата на декември се забавлява в Испания, а откакто Розалин получи първото писмо от Казанова, полицията го държи под око.

— Възможно е да се е изплъзнал — настояваше Гейлът. Испита страстно желание да види престъпника зад решетките с доживотна

присъда.

— Възможно е, но не се е случило. Има и още нещо. Усещам, когато зият му дух се вселява в мен. Той не е Казанова, Гейлът. Друг избива невинни жертви.

„Друг! — каза си тя. — Друго изчудие, не това, което е отнело живота на Джени и е причинило страдания на хората, които са я обичали.“

— С Лорънс още ли сте близки?

— Мисля, че ни свързваше само обичта ни към Джени.

— Но...

— От опит знам, че хората, преживели трагична загуба, особено съпрузи, чието дете е било убито, по правило се отчуждават. Хранят топли чувства един към друг, но предпочитат да живеят разделени. Животът им е безвъзвратно променен. Изпитват вина, че са оцелели, а любимото им същество е мъртво, терзаят се от мисълта, че е имало някаква възможност да предотвратят трагедията. Нямам представа защо Лорънс чувства вина за смъртта на дъщеря си. Може би смята, че не е бил грижовен баща, че е допуснал тя да попадне в ситуация, при която е щяла да се спаси, ако не беше глухоняма и можеше да извика за помощ.

— Но за да я защити от враждебния свят, е трябвало да я превърне в затворничка, да ѝ забрани да играе с приятели, дори да отблъсне децата, с които се е била сближила — отбеляза Гейлът и замълча, като си спомни кои са били приятелите на Джени и че дружбата ѝ с тях е била възможна само благодарение на деветгодишното момче, нагърбило се със задачата да бъде неин преводач и да ѝ помогне да опознае света извън границите на имението „Белмийд“. — Мислиш ли... че Лорънс те обвинява за смъртта ѝ?

— Не, никога не би му хрумнало.

— Тогава обвинява себе си, задето те е допуснал в дома си.

— В никакъв случай. Това би означавало косвено да вижда вина в мен.

По тона му Гейлът долови, че той храни топли чувства към Лорънс и съжалява за отчуждението между тях.

— Виждали ли сте се след трагичното събитие?

— Разбира се. Той винаги присъстваше в съда, когато комисията обсъждаше молбите за предсрочно освобождаване на Брандън.

„Като теб“ — каза си Гейлът.

— Сигурно сте разговаряли — предположи. — Навярно ти е благодарил за подкрепата.

— Случваше се да поговорим, но, общо взето, нямаше какво да си кажем. Винаги седяхме един до друг — добави. — Едва сега тази подробност изплува в паметта ми. Но нито веднъж не ми е благодарил. Не съм и очаквал да го стори, защото смятах за свое задължение да бъда в съда.

„Защото сте се чувствали като членовете на едно семейство — помисли си Гейлът. — Били сте като баща и син цели шест години на безбрежно щастие, споделяно от Джени, която, макар и глухоняма, е била жизнерадостна и чаровна.“

Тя отново погледна снимката, направена през онзи далечен зимен ден, когато е настъпил край на безметежния им живот. Загледа се в лицето на деветгодишния Лукас, който е усещал присъствието на злото и макар да е бил прекалено неопитен да го проумее, отчаяно се е опитвал да защити любимите си хора.

Ако е знаел какво заплашва Джени, би умрял, за да я защити. Би дал живота си и за Лорънс.

Ако е знаел какво ще се случи.

Гейлът вдигна поглед от момчето на снимката към ловеца, в който се бе превърнало. Този човек не знаеше що е страх и умееше да контролира положението дори в мигове като този, когато отново усети злото.

Тя видя как потъмняха сивите му очи, забеляза решителността, изписана на лицето му, престореното му спокойствие. Дори успя да й се усмихне, за да я окуражи, въпреки че неописуемият ужас нахлуваше във вените му. След няколко секунди лилавият телефон иззвъня.

— Гейлът — подкани я Лукас, който вече слагаше слушалките, без да отмества поглед от нея. — Обади се.

„Не искам! — мислено извика тя. — Единственото ми желание е да разговарям с теб, Лукас. Само с теб! Ако убиецът ме накара да се престоря, че се любя с него... Не, не мога да се обадя!“

— Гейлът! — В тихия му глас прозвучаха заповеднически нотки.

Тя се подчини. Остави снимката обратно на стъклената масичка и се приближи до телефона. Искаше й се да е далеч оттук, от лилавия апарат.

— Ало?

— Скъпа Гейлър — прозвуча електронният глас. — Какво има, скъпа? Долавям, че си изнервена. Да не би да съм те обезпокоил в неподходящ момент? Забележи — казах „обезпокоил“. Запомни, че не съм нахалник, който упражнява тормоз. Аз съм твойт спасител, твойт любовник! Навярно си изпълнила желанието ми да носиш еротично бельо. Представям си как изглеждаш в тъмночервени копринени бикини и дантелен сутиен.

Сред покупките от „Офелия“ наистина имаше подобно бельо. Не бе по нейния вкус, нито по вкуса на Лукас, но определено допаднаше на убиеца.

Помъчи се да не гледа Лукас. Втренчи се в снежнобелия мокет, който бе тъкмо по вкуса ѝ. И по вкуса на Лукас.

— Не, не съм изпълнила желанието ти — отвърна.

— Моля? Но нали сключихме договор, мила моя?

— Да. За еднoчасовo предаване в сряда вечер.

— Споразумяхме се и какво да носиш, когато си в леглото и очакваш обаждането ми.

— Още не съм си легнала.

— Така ли? Успокой се — тази вечер няма да убия никого. Тъкмо по-лесно ще преглътнеш промяната на плана.

— Каква промяна?

— Предаване няма да има.

— Нима? Мога ли да попитам за причината?

— Надявах се да проявиш любопитство. Реших, че е необходимо малко повече напрежение. Гледала ли си „Челюсти“?

— Не.

— Много си загубила, филмът е истински шедевър, Гейлър. Най-странното е, че съдбата е помогнала на гениалния Спилбърг. При започване на снимките механичната акула още не била завършена. Но даровитият режисьор не се изплашил от лошия късмет и създал незабравими сцени. Той не разполагал с кръвожадната акула, разкъсваща човешки тела, но създал много по-ужасяващи кадри, подсказващи присъствието ѝ. Представи си мъж и жена, които в паника плуват към брега на фона на зловеща музика. Внезапно изчезваш под водата, която се обагря с кръв. И всичко това се случва посред бял ден, когато няма вятър и повърхността на океана е гладка

като огледало. Зрителят буквално се изправя на нокти. Ето какво е да създаваш напрежение, Гейлън, ето какво ще направим двамата с теб. Ще дебна под повърхността, докато цял Ню Йорк трепери от мен, а ти ще се преструваш на недостъпна пред лейтенанта. Разрешавам ти да го доведеш до лудост — най-приятното в секса е напрежението, очакването. Но не му позволявай да те докосне! Ще ми се нашата продукция да надмине всички шедеври.

Гейлън стискаше слушалката с такава сила, че пръстите ѝ бяха побелели:

— Нашата продукция ли?

— Ха! Какво долавям в гласа ти? Нима вече си възбудена? Или ми се сърдиш? Повечето жени биха дали живота си — в буквалния смисъл, разбира се — да бъдат затворени в една килия с Лукас Хънтър! Тъкмо това ще се случи, скъпа. От този момент вие сте затворници! Ще бъда милосърден — не забранявам доставянето на храна, но нямате право да приемате посетители. Ако някой от двама ви наруши забраната, голямата бяла акула ще вземе нова жертва. Ще бъдете като младоженци, които нямат право да консумират брака си... докато не им разреша. Тогава по телефона ще режисирам цялото представление. Лукас ще бъде мой заместник... Ще те докосва, ще опознава тялото ти, ще те обладае.

— Това е... — Тя се задави от гняв.

— Какво, ангел мой? Извратено, гениално или невъзможно, така ли? Може би се страхуваш, че лейтенантът няма да може да изпълни „задълженията“ си или че няма да те пожелае? Колко си наивна, миличка! Разбира се, при други обстоятелства едва ли щеше да те погледне, ала сега няма избор. С всеки изминал ден на полово въздържание страстта му към теб ще се разпалва. Особено ако кръжиш около него в бельото от „Офелия“. Убеден съм, че си в състояние да възбудиш интереса на лейтенанта. Направи всичко възможно да те пожелае! Ако не се подчините на нарежданията ми, ще последва нова кървава баня. Измъчвай го, Гейлън! Подлуди го! Но не му позволявай да те докосне, преди да разреша! Е, това е всичко. Връщам се в дълбините на океана. Ще изплувам отново на повърхността, когато зажаднея за кръв. Или за секс.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

В понеделник през нощта над Манхатън се разрази снежна буря. Ала в разкошния апартамент на двайсет и втория етаж бурята завилня още предишния ден — в мига, в който Казанова затвори телефона.

— Легни си и гледай да заспиш — нареди Лукас. В гласа му прозвучаха ледени нотки, досущ полъх на студен вятър, предвещаващ ураган.

Обърна се и излезе от стаята ѝ, но за миг Гейлът зърна суровото му лице. Той запазваше учудващо спокойствие, макар че невидим часовник отброяваше всяка скъпоценна минута от живота на поредната жертва.

Предстоеше му жестока битка с безумеца, срещу когото щеше да се изправи сам. Не изрече нито дума, но Гейлът разбра безмълвното му послание. От нея се искаше само да не му пречи.

Тя се подчини, но не можа да устои на желанието да бъде близо до него. Често, застанала в коридора пред „командния център“, тя се вслушваше в звуците, идващи иззад вратата.

Дълго не се чуваше нито звук. Представяше си как Лукас седи неподвижно, погълнат от мислите си. После долавяше потракването на клавиши — той търсеше следите на престъпника чрез глобалната мрежа по целия свят. Понякога чуваше гласа му. Не различаваше думите, но по тона разбираше, че дава нареждания на подчинените си или разговаря с близките на убитите жени.

Белите телефони звъняха непрекъснато и по всяко време на денонощието. От време на време се разнасяше мелодично иззвъняване, сигнализиращо, че някой чака пред стоманената врата на сградата. Системата за сигурност беше съвършена — Лукас виждаше на монитор кой е посетителят и отключваше вратата чрез специален електронен код.

Стриктно спазваха нарежданията на Казанова. Посетителите, предимно полицаи, не стъпваха в апартамента. Без да излизат от асансьора, предаваха това, което носеха, на Гейлът или на Лукас или го

оставяха на мраморния под във фойето. Тя знаеше, че пратките съдържат секретни документи, които не бива да се предават по факса.

Беше в кухнята да приготви чай, когато видя, че поредният посетител е Пол. Той подаде на Лукас голям хартиен плик, сетне размениха няколко думи шепнешком. Едва ли шепнеха, за да не ги чуе тя. Изобщо не я бяха забелязали.

Веднага щом операторът си отиде, Лукас отново се затвори в „командния център“.

След няколко часа навън се разрази невиждана буря. Във вторник сутринта Ню Йорк осъмна под дебела снежна покривка. Пътищата бяха заледени, клоните на дърветата се чупеха под тежестта на леда, който ги обвиваше. Бурята прекъсна далекопроводите, хранващи североизточните райони на страната. Пораженията в Ню Йорк бяха незначителни — жителите му не страдаха от липса на отопление и осветление. В луксозния апартамент на Лукас цареше приятна топлина, ала Гейлън трепереше от студ... може би защото в гърдите ѝ бушуваше буря. Не помагаха нито горещите души, нито дебелият завивка, под която се сгушваше като посърнал от студ минзухар.

Свечеряваше се, когато тя се осмели да напусне леглото. Копнееше за чаша горещ чай. Възнамеряваше да отиде направо в кухнята, но като привлечена от магнит се приближи до прозореца и се загледа навън, запленена от приказната гледка.

Ледени висулки украсяваха фонтана, приличен на сватбена торта. Блестяха като скъпоценни камъни, а когато ги озариха последните лъчи на плахото зимно слънце, по тях заиграха многоцветни дъги. Сякаш самото обещание за идващата пролет беше заключено в късметата лед.

— Куклите ми липсват.

Гласът на Лукас прозвуча отдалеч, но Гейлън усети топлината, която се излъчваше от него, и ледът в сърцето ѝ се стопи от всепоглъщащо щастие.

— Наистина ли? — попита тя, без да се обърне. Нима е искрен? Нима му липсват куклите и приказната атмосфера на деня, в който седяха на пода до камината?

— Да. — Лукас пристъпи към нея. Стори ѝ се, че се е отворила вратата на пещ — толкова силен бе огънят, бушуващ в гърдите му. — Моля да ме извиниш, задето те пренебрегвам от неделя насам.

Изведнъж я досмеша. Поведението му беше като на изискан джентълмен, който се извинява на госта си, че не му е обърнал достатъчно внимание. Или моли за прошка младоженката, която е изоставил.

„Но ти не си нито едното, нито другото — напомни ѝ някакъв въображаем глас и Гейлът отново се разтрепери. — Забрави приказната атмосфера и магията на деня, когато седяхте до камината — те бяха измамни. Запомни, че смъртта е единствената причина, поради която си тук.“

Гейлът, която не беше изоставена младоженка, обърна гръб на фонтана и на пъстроцветните дъги, обещаващи пролет.

Лицето на Лукас беше безизразно, но погледът му бе като на ловец, попаднал на следите на животното, което преследва.

— Не ти се сърдя и не очаквам да се занимаваш с мен. По-важно е да заловиш убиеца... — Тя замълча, защото долови в погледа му нещо, което я накара да забрави очарованието на приказките и на дъгите, оковани в късчетата лед. — Боже мой! Вече знаеш кой е!

Дори да се бе разгневил, че е допуснал тя да проникне зад непроницаемата му фасада, Лукас не се издаде. Само очите му проблеснаха като сребърни кинжали:

— Да, детектив Чандлър, зная. Нарочно не го споделих с теб, защото е за предпочитане да си в неведение относно самоличността му.

— Защото не ме бива да лъжа — промърмори Гейлът. — Защото има опасност, докато разговарям с него, неволно да издам, че знам истината или — още по-лошо — че ти я знаеш.

— Трябва да го заловим на местопрестъплението. Преди да убие набелязаната жертва, но след като ясно е показал какво възнамерява да стори. Не ни вършат работа дори и най-убедителните косвени улики — например да намерят в дома му твоя клетъчен телефон. Нямаме ли солидни доказателства, нашият Казанова ще отърве кожата. Ако усети, сме го надушили, ще се скрие вдън земя... може би завинаги.

— Нищо не знам, лейтенант. Нищичко!

— Браво, така те искам!

Той се поусмихна, а сърцето на Гейлът лудо затуптя — изглеждаше толкова сексапилен. Изражението му беше толкова

странно, че ѝ се прииска да извърне очи, но погледът му я привличаше като магнит.

— Имаш ли да ми кажеш още нещо, Лукас?

Той нежно докосна страната ѝ, а топлината, излъчваща се от тялото му, я накара да се олюлее:

— И ти ми липсваше... повече от куклите.

— Наистина ли?

— Да. — Лукас повдигна кичура коса, паднал на челото ѝ — пламъкът на плътта му се сля с пламъците на огненочервените ѝ къдрици. — Прекалено много.

— Прекалено много ли? — повтори тя и си помисли: „Все едно да пиеш прекалено много алкохол, така ли? Напиваш се, за да избягаш от действителността и да се отдадеш на мечтите си. Избягай с мен, Лукас, мечтай с мен!“.

— Да, прекалено много.

Навярно още в древността мъжете са правили подобни признания на представителките на противоположния пол. В думите му имаше нещо първично, страстно и брутално. Внезапно отдръпна ръката си и върна Гейлън към действителността. — Предлагам да си поръчаме вечеря от най-изискания френски ресторант.

Отново се беше превърнал в изтънчен джентълмен и съвършен домакин, загрижен за гостенката си.

Гейлън не беше хапнала нито зальк, но не изпитваше глад. Жадуваше за друго и страстното желание ѝ вдъхна неподозирана смелост.

Привлече дланите му обратно върху лицето си и отново почувства топлината му. Почувства завръщането на мечтата.

— Кажи ми какво желаеш — прошепна Лукас и прокара пръст по тръпнещите ѝ устни.

— Теб! — промълви Гейлън. — Само теб!

Думите ѝ още повече разпалиха страстта му.

Устните им се сляха. Отначало я целуваше нежно, сетне забрави предпазливостта.

Гейлън страстно му отвръщаше, искаше ѝ се този миг да продължи вечно. Душата ѝ пееше от радост, най-сетне дългоочакваната пролет в живота ѝ бе дошла. Целувките вече не ѝ бяха достатъчни, искаше още...

Лукас долови безпокойството ѝ още преди тя да се отдръпне. Впери поглед в блесналите ѝ щастливи очи и видя не само тревога, но и страх. Взе в дланите си лицето ѝ, сякаш държеше скъпоценен предмет, и промълви:

— Гейлътн, какво има?

— Ами...

— Няма да направим нищо против волята ти. Абсолютно нищо. Обещавам да спра, когато пожелаеш. Когато пожелаеш. — Докосна изящните ѝ устни, които допреди миг бе целувал с такава страст, и добави: — Ако искаш, цяла нощ само ще се целуваме.

Гейлътн свъси вежди. Цялото ѝ същество жадуваше за нещо повече.

— Само ще се целуваме ли?

— Разбира се — засмя се Лукас. Гласът му бе дрезгав от възбуждане.

Тя поклати глава и огненочервените ѝ къдрици като че затанцуваха:

— Не се тревожа заради... това.

— А за какво?

Искаше ѝ се да възкликне: „Единственото ми желание е да прекарам тази нощ с теб, да осъществя неосъществимата си мечта!“. Ала само промълви:

— Нали не трябва...

— Не трябва да го правим, защото ни го е забранил някакъв психопат! Това засяга само двама ни, Гейлътн. Съгласна ли си?

— Да...

— Повтарям, че ще се подчиня, ако ме помолиш да спра. Каквото и да ми струва.

— Няма — прошепна Гейлътн, а мислено продължи: „Никога няма да те спра!“.

Остана вярна на обещанието си. Лукас я грабна в прегръдките си и я положи на леглото в спалнята ѝ, в което допреди малко бе треперила от студ.

Тя сякаш разцъфна под ласките му, страстните му целувки и нежните му думи накараха кръвта ѝ да закипи както никога. Лукас я любеше така, сякаш досега не бе имал по съблазнителна жена, сякаш не забелязваше колко малки са гърдите ѝ, не е прекалено слаба, с почти

момчешко телосложение. Обсипваше с целувки не само жадните ѝ устни, а и вирнатото ѝ носле, и големите сини очи. Непрестанно шепнеше името ѝ:

— Гейлътн... Гейлътн... Гейлътн...

Накрая я облада, направи я своя, изпълни съкровено то ѝ желание да му принадлежи. Толкова отчаяно я беше търсил — сега най-сетне беше негова. Само негова.

А Гейлътн изпита усещането, че най-сетне е намерила своя дом.

Заедно с Лукас.

Още лежаха в лилавия мрак, притиснати един към друг, когато тя усети как ужасяващата тъма започва да се прокрадва в него. За секунда влюбеният мъж бе заменен от ловец, който е зърнал плячката си. Остана неподвижен, вслушвайки се в гръм, който само той чуваше.

— Не, няма да се обади тъкмо сега! — умоляващо прошепна Гейлътн... и телефонът иззвъня.

Лукас скочи от леглото със същата грация, с която преди малко я беше любил. Но тогава не бе изпитала болка, а сега почувства раздиращо страдание и празнота.

— Трябва да разговаряш с него, Гейлътн! — Нима това бе същият човек, който само преди минути в забрава шепнеше името ѝ? Говореше толкова спокойно, че я побиха тръпки. — Кажи, когато си готова.

Слушалките не му бяха под ръка и в спалнята имаше само един апарат, но Лукас вече не държеше да подслушва обажданията на убиеца. Вече знаеше кой е ужасяващият Казанова.

Застана до апарата и се приготви да натисне бутона за включване, все едно го виждаше в мрака:

— Гейлътн, моля те!

— Да... Добре... — Тя седна в леглото и машинално притисна завивките към гърдите си, за да прикрие голото си тяло, което той вече познаваше. — Готова съм... Ало?

— Кървиш ли, Гейлътн?

— Моля?

— Не можа да му устоиш, а? Не, спести си усилията и не ме лъжи, знам всичко. Донякъде те разбирам. Жена... особено жена като теб не е в състояние да му откаже.

— Не! Грещиш!

— Не греша, скъпа моя, пък и вече е късно да казваш „не“. Трябваше да отблъснеш Лукас, не мен. Ала ти се поддаде на чара му, прояви слабост, защото толкова силно го желаеше. Не се безпокой, не ти се сърдя. Всичко протече според плана ми.

— Какъв план?

— Нали не повярва, че искам да спася кариерата ти? Боже мой... може би си се хванала! Жалката ти наивност е безгранична. Скъпа моя, крайно време е да осъзнаеш, че вече не живееш в Канзас. Всичко дотук беше игра или по-точно част от играта между лейтенанта и мен. Ти беше само пионка, всъщност единствената пионка. Обаче играта приключи. За теб и за следващата жертва на Казанова, която ще умре заради теб.

„Няма да умре! Лукас няма да го допусне! Знае кой си!“ — помисли тя, сетне си напомни, че не бива да се издава, че трябва да прикрива чувствата си и да печели време.

— Не можеш да убиеш някого само защото ние...

— Само защото с Лукас сте се любили. Колко си наивна, мила моя. Нима си въобразяваш, че мъж като него ще те пожелае и ще се влюби в теб? Помисли по въпроси или най-добре поразпитай лейтенант Хънтър, докато аз се справя с петата дама от списъка. Както разбираш, чака ме работа, затова не мога да продължа да си говоря с теб...

Чу се сигналът за свободна линия — Лукас бе прекъснал връзката. Гейлът го погледна и с изумление забеляза, че докато е слушал убиеца, е успял да се облече.

Той набра някакъв номер, от другата страна вдигнаха слушалката още при първото позвъняване.

— На поста си съм, лейтенант.

— Проследи ли го?

— Искат ли питане?

— Къде се намира?

— В парка. Придвижва се към твоя апартамент, както ти предвиди. След минута ще стигне до Пето Авеню и в зависимост от това, дали завие наляво, или надясно, ще разберем къде отива. Естествено — ако не се подхлъзне на леда. Движи се прекалено бързо...

— Екипите в сградите ли са?

— Да.

— Възникнаха ли някакви проблеми?

— Обичайните непредвидени обстоятелства. Съпругът на дамата, която живее на Лексингтън Авеню, не си беше у дома и отначало тя отказа да ни пусне в апартамента. Нали по телевизията непрекъснато предупреждават да не се отваря на непознати, особено на онези, които твърдят, че са ченгета. Колегите я помолиха да се обади на полицията и аз лично разговарях с нея. Хората ни вече са в апартамента, дори им направила кафе.

— Какъв е бил проблемът на Парк Авеню?

— Апартаментът, намиращ се до жилището на евентуалната жертва, не беше необитаем, както очаквахме. Оказа се, че собствениците дали ключовете на съседката, а неин близък я помолил да прекара нощта там заради бурята. Човекът беше много отзивчив и ни допусна в жилището. Снайперистите също са по местата си.

— А прокурорът?

— Седи до мен в буса.

— Къде се намирате?

— Завиваме в уличката зад сградата, в която живееш.

— Добре. Идвам веднага — завърши Лукас. Очите му проблеснаха в полумрака, беше напрегнат като ловец в очакване дивият звяр да се появи на мушката му.

Погледна Гейлът, докосна нежно лицето ѝ:

— Кошмарът свърши. Още малко търпение и вече нищо няма да те заплашва.

Сърцето ѝ се сви — той се сбогуваше с нея. Искаше ѝ се да извика: „Почакай! Не ме изоставяй! Не още, моля те!“.

Но Лукас Хънтър вече не беше до нея.

Дали изобщо го е имало? Дали не е сънувала вълшебната нощ и нежните му ласки?

Сякаш стоманен юмрук стисна сърцето ѝ. Тя избухна в сълзи. Риданията, напирани в гърлото ѝ, я задушаваша.

Изведнъж ѝ хрумна, че реакцията ѝ е съвсем нормална. Вероятно е естествено девойка, загубила девствеността си само преди няколко часа, да лее горчиви сълзи, защото любимият ѝ я е изоставил в момент, когато най-много се нуждае от подкрепата му.

Може би сълзите ѝ не са предизвикани от жестоката болка, която разяжда душата ѝ.

Не, не бива да се самозаблуждава. Пороят от сълзи означаваше само едно — че сърцето ѝ е разбито.

Риданията ѝ секнаха така внезапно, както бяха избухнали. Нямаше я вече плахата и нерешителна Гейлън. Беше се превърнала в жена без емоции, в полярен изследовател, останал сам за пръв път сред безкрайните снежни полета, който се подготвя за последната си експедиция.

Подготвяше се за нашествие на чужда територия, за акт на насилие.

Защото самата тя бе жертва на насилие... и на вероломно предателство.

Облече халата си и отиде в помещението, което Лукас наричаше „команден център“. Надяваше се да се добере до истината, да открие плана за операцията, написан върху снежнобели листове с изящния почерк на Лукас.

Навярно точка първа гласи: „Да се идентифицира убиецът.“ Лукас бе успял да го стори само за два дни, докато снежната буря вилнееше над Ню Йорк. Дали се е добрал до истината благодарение на детективските си умения, или с помощта на черна магия? Дали е съумял да овладее онова, което доскоро бе извън неговата власт? Дали се е възползвал от своята дарба, от своето проклятие, за да намери отговора на загадката?

Втора точка: „Разполагане на силите“, също бе изпълнена. Командосите и снайперистите вече бяха заели позиции. От телефонния разговор между Лукас и колегата му беше узнала, че прокурорът е в специално оборудвания полицейски бус. Лейтенант Лукас Хънтър също бе вече там и ръководеше операцията.

Изпълнението на трета точка — „Прелъсти Гейлън... не, остави тя да те прелъсти“ — сигурно е било най-лесно. Едва ли ще намери доказателства, че Лукас е осъществил последната стъпка от плана си.

Сигурна бе обаче, че в „командния център“ ще открие улики, старателно укривани от „незаменимата детектив Чандлър“... които ще ѝ разкрият не само кой е убиецът, но и самоличността на двете потенциални жертви.

Първо се натъкна на материали, които ѝ помогнаха да отговори на втория си въпрос — плановите на сградите на Лексингтън Авеню и на Парк Авеню и имената на две жени, живеещи там. Розалин Сейнт Джон обитаваше апартамент на Лексингтън. Макар че не вярваше в детективските си способности, Гейлън също би предположила, че е логично изборът на психопата да падне върху светската хроникьорка.

Ала изобщо не очакваше, че втората набелязана жертва е Вивека Блеър. Дали престъпникът по някакъв начин е свързан с Кей Си Ар... и още по-невероятно — дали не е служител в телевизията?

Подозренията ѝ се потвърдиха, щом прегледа съдържанието на купчината кафяви папки, в които се намираха досиетата на всички мъже, работещи в Кей Си Ар, включително собственика и прочутия водещ вечерните новини.

Най-отгоре беше папката със сведения за Уоли, доста оскъдни по обем. Имаше само една снимка — копие на онази, която той носеше в портфейла си и гордо показваше на познати и непознати, обяснявайки, че красивата жена е съпругата му, а симпатичните хлапета — неговите деца. Към fotografiaта беше прикрепена бележка, в която Пол инструктираше Лукас да обърне внимание на надписа на гърба: правата се държаха от професионален фотограф, изредени бяха и имената на моделите, които бяха позирали за снимката.

Гейлън беше поразена — как е възможно Уоли да е мамил всички през цялото време? Но това все пак не означаваше, че добродушният невзрачен оператор е способен на убийства.

Вярно, той бе предан като куче на Мариан и беше сломен от смъртта ѝ, настъпила само седмица преди Казанова да започне „акцията“ си. Истина е и това, че той вечно беше пренебрегван от Вивека, която дори открито му се подиграваше.

Гейлън си спомни, че в неделя сутринта го беше попитала защо изглежда като болен, той ѝ бе отвърнал, че не е мигнал цяла нощ от тревога за съдбата на малките заложнички, представяйки се как една от тях би могла да е дъщеричката му Ани.

Но Уоли нямаше дъщеря. Което вероятно означаваше, че той не притежава алиби за времето, когато е била убита доктор Брин Талбот.

Уоли идеално пасваше на психологическия портрет на сериен убиец. Беше мълчалив и саможив, съседите му го считаха за много

услужлив. Никому не би хрумнало, че през самотните си нощи кроткият и невзрачен човечец върши тежки престъпления.

„И през ум не ми е минавало — каза си Гейлът. — Не мога да си представя, че Уоли е жесток убиец!“

Насочи вниманието си към втората папка. Тук се съдържаха сведения за Пол. За човека с двойствена природа, който преди време беше работил като фотограф към нюйоркската полиция („Дали защото е изпитвал влечение към жестоките сцени?“ — запита се тя) и който беше признал, че познава Кей. Очевидно с нея бяха повече от обикновени познати, тъй като към досието бе приложена снимка на голата Кей, направена от него. Имаше и още една фотография — на Моника, също по евино одяяние.

Моника! Значи Пол е познавал и нея! Дали е имал сексуални връзки и с двете? Или само е мечтал да му бъдат любовници, а те са го отблъснали? Може би, докато Кей и Моника са позирали пред обектива му, са споделили за чувствата си към Лукас и това е предизвикала болезнената му ревност.

В нощта на освобождаването на малките заложнички в болницата Пол я бе оставил на студа пред полицейския микробус с обяснението, че отива да ошастливи една жена. Ами ако тази забележка е била проява на черен хумор? Ако е говорел за Брин?

Внезапно Гейлът си спомни предупреждението на колегата си, което се беше оказало пророческо: „Лукас Хънтър е готов на всичко, за да залови убиеца. Той е безскрупулен.“

Но дали наистина е толкова безскрупулен, че да отнеме девствеността на една жена само за да предизвика престъпника? Разбира се, че да!

И все пак съвпадението по време ѝ се струваше почти невероятно. Може би Лукас бе пропуснал да ѝ каже, че не само долавя присъствието на убиеца, но умее и да му „изпраща съобщения“.

Може би, но едва ли му се е наложило да използва способностите си. От самото начало е знаел, че в тази игра участват само те двамата с Казанова. И двамата са знаели, че когато убиецът предупреди Лукас да не докосва Гейлът, той ще направи точно обратното.

Ако тя умееше да лъже (или ако имаше някакъв опит в интимните отношения), при поредното обаждане на Казанова

лейтенант Хънтър щеше да я накара да се престори, не вече е правила любов с него, че дори в този момент са в леглото.

Ала Гейлър Чандлър не можеше да се преструва и нямаше сексуален опит.

Ето защо, след като беше изпълнил първите две точки от плана си, Лукас Хънтър бе пристъпил към третата. За човека с инстинкт на ловец и на самец едва ли е било трудно да пожертва една девственица. Беше извършил жертвоприношението като в прастари времена, изтръгвайки все още биещото сърце на непорочната девойка.

Лукас беше осъществил плана си напълно и в него повече нямаше място за Гейлър. Време беше да напусне жилището и живота му.

Така и ще направи... и то скоро.

Излезе от „командния център“, без да прочете сведенията, съдържащи се в другите папки. Скоро новината за залавянето на Казанова щеше да се превърне във водеща за всички медии, тогава ще разбере кой всъщност е той.

Но преди да се върне в стаята си, където я очакваше приказното легло с розов балдахин, трябваше да надникне в спалнята на Лукас. Очакваше да види актови фотографии на Кей, Моника и Марша, заснети от Пол, но остана излъгана.

За разлика от нейната стая, която бе като пролетна градина, спалнята на Лукас беше обзаведена само в бяло и напомняше на пустош, покрита с вечен сняг.

Изведнъж Гейлър осъзна, че помещението е като огледало за характера на човека, който прекарваше нощите си тук.

Лукас Хънтър беше самотник, непристъпен и студен като глетчер.

Беше ледът... и бурята.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Тя не бързаше да напусне апартамента, сякаш си бе определила някакъв срок, в който да храни надежда.

Нещо ѝ подсказваше, че Лукас ще ѝ телефонира. Ще ѝ каже, че с Казанова е свършено, но връзката им не е приключила.

Накрая ще прошепне: „Скоро ще си бъда у дома, Гейлън. При теб!“.

Краката ѝ тежаха като олово, усещаше сърцето си като камък в гърдите, но въпреки това не ѝ отне много време да опакова вещите си. Прехвърли шивашките материали в голям хартиен плик от „Блумингдейл“, а двете ютии прибра в куфара при дрехите си.

Накрая напъха във вътрешните джобове на палтото си всичко, което една жена би сложила в дамската си чанта — пари, кредитни карти, чековата си книжка и картата си за самоличност.

Ето че вече си беше стегнала багажа, което я приближаваше до мига, когато ще напусне апартамента. Остави във фоайето куфара и хартиения плик, праметна върху тях палтото си и си каза, че ѝ предстои още малко работа.

Върна се в своята спалня и без да бърза, свали чаршафите от леглото, взе от банята розовите, кремавите и лилавите хавлиени кърпи и ги пхна в пералнята.

Сетне избърса снежнобелите кухненски плотове, които блестяха от чистота, и включи телевизора.

Новината, която очакваше да чуе, се излъчваше по всички канали. Гейлън превключи на честотите на Кей Си Ар.

— Очаквайте официално потвърждение за смъртта на манхатънския Казанова.

Репортер беше Марти, когото през онази съботна вечер бяха изпратили да следи кризата с малките заложнички в болницата и чието досие Гейлън така и не бе прочела.

Сега въздъхна с облекчение — Марти не е убиецът.

Ами двамата оператори, дали и те са невинни? Разбира се, лицето на оператора не се виждаше, но Гейлът беше достатъчно опитна да разбере кой е зад камерата.

Искаше ѝ се и Пол, и Уоли да са извън сградата, да не са отговорни за ужасяващите престъпления. Никога нямаше да забрави добротата, проявена от Уоли към нея, и жеста на Пол, който беше опитал да я предупреди, да ѝ спести душевните страдания.

Докато се взираше в екрана, операторът насочи обектива към сградата, пред която бяха спрели множество полицейски коли. Светлините от въртящите се лампи на покривите им се отразяваха от леда. Сградата се намираше на Пето Авеню, само на шест пресечки от жилището на Лукас. Гейлът знаеше, че на този адрес живее Вивека Блеър.

„Лукас! — помисли си с копнеж. — Толкова е близо!“

От зданието излезе строен мъж, чието лице остана в сянка. Но не беше Лукас, нито представител на официалната власт, подготвил изявление за медиите. След миг човекът изчезна от погледа ѝ.

Най-сетне се появи друг мъж, прекрачи жълтата по-лицейска лента и се приближи до микрофоните. Не беше Лукас, не беше и шефът на нюйоркската полиция, а заместник — областният прокурор, който беше пътувал с полицейския микробус.

Той потвърди, че убиецът е мъртъв. Да, със сигурност бил човекът, известен като Казанова. За щастие нямало ранени. Жената, която е щяла да стане жертва на психопата, била невредима, но много разстроена. Няма да разкрива нито нейното име, нито името на престъпника. След уреждането на различните правни формалности представителите на медиите щели да получат желаната информация. Освен това предстояло официално уведомяване на семейството на мъртвия.

Семейство! Убиецът е имал семейство! Гейлът се запита дали това е доказателство за невинността на Уоли, дали той изобщо има никакви роднини. Не би пожелала никому да бъде сам на света, но в този момент ѝ се искаше и Уоли, и Пол, и Джон да са сираци и да нямат никакви близки. Джон Маклейн наистина беше сирак. Беше започнал от нулата и благодарение на способностите си бе станал мултимиллионер. Ала милионите му не бяха помогнали за спасяването на живота на жената, която бе обичал повече от всичко на света.

Но сестрата на Мариан беше жива. Дали сестрата на покойната съпруга се смята за член на семейството?

Гейлън изключи телевизора. Нямаше желание да си играе на отгатване на самоличността на престъпника.

Освен това въображаемият глас ѝ нашепваше, че не бива да губи надежда, че всеки момент Лукас ще телефонира и ще ѝ съобщи новината.

Тя свъси вежди и се помъчи да го заглуши. Лейтенант Хънтър е много зает. Предстои му да уреди формалностите около блестящата си победа в двубоя с престъпника. Точно сега дори не би му и хрумнало да ѝ се обажда.

Освен това тя има още домакинска работа. Ще я свърши, без да бърза. Първо ще се отърве от покупките от „Офелия“ — те бяха нещо като театрален реквизит и не допадаха нито на нея, нито на Лукас. Хрумна ѝ да изхвърли в шахтата за смет красивия хартиен плик заедно със съдържанието му.

Но може би е за предпочитане първо да нареже бельото, подходящо според нея само на лека жена, за да не попадне в ръцете на любопитни репортери от таблоидите, които биха ровили и в сметта за „сувенири“ от „любимата“ на Казанова. После реши да пъхне в куфара луксозното бельо. Беше изработено от скъпи материи, от които щяха да излязат красиви дрешки за нейните кукли. Накрая си каза, че ще вземе окончателно решение, докато почиства апартамента с прахосмукачка, както би трябвало да прави всяка добре възпитана гостенка. Ще сътвори един-два снежни ангела, а може би цяло ято.

„Май ще е по-добре да направиш голям снежнобял череп — прошепна ѝ присмехулен глас, който заглуши гласа на надеждата. — Престани да се самозалъгваш! Свършено е! Върви си, напусни това жилище!“

Гейлън погледна часовника върху полицата над камината. Оставаха трийсет и една минути до полунощ. Въображаемият глас на надеждата постигна споразумение със зова на разума. Каза си, че една минута преди дванайсет ще телефонира за такси, сякаш е Пепеляшка, която очаква кочияшът да докара каляската от тиква. Когато удари полунощ, тя вече ще е в асансьора, за да слезе на земята — в прекия и в преносния смисъл. Ще вземе самолета за Канзас, ще погостува на Джулия, може би дори ще се срещне с майка си...

Белият телефон на Лукас извънх и сърцето ѝ подскочи от радост. След секунди се разнесе друго извънхване, означаващо, че някой стои пред входната врата... и сложи край на надеждите ѝ.

Тя вдигна слушалката на домофона:

— Ало?

— Търся госпожица Чандлър.

— Аз съм. Какво има?

— Казвам се Дойл, госпожице, и съм сержант от нюйоркската полиция. Идвам да ви съобщя, че Казанова е мъртъв.

„Свършено е! — мислено проплака тя. — Знам, че е свършено!“

— Благодаря ви. Гледах репортажа по телевизията.

— Лейтенант Хънтър помоли да ви придружа...

— Нима?

— Да, иска да бъдете с него на местопрестъплението.

— Веднага слизам.

— Един момент, госпожице Чандлър. Лейтенантът ми поръча да взема някакви документи. Каза, че вие ще ми покажете къде се намират.

— Да, разбира се. Изчакайте да деблокирам заключващото устройство. Щом влезете, използвайте последния асансьор вляво.

Известно ѝ беше, че входната врата се отваря с код, избран чрез белите телефони, но не го знаеше. Ето защо отиде във фойето и натисна бутона на контролното табло, без да включи монитора и да види кой е посетителят.

Не изпита лошо предчувствие, когато ключалката на стоманената входна врата изщрака. Не си спомни как като телевизионна водеща предупреждаваше нюйоркчанките: „Преди да отворите вратата, непременно погледнете през шпионката или на монитора на охранителната система. Правете го винаги, дори да познаете гласа на посетителя. Ако ви е непознат и се представя за човек, на когото можете да се доверите, изобщо не го пускайте.“

Радостта ѝ беше толкова голяма, че забрави предпазливостта. Напразно се е тревожила! Лукас не я е изоставил, дори иска тя да е до него на местопрестъплението. Изпратил е свой подчинен да я придружи по заледените нюйоркски улици и да я охранява, въпреки че убиецът на жени вече беше мъртъв. Толкова бе щастлива, че ѝ идваше да полети.

В съзнанието ѝ не прозвучаха тревожни сигнали дори когато посетителят слезе от асансьора и пристъпи в мраморното фоайе, макар веднага да забеляза скъпата му връхна дреха от кашмир.

Каза си, че навярно освен Лукас има и други богати полицейски служители. Пък и няма от какво да се страхува, нали Казанова е мъртъв. Внезапно се сети, че тъкмо този човек бе видяла да излиза от отцепената сграда на Пето Авеню. Значи Лукас го е изпратил да я вземе...

Но нещо ѝ подсказваше, че посетителят не е този, за когото се представя. Изглеждаше прекалено изискан за обикновен полицаи.

— Не сте сержант Дойл — промърмори и внимателно го изгледа.

— Не, не съм. Моля да ме извините, задето ви заблудих. Навън е кучешки студ — не ми се щеше да се обясняваме по домофона.

— Кой сте тогава?

— Казвам се Брандън Крисчънсън.

— Брандън... — прошепна Гейлън и инстинктивно отстъпи.

— По реакцията ви разбрах, че Лукас ви е разказал за мен — отбеляза спокойно натрапникът.

— Да! — Гърбът ѝ допря стената, вече нямаше място за отстъпление. Почувства се като животно, попаднало в капан. Но колкото и да е странно, убиецът Брандън Крисчънсън изглеждаше искрено притеснен от нейния страх. — Моля ви, вървете си.

— Добре... обещавам. Ала ми отделете една-две минути, за да ме изслушате. Не се страхувайте от мен, няма да ви сторя нищо. Не ми вярвате, нали?

— Не — прошепна Гейлън. — Не мога...

— Както желаете. — Той се отдръпна, оставяйки помежду им възможно най-голямо разстояние. — Извинете за безпокойството. Постъпих глупаво, като се подчиних на инстинкта си. Но тази вечер, когато усетих колко болка и ярост се таят в гърдите на Лукас, осъзнах, че и той като мен е бил в затвор цели двацет и две години. Вярно е, че аз съм причината за страданията му, но той влезе в килията доброволно. През изминалите години дотолкова обогатих познанията си, че изпитах желание да ги споделя с ближните си. Затова написах книгата. А тази вечер, като чух гласа на Лукас, прозрях, че само вие можете да го освободите. Но вие изпитвате страх, ужасявате се от мен. Явно съм се заблудил.

Брандън въздъхна тежко и продължи:

— Принудих ви да ме изслушате, сега си отивам. Отново ще пиша на Лукас. Дано този път го убедите да прочете писмото. Години наред посланията ми до него се връщат неразпечатани. Чувствам те толкова близка, Гейлън, разреши ми да те наричам така. Много е важно той да прочете писмото, за да запази разума си и да се освободи от неоснователно изпитваното чувство за вина. Извини ме, че те изплаших.

Брандън Крисчънсън натисна бутона, монтиран в мраморната колона до асансьора. Гейлън си каза, че след секунди неканеният гост ще влезе в кабината и тя ще бъде в безопасност. После часовникът ще оповести полунощ и тя ще потегли с такси към летището.

Но защо се страхува за живота си? Та нали манхатънския убиец е мъртъв?

Брандън Крисчънсън не беше чудовището, хладнокръвно причинило смъртта на четири жени. Беше друг тип чудовище и бе прекарал двайсет и две години зад решетките, но в думите му имаше известна доза истина. Любимият ѝ още беше в затвор, а човекът, погубил малката Джени, бе открил пътя към Бога. „Разговори с Бог“ не ѝ беше допаднала, но за милиони хора по света книгата се бе превърнала в източник на вдъхновение, донесла им бе душевен мир.

Донякъде оправдаваше Брандън, задето се беше представил под чуждо име — в противен случай тя нямаше да му позволи да припари в апартамента. Пък и веднага беше признал за измамата. Освен това изповедта му съдържа известна доза истина за Лукас, който беше разкъсван от гняв, мъка и угризения на съвестта.

Онзи, когото тя винаги мислено сравняваше със сивоока пантера, беше пленник на своето минало. А ето че човекът, който обещава да му помогне, щеше да си отиде завинаги.

Ще продължи да изпраща писма, които Лукас никога не чете.

— Почакай! — възкликна Гейлън. — Наистина ли мислиш, че мога да му помогна?

— Да. Надявам се да го убедиш да се срещне с мен и дори да присъстваш на разговора ни.

— Защо избра мен за посредник?

— Заради близостта ти с Лукас.

— Ние... ние не сме близки — изчерви се тя.

— Нима? Ако не бяхте повече от приятели, Лукас нямаше да сподели с теб за случилото се преди двайсет и седем години. Вивека също е на мнение, че помежду ви има интимна връзка.

— Вивека ли? — промълви Гейлът. Очевидно шефката на новинарския екип и Брандън бяха доста близки. Ето защо Вивека е била толкова сигурна, че ще убеди анонимния автор на „Разговори с Бог“ да разкрие самоличността си. — Познаваш ли я?

— Разбира се. Братовчеди сме. Тази вечер ѝ бях на гости — отдавна не се бяхме виждали. Неочаквано се разигра последната сцена от ужасяващата драма на Казанова. Интересува ли те кой се крие зад това име?

— Не.

— Все пак ще ти го кажа. Всъщност разкриването на самоличността на убиеца ме накара да те потърся. След като чух гласа на Лукас, импулсивно реших да дойда тук. Говоря несвързано, нали? Позволи ми да ти разкажа какво чух... какво се случи, може би тогава ще разбереш истината. Съгласна ли си?

— Да — отвърна тя, без да се поколебае. Би сторила всичко, за да помогне на Лукас.

„Не се ли излагаш на прекалено голям риск?“ — попита някакво гласче в дъното на съзнанието ѝ. След миг повикът на сърцето надделя над гласа на разума.

— Да отидем в дневната — предложи. Възнамеряваше да седне близо до телефона и да посочи на Брандън канапето, намиращо се на безопасно разстояние.

— Благодаря ти, че се съгласи да ме изслушаш — промълви той, последва я в дневната и седна на посоченото от нея място. Видимо се беше успокоил, дори свали палтото си и го преметна на облегалката на канапето.

Гейлът обаче седеше като на тръни и не съблече палтото си, за да подсказе на неканения гост да побърза.

Брандън впери поглед в нея и заговори:

— Обещах да ти разкажа какво се случи тази вечер у Вивека и ще го сторя. Но първо искам да споделя с теб какво бих казал на Лукас, ако застанем очи в очи с него. Решиш ли, че срещата ни е безсмислена, няма да те обременявам с подробности за случилото се само преди час-два. Съгласна ли си?

— Да.

— Ще започна с най-важното — не съм убиец, за какъвто ме представя Лукас. Виждам, че трепериш, сигурно не ми вярваш и искаш да ме изгониш. Моля те, прояви още малко търпение! Животът ти не е в опасност, няма да ти причиня нищо лошо. Но Лукас е в опасност, защото мъка и гняв разяждат душата му.

Брандън замълча и едва когато Гейлът кимна, продължи монолога си:

— Безсъмнено той притежава способността да усеща злото и е помогнал на много хора, но на мен и на моето семейство причини безкрайни страдания. Още когато за пръв път застана пред комисията за предсрочно освобождаване, той заяви, че през нощта, когато умря Джени, е доловил злото в мен. Усетил го бил две нощи поред преди това. Сигурен съм, че Лукас е убеден в твърденията си. Но не забравяй, че беше едва деветгодишен, когато се случи трагедията с Джени, и бе сломен от смъртта ѝ. Според психолозите дете, което е преживяло тежка душевна травма, подсъзнателно изкривява действителността и променя последователността на събитията, понякога дори спомените му са променени. Това е естествена защитна реакция за запазване на душевното равновесие. Разговарял съм с много специалисти, които потвърдиха предположението ми, че Лукас е осъзнал необикновената си способност след смъртта на Джени и преди първото ми явяване пред комисията за предсрочно освобождаване. Ала под влияние на травмата, преживяна в детството му, той си е внушил, че дарбата му се е проявила по-рано. Това е невъзможно, Гейлът. Невъзможно е! Защото Джени Кинкейд умря поради злощастно стечение на обстоятелствата, не съм предизвикал смъртта ѝ умишлено.

„Лъжец!“ — бе изразил с жестове Лукас през онази далечна зимна нощ, преди да изтича в мрака и да открие бездиханната Джени.

„Лъжец, лъжец!“ — мислеше си Гейлът. Внезапно в съзнанието ѝ ѝ изплува младата девойка, която заради преживяната травма и убеждението, че е била предадена, съзнателно бе потискала спомена за щастливите мигове, изживени с майка ѝ.

— Вярно е, че убих Джени — продължи Брандън, нарушавайки неловкото мълчание. — Не го направих нарочно, но остава потресаващият факт, че тя не е между живите. Не знам какво ти е наговорил Лукас, ала повярвай, че винаги съм чувствал вина за

смъртта ѝ. Но твърдо отричам, че съм извършил убийство. Причиних смъртта на Джени, но не я убих, затова твърдя, че е невъзможно Лукас да е доловил заплашващата я опасност. Следователно не е бил в състояние да предотврати трагедията. Ето защо е време да престане да се самообвинява и да се съсипва от угризения на съвестта. Тъкмо това ще му обясня, ако се съгласи да разговаря с мен. Мислиш ли, че си струва да посредничиш за среща между нас? Ще ме изслуша ли и — което е по-важно — ще чуе ли какво му казвам?

Мислите на Гейлърн бяха обсебени от Джени. Спомни си как Лукас ѝ беше разказал за способността на глухонямото момиче да разбира думите по движението на устните и как то често „питало“: „Чуваш ли онова, което виждам?“.

Дали Лукас ще чуе изповедта на Брандън? Може би... ако види разкаянието и надеждата, изписани на лицето му.

— Не зная — промълви. — Разкажи ми какво се случи тази вечер.

Брандън дълго мълча, сякаш му трябваше време да се пренесе от миналото в настоящето.

— Преди Коледа бях в Испания. Върнах се едва днес по обяд. От аерогарата телефонирах на портиера на сградата, в която живея, и от него разбрах, че електроснабдяването е прекъснато от опустошителната буря. Обадих се на Вивека и тя предложи да ме приюти за една нощ. Тъкмо когато се бяхме настанили удобно и разговаряхме за случилото се по време на отсъствието ми, по телефона позвъни Адам. Заяви, че се тревожи за състоянието на Джон, че подозира шефа си в умопомрачение и в извършване на нещо, за което не можело да се говори по телефона. Според него Джон трябвало да бъде изпратен в психиатрична клиника, където да бъде под постоянно лекарско наблюдение. Щял да го убеди да отидат заедно при Вивека, уж да обсъдят бъдещата си съвместна работа. Вивека заяви, че е по-добре да е сама, когато двамата дойдат. Съгласих се. Казах, че ще пренощувам у приятелка, която също живее в Манхатън. Тя ми даде ключа от съседния апартамент, в случай че приятелката ми не си е вкъщи...

— Наистина не си я намерил у дома — прекъсна го Гейлърн, като си спомни за непредвидения „гост“ в апартамента до жилището на Вивека, когото полицейските служители бяха открили.

— В интерес на истината дори не я потърсих. Щом излязох от сградата, се разтреперих от студ, освен това бях уморен от пътуването. Реших да прекарам нощта в необитаемия апартамент, но дори не успях да се обадя на Вив. Броени минути след като влязох в жилището, нахлуха командоси. Разполагаха със свръхмодерни устройства, чрез които подслушваха какво се случва в съседния апартамент. Адам се появи и обясни, че Джон ще дойде по-късно. Не искал да го притиска, за да не разбере, че са му устроили капан. Джон бил признал, че е убил четирите жени, че е Казанова.

Гейлън се беше досетила накъде бие Брандън, но при все това беше потресена от новината.

— О, не! — прошепна. — Невъзможно е!

— И Вивека реагира като теб. Тя обожава Джон и мисли, че ако не е бил женен за Мариан, двамата с него са щели да бъдат заедно. Нямам представа дали има основания за твърденията си, пък и в момента това е без всякакво значение. Важното е, че тя винаги е хранила нежни чувства към него, и когато Адам ѝ съобщи за самопризнанията му, беше потресена. Искаше ми се да я взема в прегръдките си и да я утеша, но командосите не ми разрешиха да изляза от апартамента. Пък и Адам се опитваше да я утеши, да я накара да проумее жестоката истина. Аз също искам да я проумееш, Гейлън. Да разбереш онова, което чух, което и Лукас чу, тъй като знам, че подслушваше разговора от специално оборудван полицейски бус. Налага се дословно да ти предам онова, което Адам съобщи на Вивека. Но предупреждавам, че ще те разстрои. Ако желаш, ще го перифразирам...

— Не! — прекъсна го Гейлън. — Искам да знам какво си чул. „Какво е чул Лукас“ — добави мислено.

Брандън дълбоко си пое въздух:

— Добре... Както желаш... Накратко казано, убийствата били извършени заради Мариан... и заради Кей.

— Заради Кей ли?

— Била е любовница на Джон през месеците, предшествващи смъртта на Мариан. Навярно всеки би извинил изневярата му, би я приел за бягство от потискащата атмосфера в дома му, ако беше първата в живота му. Ала той от години изневерявал на съпругата си. Бил ненаситен в леглото и с доста извратени сексуални вкусове.

Харесвало му да връзва жените и да ги измъчва, допадало му да ги подчинява на властта си. Разбира се, ревниво пазел тайната от своята аристократична съпруга, която обожавал. Дълги години живял в измама, докато се появила Кей. Съвършената сексуална партньорка, извратена и безразсъдна като него. Харесвало ѝ да бъде насилвана и измъчвана и знаела как да предизвика Джон, за да ѝ достави най-голямо удоволствие. Непрекъснато му натяквала за предишните си любовници, повтаряла, че не може да я задоволи като един от тях, когото никога нямало да забрави.

— Лукас — прошепна Гейлън.

— Да — отвърна Брандън и сведе поглед, като че съжаляваше, задето ѝ причинява болка.

— Продължавай...

— Подигравателните ѝ реплики относно сексуалните способности на Лукас били част от играта. Може би Джон се дразнел от сравнението, но не го бил споменал пред Адам. Казал му, че искал да прекъсне връзката си с Кей, защото му била омръзнала, пък и здравето на Мариан все повече се влошавало. Ала тя отказала да се подчини на решението му. След смъртта на Мариан, когато хиляди зрители скърбяха за нея и за предания ѝ съпруг, Кей заплашила да разкрие връзката им. Заявила, че си е водила дневник, в който най-подробно е описвала сексуалните си преживявания и е вписвала имената на любовниците си. Заплашила го, че ще предостави дневника на Розалин Сейнт Джон. Иронично подхвърлила, че акционерите в медийната империя на Джон едва ли ще погледнат благосклонно на „подвизите“ му. Освен това новината щяла да сломи болната и крехка Полин, която едва се крепяла след смъртта на сестра си.

Всичко това Джон открил като съобщение на телефонния секретар в кабинета си в Кей Си Ар. Обезумял от гняв, същата вечер отишъл в жилището на Кей и я убил. Сега ще чуеш нещо потресаващо, Гейлън. Бих ти го спестил, но трябва да го научиш — убийството му доставило неописуемо удоволствие. По този начин изцяло бил подчинил Кей на властта си. Най-много се гордеел с една отвратителна подробност — че е избол с игла очите на мъртвата си любовница. Казал на Адам, че го е направил съвсем спонтанно. Като влязъл в апартамента, заварил Кей да пришива копче на палтото си. Ролята на изрядна домакиня била толкова чужда на блестящата прокурорка, че

той се изкушил да „отбележи събитието“. Гейлън, какво ти е? Цялата трепериш.

— Всеки би се разтреперил. Това е... потресаващо.

— Имаш право. Спирам дотук, мисля, че е достатъчно.

— Не, продължавай. Държа да науча всичко, и то така, както Адам... както Джон го е разказал.

— Добре — замислено кимна Брандън. — На Джон толкова му харесало да убива, че му се искало да продължи. Но коя да е следващата жертва? Отговорът открил в дневника на Кей, който отмъкнал от дома ѝ. Решил да умъртвява враговете ѝ — нещо като посмъртно отмъщение заради бедната извратена Кей. Открил, че нейни врагове са всички жени, които са били любовници на Лукас. Съставила била дълъг списък с имената им и била обсебена от мисълта да ги издири. Задачата ѝ се оказала лесна, тъй като работела заедно с Лукас и разговаряла за него с познатите си. Често свързвали името му с името на някоя жена, а тя веднага го добавяла към списъка си. Вярвала, че всички тези дами са били в леглото му, че само тя е била пренебрегната. Не ме гледай толкова учудено, Гейлън. Кей и Лукас не са били любовници. Написала го била черно на бяло в дневника си. Изгаряла от желание да легне с него, но той я отблъснал. В навечерието на Нова година ѝ казал, че има връзка с друга жена. Кей решила, че нейна съперница е Моника. От разговор с фотографа Пол била научила, че Лукас и Моника са се запознали в самолета на път за Ню Йорк. А по време на една благотворителна вечеря чула за Марша, която по препоръка на Лукас била закупила ценна антикварна вещ, която по-късно продала с печалба на известен финансов магнат. Списъкът на предполагаемите любовници на Лукас бил дълъг, Джон имал голям избор на жертви, но бил набелязал една жена извън списъка — доктор Брин Талбот. Прочутата онколожка, която не успяла да спаси живота на Мариан и която веднъж споменала пред пациентката си, че с Лукас са завършили един и същ колеж. Джон се похвалил, че изпитал огромно удоволствие, когато убил Брин.

— Изпитвал е удоволствие и да измъчва Лукас.

— Вярно е. Адам обясни, че го е правел заради Мариан, не заради Кей. Не обичал любовницата си и пет пари не давал дали е имала интимна връзка с Лукас. Ала обожавал Мариан и я считал за своя собственост.

— Нима намекваш... нима Адам е намеквал, че Лукас и Мариан са били любовници?

— Не. Виека ми каза, че двамата са се виждали много рядко, и то само на обществени места. Но преди много години са били доста близки, както вече си научила от разказа на Лукас. Тримата с Мариан и Полин бяха най-добрите приятели на Джени. Тя умря, а те са живи. Знаеш ли какво се случва с близки хора, които се чувстват виновни, задето не са спасили живота на приятел?

— Да — отговори Гейлът, като си спомни как Лукас и Лорънс са се отчуждили след смъртта на Джени. — Разделят се и не се виждат често, но емоционалната връзка помежду им се заздравява.

— Точно така. С течение на времето Мариан започнала да боготвори Лукас. Била във възторг от усилията му да осуети предсрочното ми освобождаване. Джон казал на Адам, че до гуша му било дошло да слуша колко умен, благороден и смел е Лукас, който в очите на Мариан бил като митологичен герой, сразяващ дракона. Не стига това, ами тя не сдържала възторга си, когато като водеща трябвало да съобщи за поредната блестяща акция, ръководена от лейтенант Лукас Хънтър. Джон желал Мариан да бъде само негова, но част от нея принадлежала на Лукас, на супермена, с когото нито един мъж не можел да си съперничи. Той ненавиждал красивия лейтенант и изпитвал двойно по-голямо удоволствие да избива любовниците му, защото знаел, че му причинява страдание. — Брандън замълча и зачака, но като видя, че Гейлът няма да проговори, попита: — Какво мислиш?

— Какво мисля ли? — заекна тя. Бе се вцепенила от студ, сякаш лед беше сковал съзнанието ѝ.

— Как ти се струва тази история? Изглежда ли ти правдоподобна?

— Не те разбирам...

— Командосите също изпаднаха в недоумение, като им казах, че нещо не е наред. Присмяха ми се и заявиха, че наистина нещо не е наред — арест няма да има, защото Джон Маклейн изобщо няма да се появи и няма да е възможно да бъде заловен точно в мига, в който се кани да убие поредната си жертва. Докато мърмореха недоволено, за пръв път чухме гласа на Лукас, който ръководеше операцията от полицейския бус: „Подгответе се за влизане в апартамента!“. Не

изключи микрофона и ние чухме как дава нареждания на снайперистите. Командващият ги му отвърна да не се безпокои — вече били взели на мушка Адам Вон.

— Адам ли?

— Да, Гейлън. Едва в този момент разбрах, че е разказвал на Вивека собствената си история. Надявал се е да отвлече вниманието ѝ с новината, че Джон е серийният убиец, наречен Казанова. Мисля, че планът му успя. Вив толкова се разстрои, че не забеляза крещящите противоречия във версията му. Като страничен наблюдател аз разсъждавах по-трезво. Спомних си как преди години тя ми бе признала нещо, заради което се чувстваше виновна — имала странното усещане, че прочутият военен кореспондент Адам Вон с удоволствие описва най-кръвавите сцени от бойното поле. Това подсказва садистични наклонности, нали? От разговорите ни с моята братовчедка бях разбрал, че Джон Маклейн е човек с нежна душа, който в никакъв случай не може да се превърне в садист. Не Мариан, а Полин се възхищаваше от Лукас. И двамата с Вивека го знаехме, но тя бе подложена на такова напрежение, че не забеляза грешката на Адам. По време на първото ми явяване пред комисията за предсрочно освобождаване стана ясно, че Полин е писала на Лукас и е настоявала той да присъства. Освен това всеки, който е запознат с работата на Мариан, знае, че тя никога не е възхвалявала в ефир подвизите на лейтенант Хънтър. Но подозирам, че Полин непрекъснато се е възхищавала от Лукас, и то в присъствието на съпруга си, на когото е омръзнало да слуша за ненадминатия красавец и смел рицар.

— Полин... — промълви Гейлън. Не познаваше съпругата на Адам, която беше толкова сломена от смъртта на сестра си, че лекарите поддържаха нервите ѝ с приспивателни. Но я беше видяла на снимката от деня на убийството на Джени. Още от малка е била крехка и болнава, едва ли е щяла да издържи новината за сексуалните похождения на Адам, която Кей е заплашвала да ѝ съобщи. — Той призна ли?

— Не. Умря секунди след като снайперистите потвърдиха, че са го взели на прицел и след като Лукас им нареди да стрелят.

— Но...

— Знам какво те тревожи. Питаш се дали Лукас не е сгрешил, дали и той е хладнокръвен убиец. Успокой се, прокурорът получи

доказателство за вината на Адам. Преди да го застрелят, незабелязано извади нож от джоба на палтото си, ловко изви ръката на Вивека и допря острието до гърлото ѝ. Може би е щял да се позабавлява с нея, може би не. Лукас не искаше да рискува.

„Може би е щял да се позабавлява с нея“ — мислено повтори Гейлът и потръпна, сякаш усети полъха на леден вятър. Тези думи не бяха изречени от Адам. Адам беше мъртъв.

Ала все пак бяха думи на убиец.

На Брандън!

Тя скочи на крака и посегна към телефона, но Брандън я изпревари. Ловко изви ръцете ѝ зад гърба ѝ и ги завърза с бял копринен чорап. После спокойно обясни:

— Намерих го, докато пребърквах чекмеджетата в спалнята на непознатите, в чийто апартамент ме настаня Вивека. Командосите вече бяха в съседното жилище, навярно за да съберат останките от черепа на Адам...

— Какво искаш? — попита го Гейлът, макар вече да знаеше отговора.

Брандън се усмихна зловещо, блъсна я обратно на стола и изсъска:

— Само аз имам право да възмездявам — каза Бог.

— Бог има право да отмъщава, но ти не.

— Това е само едно от твърденията в Светото писание, които не подкрепям. Написах „Разговори с Бог“, за да изложа мнението си по спорните въпроси.

— Ти си луд!

— Не си далеч от истината. Докато бях в Испания, следях „подвижите“ на Казанова и щях да се пръсна от яд, задето той провали грижливо подготвения ми план. Възнамерявах да отмъстя на Лукас, но още не бях решил как и кога да приложя плана си. Събитията, които се разиграха тази нощ, ме улесниха. Ти, Гейлът, ми бе сервирана като на тепсия. Бях осенен от гениална идея, дошла съвсем внезапно като идеята на Адам да избобда очите на жертвите си. Всъщност ми я подсказа Вивека, като подхвърли, че имаш интимна връзка с Лукас. Тогава ми хрумна да те убия. Възнамерявах да поизчакам и да не се занимавам с теб, ако лейтенант Хънтър те изостави, както изоставя всичките си любовници. Но докато слушах Адам, се възбудих. Знаеш

ли колко стимулиращо действа мисълта за убийство? Веднага ми стана ясно, че той е причинявал смъртта на жените, и му завидях. После обезумях от желание да задоволя потребността си. Изминаха седем месеца, откакто удуших една проститутка в Кан. Честно казано, най-много ми допада да удушавам жертвите си, така направих и с Джени. Обаче се възбудих, като слушах как Адам описва жестокостта на Джон, който уж бил кълцал с нож жените, преди да отнеме живота им. Пропуснах това описание, защото сигурно щях да се издам пред теб. Разбираш ли, случилото се тази вечер ми подсказа свършения план. Адам обезоръжи Вивека, като ѝ наговори куп лъжи, аз сторих с теб същото. Само че в съседния апартамент не дебнат командоси и снайперисти не ме държат на прицел. Сега ще извадя ножа от джоба на палтото си. Уверявам те, че е остър като бръснач, навярно скъпият ни покоен Адам Вон щеше да го одобри. И него взех „на заем“ от отсъстващите съседи на Вив.

— Ще те заловят и този път ще изгниеш в затвора.

— Няма такава опасност, Гейлън. Ще се постарая Лукас да разбере кой те е убил, но през това време вече ще бъда в Европа. Притежавам достатъчно средства, за да не работя до края на живота си, освен това познавам много богати жени, които дават мило и драго да им стана съпруг или любовник. Ще бъда много доволен, ако Лукас намери трупа ти още топъл, но сигурно ще изминат часове, преди да се прибере. Да, ще отсъства още дълго, стига да издържи истеричните пристъпи на Вивека. Жалко, тогава ще бъдеш студена като лед. Е, да започваме.

Гейлън срещна обезумелия му похотлив поглед и разбра, че разговорът е приключил. Имаше на разположение секунди, защото психопатът нямаше да пропусне възможността да си поиграе с нея като котка с мишка.

Как да се спаси?

Дори да закреши с цяло гърло, никой няма да я чуе.

Китките ѝ бяха стегнати толкова здраво с копринения чорап, че ръцете ѝ станаха безчувствени. Но краката ѝ са свободни, може да побегне.

Накъде?

Ако хукне към асансьора и по някакъв начин успее да натисне светещия бутон, монтиран в мраморната стена, Брандън ще я настигне,

преди вратите да се отворят.

Тогава да изтича в спалнята, в своето убежище, където преди броени часове бе познала любовта... Но дали вратата се заключва? Не беше обърнала внимание, защото и през ум не ѝ бе минало, че Лукас може да прояви нахалство и да влезе в спалнята ѝ.

Когато в онази далечна вечер Марк ѝ беше викнал да вземе ножа от кухненския плот и да се отбранява, дори не се бе опитала да се защити. Ала сега не биваше да допусне Лукас да се самообвинява, задето не я е спасил от Брандън Крисчънсън, както навремето не е успял да спаси Джени.

Терасата беше последната ѝ възможност. Дори с вързани ръце ще отключи остъклената врата.

Ще изтича до фонтана, украсен с ледени висулки, които под лунните лъчи блестят в цветовете на дъгата, ще пререже чорапа, който стяга китките ѝ, с някое от ледените остриета, сетне ще изтича до ниския парапет и ще скочи в пропастта.

Когато намерят трупа ѝ, Лукас ще предположи, не е излязла да се поразходи по терасата, подхлъзнала се е на леда и е паднала през парапета.

Навярно ще се почувства виновен, че не я е предупредил да не излиза нощем на терасата, може би дори ще му бъде мъчно за нея. Но това е за предпочитане, отколкото да я открие мъртва... от ръката на Брандън, както е намерил Джени.

Скочи на крака, а психопатът, който вече беше извадил ножа, престорено любезно попита:

— Къде отиваш, Гейлън? Нима си въобразяваш, че ще избягаш от мен? Е, така и така си станала, свали това отвратително палто. Съблечи го, скъпа, както и всичко останало.

Сграбчи я за ревера, но някак на шега. Навярно очакваше, че тя е скована от страх и е беззащитна, щом ръцете ѝ са вързани.

Ала Гейлън изненадващо се отдръпна и се обърна толкова рязко, че залитна. Успя да запази равновесие, но вече беше късно. Психопатът отново я сграбчи и я разтърси:

— Скъпо ще ми платиш за този номер.

Лудостта му даваше сили. Продължаваше да я разтърсва, но Гейлън се чувстваше много по-сигурна на краката си, все едно беше грациозна балерина.

Ритна го с всичка сила. Специалистите по самозащита твърдяха, че ударът между краката изважда от релси повечето мъже или разпалва яростта им.

Както се случи сега. Брандън я блъсна гневно и тя не успя да запази равновесие. Политна към камината от бял мрамор, в която през един отдавна отминал приказен ден весело бяха танцували оранжеви пламъци.

Сега камината не беше запалена, но когато студеният каменен ръб се заби в ребрата на Гейлън, в гърдите ѝ сякаш лумна буен огън. Крехките ѝ кости се счупиха с прашене, една разкъса артерията ѝ, шурна кръв.

Тя се строполи на снежнобелия мокет и удари главата си в мрамора. Огънят в гърдите ѝ се разгаряше, дишаше на пресекулки. Клепачите ѝ като че бяха от олово, не можеше да ги повдигне. Стори ѝ се, че се носи по течението на бавна река, че сънува, защото наоколо цареше мрак.

Внезапно чу глас, но не се изплаши, макар смътно да осъзнаваше, че говори дяволът.

Замъгленото ѝ съзнание прогони гласа, заглуши го. Сатаната развърза ръцете ѝ и я съблече гола, но Гейлън си въобразяваше, че е в прегръдките на любимия си. В мрака видя сребристите му очи, които проблясваха от страст, и в съня си повярва, че мъжът над нея я гледа влюбено.

Дори не усети кога безумецът задълба в плътта ѝ, съсредоточавайки се върху малките ѝ гърди.

Гейлън не осъзнаваше какво се случва, но замъгленото ѝ съзнание търсеше обяснение за усещането... което дори беше приятно в сравнение с болката, причинявана от счупените ребра, забии се в белите ѝ дробове.

И ето че в полусъненото си състояние тя стигна до обяснение — любимият ѝ излива топъл сироп върху гърдите ѝ и ги масажира. Докосването на топлите му ръце беше толкова приятно. Очакват я нови удоволствия, когато жадните му устни се впият в...

Гейлън се сепна, когато белият часовник удари полунощ.

Часът на Пепеляшка...

Време е и тя да си тръгне. Да повика тиквената си каляска, която ще я отведе в Канзас. Време е да слезе на земята, да престане да витае

в облаците на надеждата, преди часовникът да прекрати среднощната си песен.

Ще се обади по телефона, докато чака асансьора...

„Почакай, асансьорът вече се качва“ — каза си, долавяйки радостни нотки в биенето на часовника.

Лукас се беше върнал у дома. Върнал се бе при нея, преди да настъпи времето на магьосниците. Появил се бе тъкмо навреме, за да спаси вълшебната приказка.

Лукас най-сетне си беше у дома, близо до нея.

Едва сега Гейлърн се успокои и се отпусна в прегръдките на съня.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Ала за лейтенант Лукас Хънтър кошмарът едва сега започваше.

Първото, което видя, бе оскверненият снежен ангел.

Любимата му жена лежеше гола на пода, както я бе захвърлил Сатаната. Дрехите ѝ бяха разпилени наоколо.

Беше обляна в кръв като в кошмара, който му се бе присънил. Дълбоки разрези криволичеха от ключиците до гърдите ѝ, от тях се процеждаха алени сълзи и се стичаха по мъртвешки бледото ѝ тяло.

От гърдите ѝ се изтръгна хриптене, а сърцето на Лукас подскочи от радост. Жива е, въпреки че животът ѝ виси на косъм.

Той се спусна към Гейлън, коленичи до нея и зашепна името ѝ, както го бе шепнал, докато се любеха. Докосна лицето ѝ и помисли отчаяно: „Студена е като камък!“.

Продължи да ѝ шепне нежно, докато отчаяно търсеше раната, причинила кръвоизлива. Не можеше да съзре разкъсаната артерия, но виждаше жестоките разрези върху малките ѝ гърди. От раните се процеждаха алени капки.

Той внимателно докосна ръцете ѝ — крилата на неговия снежен ангел, и ги притисна до тялото ѝ, събра и краката ѝ, защото не можеше да я гледа в тази отвратителна поза. Зави я с любимото ѝ тюркоазно палто и посегна към телефона, който беше паднал на канапето.

Едва в този момент зърна Сатаната, скрит в сенките, олицетворението на злото, въоръжено с омразата си и с окървавен нож.

Какво ли видя дяволът в блестящите очи на пантерата?

Смърт! Беше сигурен, че Лукас ще го убие с голи ръце. Ножът нямаше да спаси живота му. Двайсет и седем години беше мечтал за часа на отмъщението, а сега беше безпомощен пред гнева на вечния си противник.

Спокойно можеше да го убие, докато проверяваше пулса на окървавеното тяло на пода, тялото на онази, която никога вече нямаше да бъде привлекателна жена.

Ала беше хипнотизиран от мъката на врага си и го наблюдаваше, без да помръдне.

Изведнъж осъзна, че дори да го бе нападнал веднага, нямаше да има успех. Лукас усещаше присъствието му и бе готов да го убие и при най-малкото движение.

Брандън крадешком погледна към асансьора, който бе единствената му надежда за спасение, сетне като привлечени от магнит очите му срещнаха погледа на врага му. Прочете в очите на Лукас изпепеляваща омраза и... пренебрежение. Презрителният поглед на стоманените очи сякаш казваше: „Мога да те убия, когато пожелае.“ Но в момента Лукас би убил само ако трябваше да се отбранява. Знаеше, че всяка изгубена секунда може да струва живота на Гейлътън.

Набра номера на полицията, без да отделя поглед от убиеца, а когато диспечерката се обади, нареди веднага да изпратят линейка. Описа нараняванията на жертвата и обеща да изчака пред сградата пристигането на екипа за спешна помощ.

Брандън внимателно го слушаше, но не откри нищо подозрително, например дума, която би могла да бъде таен полицейски код за известяване на специалните отряди.

„Победих! — мислено възкликна Брандън. — Победих проклетия мръсник!“

Ако не го предизвика, Лукас Хънтър няма да се занимава с него. Очевидно мислеше само как да спаси грозноватата репортерка. В случай че не успее, ще изпитва още по-големи угризения, отколкото за смъртта на Джени, защото Гейлътън Чандлър бе поверена на него.

Изненадващо за себе си Брандън установи, че искрено се надява Гейлътън да бъде спасена, което бе равносилно на чудо. До края на живота ѝ обезобразеното ѝ тяло щеше да напомня на Лукас, че отново се е провалил, щеше да му причинява неописуеми душевни страдания.

Брандън я беше обезобразил така, че никой мъж да не я погледне, камо ли да я пожелае.

Нито един мъж, особено самец като Лукас, който бе имал най-красивите жени. Но може би чувството за вина ще го накара да остане до нея, за да я закриля.

Може би. Брандън наблюдаваше как Лукас загърна голата жена с тюркоазното палто и я взе в прегръдките си, като ѝ шепнеше да му

прости, задето неволно ѝ причинява болка, обещавахе, че винаги ще бъдат заедно.

„Жалко, че госпожицата вече е мъртва“ — помисли Брандън, когато вратите на асансьора се отвориха. В този момент Лукас беше много уязвим, но дори не погледна към мястото, където стоеше убиецът.

Обърна му гръб и тръгна към асансьора, като притискаше Гейлън в прегръдките си.

Брандън за малко не се поддаде на импулсивното желание да забие ножа в гърба му. Дори Лукас да усети приближаването му, няма да има време внимателно да положи Гейлън върху студения мрамор и да се обърне.

Може би...

„Не, няма да успее“ — осъзна Брандън, но вече беше прекалено късно — като видя стария очукан куфар и хартиения плик от „Блумингдейл“, лейтенант Хънтър се олюля, сякаш го прободоха с нож.

Ако Брандън знаеше какво ще се случи, щеше да му нанесе смъртоносен удар. Ала въпреки че беше пропуснал златна възможност, той не съжаляваше, дори бе доволен.

Беше постигнал победа, която надминаваше и най-смелите му очаквания. Изобщо не го беше грижа дали Гейлън Чандлър ще остане жива, или ще умре. Лукас Хънтър несъмнено ще се окопите и ще се впусне да го преследва, но никога не ще го открие.

— Най-сетне си отмъстих — прошепна, като се взираше в затварящите се врати на асансьора. — Който се смее последен, най-добре се смее.

* * *

Медицинските служители, които пристигнаха с линейката, бяха опитни професионалисти. Бяха виждали ужасяващи неща и се въздържаха да коментират състоянието на пострадалите дори когато те бяха полумъртви като тази млада жена.

Гейлън Чандлър, водещата от телевизия Кей Си Ар, която само за една седмица се бе превърнала от най-хулената в най-прочутата

журналистка, сега беше на косъм от смъртта.

Като разгърна тюркоазното палто, единият медик неволно изруга. Оставаха й броени минути живот, само опитен хирург можеше да спре кръвоизлива.

Ако по чудо линейката стигнеше навреме до Общинската болница, движейки се с бясна скорост по заледените улици, и хирурзите успеяха да спасят Гейлът Чандлър, тя бе обречена на страдания до края на живота си.

Навярно би предпочела смъртта пред терзанието ден след ден да вижда обезобразеното си тяло, върху което ножът на убиеца бе оставил непоправими следи.

Лекарят погледна Лукас, сякаш питаше: „Дали не й правим лоша услуга?“. В очите на Лукас проблеснаха гневни искри, той процеди:

— Спасете я!

Двамата медици се надвесиха над Гейлът, докато линейката с включена сирена пътуваше към болницата. Опитваха се да намерят вена, но напразно — от шока вените й се бяха свили. Лукас приклекна до нея, докосна хладното й лице и огненочервените й къдрици, също студени като ледени висулки.

— Дръж се — прошепна. — Още малко и сме в болницата. Не се предавай!

— Продължавайте да й говорите, лейтенант — настоя медикът. — Усетих усилване на пулса й.

Лукас се наведе така, че топлите му устни почти докоснаха леденото й чело.

— Обичам те, Гейлът — промълви едва чуто, но усети, че със сърцето си тя е разбрала думите му. — Обичам те!

— Не знам какво й казахте, лейтенант, но продължавайте да й го повтаряте. Тя ви чува. Най-сетне успях да намеря вена, сега ще инжектирам...

Лукас не го слушаше, цялото му внимание беше съсредоточено върху поддържането на искрицата живот у Гейлът.

— Детектив Чандлър — изрече с усмивка, за да прикрие страха, който го обземаше. Целуна клепачите й, те потрепнаха едва забележимо. Долепи устни до нейните и прошепна: — Ще се омъжиш ли за мен, Гейлът? Ще станеш ли моя съпруга?

Сирените виеха, шофьорът едва удържаше линейката да не се преобърне на някой завой.

Лукас не отделяше устни от устните на любимата си, които потрепнаха в едва забележима усмивка.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Веднага след като хирурзите от травматологията съединиха прекъснатите артерии и извадиха от белите ѝ дробове остриите като бръснач костици, специалистите по пластична хирургия се заеха с дълбоките разрези на гърдите ѝ, като използваха мънички игли и правеха подкожно всеки шев. Засега не бяха в състояние да сторят нищо повече. По-късно, ако прескочеше трапа, щяха да извършат допълнителни операции за премахване на белезите.

В същото време сестра Кейси от Шести блок се опитваше да спаси тюркоазното палто.

По една случайност бе останала в болницата след единайсет часа, когато свършваше дежурството ѝ. Седеше в стаята за игри, където преди няколко дни бяха държани малките заложнички, и не откъсваше поглед от телевизора в очакване да съобщят името на серийния убиец, известен като Казанова. Минаваше дванайсет, когато ѝ позвъниха от спешното отделение.

Докато чакаше Кейси да се обади, старшата сестра наблюдаваше изпод око прочутия лейтенант Хънтър. С Кейси бяха много близки приятелки и старшата знаеше коя е щедрата дарителка на куклите, които в неделя били донесени от самия Лукас Хънтър.

Помисли си, че никога не е виждала по-красив мъж, въпреки че лицето му беше изкривено от отчаяние, което той опитваше да прикрие.

По време на краткия престой на пострадалата в спешното той се бе отдръпнал, за да не пречи на персонала да си върши работата. А после, когато закараха Гейлън в операционната, не настоя да влезе в стерилното помещение и запази привидно спокойствие. Съобщи на колегите си кой е нападателят и разпореди да започне издирването му.

Старшата сестра прошепна В слушалката, че лейтенант Лукас Хънтър се намира в спешното отделение и че поведението му я тревожи. Прилича на статуя, изцапана с кръв. Опитали били да му

говорят, но той оставал безмълвен. Може би ще реагира на присъствието на Кейси, ще се вслуша в думите й...

Кейси се съмняваше, че ще го изтръгне от вцепенението. Обзе я отчаяние, като видя красивото му, но безизразно лице. Имаше вид на човек, който не само се е срещнал със смъртта, но още я вижда пред себе си.

Отмести очи от лицето му и забеляза нещо, което старшата сестра не беше споменала по телефона. Лукас притискаше до гърдите си тюркоазното палто, сякаш прегръщаше самата Гейлън, без да забелязва, че подплатата е просмукана с кръв... с кръвта на любимата му жена.

— Лукас, аз съм сестра Кейси от Шести блок. Помниш ли, че Гейлън ни запозна?

Пепелявосивото му лице също беше изцапано с кръв, очите му блуждаеха. Отговори учтиво, но с мъртвешки глас:

— Да, спомням си.

— Слушай, непременно трябва да изчистя петната от палтото на Гейлън. Няма да излязат, ако не побързаме. Гледай само как действа кислородната вода — палтото ще стане като ново. Отначало си казах, че Гейлън ще му ушие нова подплата. Но ми направи впечатление, че тя много държи на тази дреха, и реших, че не ще иска да сменя хастара.

Кейси предпазливо издърпа палтото от ръцете му и почувства облекчение, когато Лукас не оказа съпротива.

— Благодаря. Хубава подплата, нали? И колко много вътрешни джобове... — Тя опипа издутите джобове, за да прецени какво съдържат. — Гейлън ги използва най-рационално, затова не носи дамска чанта. Прекрасно изобретение — ако пусне модела в серийно производство, дамите ще се надпреварват да го купуват.

Докато бърбореше, Кейси умело отстраняваше кървавите петна по подплатата. Искаше й се да почисти лицето и връхната дреха на лейтенанта и би го сторила без колебание, ако човекът срещу нея беше само полицаи.

Но Лукас Хънтър беше мъж, измъчван от кошмарни мисли и парализиран от страх. Въпреки това оставаше джентълмен до мозъка на костите си.

Тя изля кислородната вода върху чиста кърпа и му я подаде:

— Избърши лицето си, лейтенант. После ще почистим и палтото ти. Моля те, направи го заради мен.

За нейна изненада Лукас се подчини. Това ѝ даде смелост. Хвърли в коша окървавената кърпа и му показа подплатата на тюркоазното палто:

— Погледни, като ново е! Ще го занеса в стаята, където ще настанят Гейлън, и ще го оставя да изсъхне. Пътьом ще те отведа в чакалнята. Ела с мен, Лукас, моля те.

Вълшебната думичка „моля“ отново подейства и той се подчини. Тъкмо бяха напуснали интензивното отделение, когато там нахлуха представители на медиите. Кейси отведе Лукас в чакалнята, където достъпът на репортери бе забранен, занесе тюркоазното палто в стаята на Гейлън и се върна при лейтенант Хънтър.

Очакването им се стори безкрайно. И двамата мълчаха. Лукас бе разкъсван от мъка и страст. „Какво ли си мисли?“ — питаше се сестрата. Най-добре би било да прогони всички мисли от съзнанието си, но Лукас Хънтър едва ли би приел такова бягство от действителността.

Той се намираше в огромна тъмна пещера, от която нямаше как да избяга. Там имаше място само за мъка и може би за молитва.

И все пак инстинктивно усети, че някой е влязъл в чакалнята. Вдигна поглед и видя доктор Даяна Стърлинг, завеждаща травматологичното отделение, с която се беше запознал при честите си служебни посещения в болницата. Скочи на крака, готов смело да приеме фактите.

— Гейлън вече е в интензивното отделение, Лукас. Операцията беше успешна. Ако не се получат усложнения, смятам, че най-голямата опасност премина.

— Даяна, благодаря ти! — прошепна той, премалаял от радост.

Лекарката се усмихна:

— Гейлън едва ли ще ни бъде благодарна... поне през следващото денонощие. Ще я държим под непрекъснато наблюдение — дишане, пулс...

— Помогнете ѝ да не изпитва болка — прекъсна я Лукас.

— Разбира се, не се тревожи. Ще ти го обясня просто — целта ни е възможно най-бързо да разширим белите ѝ дробове и да осигурим достъп на кислород до всяка клетка, която е била притисната от

кръвта. Налага се да остане под наркоза, за да се отпусне мускулатурата ѝ. Според мен сънят ще ѝ се отрази благотворно, затова препоръчвам да спи непробудно поне двацет и четири часа.

— Ще ми разрешиш ли да я видя?

Доктор Стърлинг въздъхна.

— Не може ли? Защо?

— Ти си ѝ спасил живота, като си ѝ говорел в линейката на път за болницата. — Колегите ѝ бяха разказали за чудото, извършено от Лукас, за това, как бе накарал спрялото сърце на Гейлн да затупти отново. — Но се боя, че ако сега чуе гласа ти, ще реагира прекалено... буйно, което е вредно за състоянието ѝ. Като дойде в съзнание, се зарадвахме, защото не знаехме какви са последствията от травмата на главата ѝ, но ни трябваха огромни усилия да я успокоим. — Даяна Стърлинг отново въздъхна. — Можеш да я видиш, но не бива да я докосваш, нито да ѝ говориш. В момента сънят е най-доброто лекарство за нея.

— Добре, докторе. Стриктно ще спазвам препоръките ви, защото вие знаете кое е най-добро за Гейлн.

Даяна се усмихна:

— Обещавам да те повикам, ако преценя, че като се събуди, Гейлн ще се почувства по-добре в твоє присъствие.

— Благодаря ти — промълви той.

* * *

През този ден още много пъти прошепна същите думи, изразявайки благодарността си към лекарите и сестрите, които час по час се отбиваха в чакалнята и го осведомяваха за състоянието на Гейлн.

Всички твърдяха, че жизнените ѝ показатели се подобряват.

Кейси намина да го види, преди да започне дежурството ѝ и след това. Съобщи му, че навън ледът вече се топи и скоро няма да има и следа от снежната стихия.

Гейлн спеше спокойно, ледът се топеше, а следобед се появи неочакван посетител.

— Здравей, Лукас.

— Лорънс! Какво търсиш тук?

— Току-що научих за случилото се. Как е тя?

„Добре е — машинално започна Лукас на езика на глухонемите.

— Мисля, че ще оздравее.“

„Много се радвам — отвърна му по същия начин Лорънс Кинкейд и с учудване изгледа пръстите си, които дори след толкова много време не бяха загубили гъвкавостта си. — От години не съм разговарял с жестове.“

„И аз“ — каза Лукас.

Не бяха забравили магическия език, на който разговаряха с Джени, шестте години щастие не бяха заличени от паметта им.

Лукас прошепна:

— Помолих Гейлън да се омъжи за мен.

— Какво ти отговори? — усмихна се Лорънс.

— Мисля, че е съгласна. Всъщност съм сигурен, че ще приеме.

Заговориха, като избягваха болезнената тема за миналото. Когато една медицинска сестра съобщи, че Гейлън още спи, но състоянието ѝ се подобрява, двамата в един глас ѝ благодариха.

Щом останаха сами, Лорънс Кинкейд промълви:

— Съжалявам, че не те осинових.

— Моля?

— Това беше най-голямото ми желание, Лукас. Вече бях разговарял с моя адвокат, който предложи да се ожения за Хелена, за да улесним нещата. Възнамерявах да разговарям с нея, когато...

— Когато се случи нещастиято с Джени.

— А ти напусна имението и... мен. Ако те бях осиновил, нямаше по принуда да се върнеш в Англия. Сега разбирам колко егоистично съм постъпил. Бях заслепен от мъката и от гнева си, мислех само как да отмъстя на Брандън и не обръщах внимание на по-важните неща. Когато се осъзнах, беше прекалено късно — бях загубил най-скъпите си същества — дъщеря си и теб.

— Объркан съм... не знам какво да кажа — промълви Лукас, но признателността в погледа му заместваше най-прочувствените думи.

— Например можеш да ме обвиниш, че съм лош баща — каза Лорънс.

— Не е вярно!

— Или че съм лош човек.

— Това също не отговаря на истината.

— Поне изтъкни, че след като са изтекли близо трийсет години, сега вече е късно да споделям какви са били намеренията ми.

— Не, не е късно — прошепна Лукас.

Замълчаха. Усещаха присъствието на жизнерадостната Джени, чийто пърхащи пръсти можеха да изразяват радостта и щастието ѝ.

След няколко минути прочутият драматург наруши тишината. Новата му пиеса, озаглавена „Белмийд“, вече се репетираше. В нея се разказвало за едно семейство, което много приличало на щастливото домочадие, състоящо се от бащата, дъщерята и Лукас.

— Писах я цели три десетилетия — продължи Лорънс, — но мисля, че най-после постигнах онова, което исках. Надявам се, че ще има голям успех, ако, разбира се, актьорите и сценичните работници не са се разотишли в знак на протест, задето драматургът без всякакви обяснения е напуснал залата по време на репетицията. Дано Гейлър да оздравее до деня на премиерата. Вашето присъствие ще ми дава сили.

— Ще бъдем там — увери го Лукас. — А пък аз те каня на нашата сватба.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В осем вечерта Даяна Стърлинг нареди на Лукас да си върви у дома. Успокои го, че състоянието на Гейлн непрекъснато се подобрява. На другия ден щели да я екстубират и тогава щели да му разрешат да влезе в стаята ѝ и дори да поговори с нея.

— Междувременно — добави тя — ще предпиша лек и за теб — да се напиш добре.

— Дадено, ще те послушам — промърмори той, макар че нямаше намерение да се подчини.

Не мигна цяла нощ. Беше зает... с шев и кройка.

Призори облече пластмасовата кукличка, разреса буйната ѝ червеникава коса, която стигаше до кръста ѝ, сетне я уви в светлокафява хартия.

Докато анестезиологът отстраняваше тръбата от трахеята на Гейлн, Лукас нетърпеливо чакаше пред интензивното отделение.

След петнайсет минути му разрешиха да отиде В стаята ѝ.

Любимата му изглеждаше толкова мъничка и крехка В голямото болнично легло!

Още беше много бледа.

Ала когато той влезе в стаята, сякаш слънчев лъч освети лицето ѝ:

— Лукас!

— Здравей — промълви той. Копнееше да я вземе в прегръдките си, да докосне къдриците ѝ, но знаеше, че засега трябва да изрази нежността си само с думи. — Боли ли те?

— Само като дишам. Или като не дишам — усмихна се тя.

— Ех, ако можех да взема част от болката ти...

— Не се тревожи, Лукас. Вече съм добре. Спах непробудно два̀йсет и четири часа, а доктор Стърлинг обеща след няколко дни да ми разреши да се прибера...

— У дома.

— Да — прошепна Гейлът и сви рамене, при което парещата болка в гърдите ѝ се усили. Дали не ѝ напомняше, че тя не знае къде е нейният дом? Още не беше решила дали ще се върне в Канзас и ще заживее с Джулия или в къщата на майка си, от която беше избягала. Може ли да нарече свой дом апартамента на върха на небостъргача, където фонтанът на терасата бе украсен с ледени висулки, заключили в себе си многоцветни дъги, където бе изживяла приказни мигове, беше познала любовта и... измяната.

— Гейлът — прекъсна размислите ѝ той.

— Какво?

— Донесох ти подарък. — Лукас ѝ подаде куклата, увита В хартия. — Снощи я купих от най-големия магазин за играчки. Дори не подозирах, че произвеждат кукли Барби, които толкова много приличат на теб.

— Никой не произвежда толкова грозни кукли, че да приличат на мен — промърмори тя и занемя, когато видя, че куклата е облечена с нощница и болничен халат като нейните. Изумено прошепна: — Ти си ги ушил...

— Опитях се.

— Поразена съм от уменията ти. — Личеше, че дрехите са ушити от мъжка ръка, макар шевовете да бяха идеални. — Дори аз не бих могла да изработя толкова добре ръкавите.

— По едно време напълно се бях отчаял, казах си, че халатът ще бъде без ръкави.

— Не ти вярвам... Благодаря ти, благодаря ти от сърце.

— Не съм заслужил благодарностите ти.

Гейлът вдигна поглед от дрехите с идеални шевове и срещна сивите му очи, изпълнени с гняв и болка.

— Благодаря ти за всичко — изрече. — За всичко. Ако беше закъснял само с няколко минути...

— Спомняш ли си какво се случи?

„Разбира се — помисли си тя. — Спомням си от начало до край прекрасния сън... който можеше да завърши трагично.“

— Мисля, че си спомням всичко.

— Разкажи ми го, ако това няма да те разстрои.

— Нали краят е щастлив, останалото няма значение. Вече съм добре, честна дума. И така, започвам. Брандът дойде точно в

единайсет и двайсет и девет. Пуснах го в апартамента, без да се уверя, че наистина е сержант от полицията, за какъвто се представи. Сигурно ще ме упрекнеш, че съм глупачка. Но по телевизията току-що бяха съобщили, че убиецът е мъртъв. — „Освен това бях заслепена от радост, че не си ме изоставил“ — помисли си и продължи: — Само след няколко минути разбрах грешката си...

— Когато те е нападнал — прекъсна я Лукас.

— Не. Отначало беше олицетворение на смирението и добротата. Успя да ме убеди, че иска да се срещне с теб и да ти помогне да забравиш миналото. Разбира се, твърдеше, че е невинен, и дори имаше правдоподобно обяснение как спомените ти се били объркали след травмата, причинена ти от загубата на Джени. Накратко — аз се хванах на въдицата му и отслабих бдителността си. Също като Вивека, която е била като омагьосана от разказа на Адам... Лукас, вярно ли е, че той е Казанова?

— Вярно е, но медиите го научиха едва вчера следобед, когато ти спеше. Сигурно някой ти го е съобщил тази сутрин.

— Не... Брандън ми го каза.

— Брандън ли?

— Бил е в съседния апартамент с командосите. Ти не знаеше ли?

— Не.

— Но сигурно си доловил присъствието му. Затова се върна толкова бързо.

— Да, усетих го — каза Лукас, сетне шепнешком добави: — Но причината да се върна по-рано беше съвсем друга.

— Така ли?

— Да. Ще ти я съобщя, след като ми разкажеш какво ти стори Брандън. Разбира се, ако не си уморена.

— Чувствам се като новородена след цяло денонощие сън. — Помисли, че е готова да будувa дни наред, само и само да чуе думите, съответстващи на нежността в очите му. — Докъде бях стигнала? А, да — тъкмо ти казвах, че Брандън успя да ме заблуди, но не напълно. Досетих се накъде бие секунди преди да признае, че буквално полудял, като слушал Адам да говори за убийствата. Когато извади ножа, донякъде бях подготвена. Помъчих се да окажа съпротива, но той изви ръцете ми и ги завърза. Едва се държах на краката си. Опитах да приложa трик от самоотбраната, но Брандън с всичка сила ме блъсна

към камината. Ето как се счупиха ребрата ми, а при падането си ударих и главата. Не загубих съзнание, но ми се струваше, че съм лека като перце и се нося във въздуха. Най-любопитното е, че не се страхувах, дори когато ме съблече. Не можех да се съпротивлявам, затова се предадох и продължих да се нося във въздуха.

За миг Гейлът замълча и затвори очи, за да проникне в мъглата, обвиваща спомените ѝ. Досети се как ѝ се беше сторило, че Брандън... не, Лукас залива с топъл сироп гърдите ѝ.

— Какво си спомни?

— Нищо. — Тя отвори очи и се усмихна — нямаше намерение да му разказва виденията си. — После часовникът започна да отброява секундите, оставащи до полунощ, и чух приближаването на асансьора. Знаех, че си ти и... останалото е вече минало. — Внезапно усмивката ѝ помръкна.

— Какво те тревожи, Гейлът?

— Сигурно известно време съм била в безсъзнание. Спомням си как ти ми говореше и как се обади на полицията, но не знам какво се е случила между теб и Брандън. Той беше още в апартамента и също чу приближаващия се асансьор.

— Наистина го заварих в жилището, но не се стигна до конфронтация. Знаем и че е напуснал апартамента, след като ние потеглихме към болницата. — Лукас замълча, припомняйки си с удивление как виждаше какво прави Брандън, все едно го заснемаше с видеокамера. Ето защо беше дал съвсем точни нареждания на тримата полицаи, които бяха дошли в спешното отделение. — Взел е колата ми и се е отправил към летище „Кенеди“.

— Навярно са го спрели и са го арестували.

— Грещиш. Отказал е да се подчини на заповедта да спре и се е наложило колегите да го преследват.

— Но как е възможно... улиците бяха заледени...

— Вярно е — тихо каза Лукас. Колегите му бяха рискували живота си, но не и живота на невинни минувачи, тъй като по това време улиците са били пусти. Полицаяте бяха приели риска, за да отмъстят заради колегата си, заради стореното на Гейлът. — Брандън изгубил контрол над колата, тя се завъртяла и се забила в уличен стълб. Той загинал на място, други пострадали няма.

— Радвам се, че колегите ти са се разминали със злополука, но най-вече — че Брандън е мъртъв. — Гейлът сви рамене, но този път не усети парещата болка. — Сигурно ще ме помислиш за безсърдечна, но...

— Онова чудовище не заслужаваше милост — прекъсна я Лукас и я изгледа втренчено: — Спомняш ли си още нещо?

— Какво например?

— Например онова, което ти казах по пътя към болницата. Случайно да си спомняш какво те попитах?

Очите му блестяха, той сякаш я изпиваше с жадния си поглед.

— Не — прошепна Гейлът.

— Ще ти припомня. — Докосна нежно бледото ѝ лице, прокара пръст по устните ѝ, които така страстно бяха отвърждали на целувките му. — Казах ти, че те обичам, а сега го потвърждавам. Луд съм по теб, Гейлът.

— Лукас!

— Попитах те дали ще се омъжиш за мен и държа да си спомниш, че отговорът ти беше положителен.

— Нима?

— Защо, отмяташ ли се?

„Не! Не! Не!“ — мислено извика тя, сетне лицето ѝ помръкна. Лукас очакваше тази реакция и нежно я целуна, за да ѝ попречи да каже нещо недообмислено.

— Изслушай ме, моля те.

— Добре.

— Влюбен съм в теб. Доскоро мислех, че е невъзможно да обикна жена, че отдавна сърцето ми се вкаменило. И все пак се влюбих. В теб, Гейлът!

— И аз не вярвах, че мога да обичам, Лукас. Но ето че съм... влюбена в теб!

— Но се канеше да ме напуснеш — промълви той. — Видях във фойето куфара ти и чантата с куклите, а всичко останало беше по джобовете на палтото ти.

— Ами аз...

— Решила си, че съм се любил с теб само за да предизвикам убиеца, така ли? — Погледът ѝ му подсказа, че именно това е била причината за внезапното ѝ решение, и той изпита гняв към себе си. —

Грешката е моя. Трябваше да ти се доверя, да споделя какво долових в неделя. Тогава разбрах, че убиецът е Адам и че скоро ще нападне нова жертва. Налагаше се да действам незабавно, за да затвърдя предположението си. Затворих се в командния център и работих усилено — исках да приключа час по-скоро, за да бъда с теб. Наистина ми липсваше, Гейлът. Не вярвах, че убиецът ще се обади през тази нощ. Смятах, че имаме на разположение още един ден. Повярвай, не бях планирал да те вкарам в леглото си. Знаех, че скоро ще заловим престъпника и тогава ще имаме време да се посветим един на друг, бях решил да почакам, но...

— Аз те прелъстих, нали?

— Скъпа Гейлът, ти ме бе омагьосала отдавна. Но никога нямаше да те любя... да те имам за пръв път, ако знаех, че не ще мога цяла нощ да те държа в прегръдките си и да ти шепна колко те обичам.

— Казанова ни прекъсна. Откъде знаеше, че сме се любили?

— Блъфирал е, Гейлът. Жадувал е да извърши ново убийство. Дори да не се бяхме любили, пак щеше да забие ножа в гърдите на набелязаната жертва, а ти щеше да се чувстваш виновна за смъртта ѝ. След обаждането му се налагаше да изляза и да те оставя сама.

— Сега разбирам, че е било наложително.

— Имаш право. Трябваше да се съсредоточа и да слушам внимателно монолога на Адам, за да усетя кога ще извади ножа.

— Справи се блестящо.

— С цената на големи усилия. Мислите ми непрекъснато се връщаха към девойката, която съучениците ѝ са наричали Плашилото и която е била обект на подигравките на Марк, на Адам и на Розалин Сейнт Джон. Знаех, че в живота ти е имало обич, която си получила от Уини, Джулия, баба Ан и от майка си, променила отношението си към теб едва след започването на връзката с Марк. Сигурен бях, че ме обичаш и че усещаш любовта ми. Все пак се страхувах да не би заради жестокостта на Марк да изтълкуваш погрешно сексуалното ми желание. Боях се да не си помислиш, че съм те прелъстил със задна мисъл, защото ще се усъмниш във всичко, дори в любовта ми. Кое то се е случило, когато те изоставих не по своя воля.

— Аз... — Гейлът извърна глава, загледа се в куклата и смръщи вежди.

Той сякаш прочете мислите ѝ:

— Разсъждавал съм и по този въпрос. Питам се дали и твоите представи за съвършената женска красота са били повлияни от „идеалните“ мерки на Барби. Реших, че мога да ти вярвам, че куклите наистина са твои приятели... и символи на любовта. Ако любимата кукла на майка ти не е била Барби, а е била парцалена кукла, ти пак щеше да я обичаш и да ѝ шиеш красиви дрехи. Направи ми впечатление, че любимките ти носят тоалети, отговарящи на твоя вкус...

— Мислил си за това, докато си слушал разказа на Адам?

Сивите му очи проблеснаха като стоманени кинжали:

— Да. Зарекох се, че когато заловим или убием Адам, ще предам щафетата на моя помощник Питър Колинс и ще се прибера при теб. Питър заслужава признание, защото доста се потруди за разобличаването на престъпника, освен това разчитах той да се обади на Джон.

— На Джон ли?

— Прецених, че е най-добре той да съобщи на Полин.

„Полин...“ — помисли Гейлън. Деликатната и болнава съпруга на Адам, която е била най-добрата приятелка на Джени... и на Лукас. Когато е разбрал, че Адам е убиецът, той се е разтревожил за нея, питал се е как най-безболезнено да научи тя, че съпругът ѝ е чудовището, отнело живота на четири жени. Но уместно ли е да натовари с непосилната задача Джон, който още не се е свързал след смъртта на съпругата си?

— Обадих му се в понеделник — продължи Лукас. — Разговаряхме надълго и нашироко, обсъдихме и как Кей Си Ар отразява развоя на събитието. Убеден съм, че Джон така и не разбра истинската причина за обаждането ми — налагаше се да уточня някои подробности за Адам. Ала по време на разговора направих изненадващо откритие — че грижите за Полин помагат на Джон да преодолее скръбта си. Възнамерявах сам да ѝ съобщя жестоката истина, дори мислех да го сторим заедно с теб. После осъзнах, че той трябва да го направи. Заради Полин... и заради Мариан.

— Нима си му казал за Адам?

— Не. Съобщих му, че всеки момент ще разкрием престъпника и тъй като Кей Си Ар е замесена, трябва непрекъснато да поддържам връзка с него. Адам беше споменал, че след смъртта на Мариан

съпругът ѝ изчезвал за часове, понякога и за дни наред. Джон обеща да не предприема продължителните пътувания с кола, които му бяха станали навик, и да не се разделя с клетъчния си телефон, когато се разхожда нощем из Манхатън.

— Знаел си, че веднага след обаждането на Питър Колинс ще иде при Полин — каза Гейлът.

— Да. Исках да съм сигурен, че тя няма да научи ужасяващата новина от Розалин Сейнт Джон, затова след последното обаждане на Адам поставих охрана пред дома ѝ и наредих да подслушват телефона ѝ.

— Предвидил си всичко.

— Не съм — тихо рече Лукас. Не беше предвидил най-важното — Брандън. Доверчивите очи на Гейлът му помогнаха да прогони неприятните мисли. — Все пак се радвам, че предварително уговорих как да постъпя с Полин. Защото докато слушах монолога на Адам, не успях да се съсредоточа. Бях буквално обсебен от теб. Хрумна ми, че може би в юношеската си възраст си била преждевременно развита и си притежавала формите на Барби. Може би затова съучениците ти са ти се подигравали, а Марк те е дразнел, че си кльощава и плоска като дъска.

— И до какво заключение стигна?

— Реших, че си осъзнавала колко си красива и колко си секси. — Той се усмихна, като видя намръщената ѝ физиономия. — И до днес не го осъзнаваш. Налага се да поработиш по въпроса, Гейлът. През онази нощ ти дадох първия урок, дано да си усетила каква страст изпитвам към теб, колко те желая.

— Мислиш ме за сексапилна, така ли?

Погледът му беше по-красноречив от всякакви думи.

— Май спомена и че ме желаяш...

— Да, желая те, както самецът желае женската. Имаш погрешно мнение за себе си, породено от жестокостта на близките ти, не на невинните кукли. С удоволствие ще посветя живота си на задачата да опровергая това твое мнение. Какво ще кажеш?

— Да — прошепна тя. — Съгласна съм.

— Радвам се. — Усмивката му помръкна, но не и страстта, която караше очите му да блестят толкова ярко. — Връщах се при теб,

Гейлът, когато долових зловещото излъчване на Брандън. Още преди да вляза в апартамента, видях какво ти причинява психопатът.

— Видя ли? — възкликна тя.

— Да — отвърна Лукас и мислено добави: „Видях, че моят снежен ангел е окървавен, че ножът оставя дълбоки следи в плътта му.“

Беше се затичал към сградата и като по чудо нито веднъж не се подхлъзна. Ледът, който по-късно щеше да погуби убиеца, не бе причинил зло на защитника на невинните жертви.

— Влюбен съм в теб, Гейлът, желая те. Но знай, че дори никога да не те докосна, ще мечтая да прекарам живота си с теб... да ти покажа колко те обичам.

Най-после Лукас видя пролетта в големите ѝ сини очи... а Гейлът зърна истината в погледа му, в който нямаше нито болка, нито сянка от миналото.

— Но ще ме докосваш, нали? — прошепна тя.

— Да — отвърна Лукас.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Тя спеше, сънуваше и постепенно раните по тялото и в душата ѝ зарастаха. Когато беше будна, разговаряше с любимия си човек и сърцето ѝ се изпълваше с щастие.

— Кога ще се оженим? — питаше плахо.

— Когато пожелаеш — отговаряше Лукас. — Ако решиш, още днес ще сключим брак, можем да повикаме свещеника в болницата. Но ако предпочиташ традиционна сватба, ще поизчакаме. Навярно сама ще ушиеш булчинската си рокля и роклята за Джулия, която ще ти бъде шаферка... а може би и за майка си...

„Традиционна сватба“ — повтаряше си наум тя. Традиционна като пръстена с диамант, който Лукас и подари на третия ден след кошмарното ѝ преживяване. Бижутото беше семпло — великолепен диамант в обков от бяло злато, — но бе зашеметяващо красиво. Камъкът ѝ напомняше на ледените висулки, в които блестяха многоцветни дъги, на огън, пламтящ в късче лед.

Напомняше ѝ на Лукас, на бъдещия ѝ съпруг, под чиято студена външност туптеше горещо сърце.

— Какво ще правя? — попита го една сутрин.

— За какво говориш, скъпа? — недоумяващо я изгледа той.

— С какво ще се занимавам, когато стана твоя съпруга?

— С каквото пожелаеш. С твоите способности можеш да конкурираш най-добрите модни дизайнери.

Предложението му я върна към действителността, както беше очаквал. Любимата му жена мечтаеше да сътворява облекла само за онези, които обичаше искрено — за скъпата ѝ Уини, за майка си, за куклите, които подаряваше на болни момиченца. Навярно с радост щеше да ушие сватбената си рокля, също както бе ушила широкото си палто от тюркоазносиня материя, защото това е бил любимият цвят на Уини и е пасвал на ръкавичките с един пръст, които бяха скъп спомен за Гейлърн.

— Наистина ли искаш да бъда модна дизайнерка, Лукас?

— Не.

— Тогава каква професия да избира?

— Искаш ли да ти отговоря откровено... като мъж? Страхувам се обаче, че ще ме помислиш за егоист.

— Да, искам — замечтано отвърна тя и сините ѝ очи се изпълниха с щастие. Знаеше, че Лукас никога няма да постъпи егоистично спрямо нея, че винаги ще я поставя на първо място.

И този път не остана излъгана. Както винаги, Лукас предугади най-съкровеното ѝ желание.

— Искам да бъдеш у дома.

— В твой апартамент ли?

— Прощавай, колко съм нетактичен! Сигурно ще пожелаеш да сменим жилището, за да не ти напомня постоянно за случилото се.

— Там за пръв път познах любовта, Лукас! Това е нашият дом! Там искам да живея и да се подчинявам на желанията ти. С какво искаш да се занимавам?

— Мечтая да бъдеш малката стопанка на големия дом. Да шиеш, да поддържаш градината на терасата, да се грижиш за децата ни.

— За децата ни ли, Лукас?

— Мислех си, че ще искаш да имаме много деца.

— Искам... — прошепна тя. — Искам куп деца и теб.

Лукас обсипа с целувки лицето ѝ.

— Имаш ме, Гейлън. Дано не ти омръзна.

— Никога няма да ми омръзнеш!

— Дано. Защото не съм наясно какво ще правя отсега нататък. Напоследък се питам дали след смъртта на Брандън не съм загубил способността си да усещам злото. Може би през изминалите години съм долавял присъствието на Джени, а сега душата ѝ най-сетне е намерила покой.

— Душата на Джени — замислено повтори Гейлън. — Или твоята душа.

— Може би имаш право. — Каквато и да беше причината, той се чувстваше като новороден. Мракът, който го обгръщаше, бе заменен от ярка светлина. Навярно това усещане се дължеше на Гейлън, на всепобеждаващата любов.

Искаше неотлъчно да бди над нея, да я наблюдава, докато тя спи, и да я буди с нежни слова.

Но Гейлът настоя той да се заеме с работата си. Още не беше написал официалния доклад за обстоятелствата около смъртта на Брандън Крисчънсън и Адам Вон. След като приключеше и двата случая, за пръв път от много години лейтенант Лукас Хънтър можеше да си позволи да излезе в отпуск.

— Ако през деня се занимаваш с писмена работа, нощем ще спиш по-добре, защото ще бъдеш уморен — добави тя. — Май не си мигнал, откакто в нашия апартамент се разрази снежната буря.

Каза му още, че с нейната Барби никога не оставали сами и не скучаели. Всеки ден разговаряла по телефона с Джулия, почти винаги имала посетители, дошли да се изповядат.

Първа дойде Вивека. Като никога се държеше смирено, дори някак гузно. Надявала се, че някой ден Гейлът и Лукас ще ѝ простят. Била заблудена от Брандън, повярвала в невинността му и допуснала много грешки, опитвайки се да му помогне, включително неприятния епизод с Лукас в колежа...

Гейлът побърза да я прекъсне:

— Било каквото било, Вивека. Да забравим миналото и Брандън. За всички нас той също принадлежи на миналото. Не ти се сърдя. Не си подозирала, че братовчед ти е психопат.

Пол също беше сред посетителите... и също бе измъчван от чувство за вина заради грубостта си към Гейлът.

Ала тя беше готова да извини поведението му:

— Разбирам, че си бил изваден от равновесие от смъртта на Мариан, Моника и Кей. Освен това всичко, което говореше по мой адрес, беше вярно.

— Бях непростимо жесток... обсипвах те със зловни нападки.

— Отдавна съм ти простила. Предлагам да сложим точка.

Пол изпитваше угризения на съвестта и заради предателството си спрямо Уоли, защото бе споменал пред Лукас за снимката на несъществуващото семейство на колегата си и бе насочил подозренията към него.

— Не се самообвинявай — успокои го тя. — Постъпил си правилно, като си уведоми Лукас. Ако колегата ти наистина беше серийният убиец, щеше да помогнеш за залавянето му. Каза ли на Уоли, че си издал тайната му?

— Да.

— А той как реагира?

— Заяви, че се радва, задето не трябва повече да разиграва театър.

— Но защо е лъгал всички?

— Защото е било по-лесно, отколкото да признае истината. Започнало случайно. Купил си бил портфейл и преди да извади рекламната фотография, която слагат във всеки артикул, някой я видял и се възхитил от красивата му съпруга и симпатичните му деца. За пръв път в живота на Уоли някой му обръщал внимание и той се почувствал поласкан. Осъзнава, че се нуждае от специализирана помощ, и вече си е уговорил час при психоаналитик. Обеща непременно да те посети, след като се пооправи от сериозната настинка.

Най-много Пол се измъчваше, задето бе споменал пред Кей, че Моника и Лукас са пътували заедно от Денвър до Ню Йорк. Болното въображение на Кей й бе подсказало, че Моника е любовница на лейтенант Хънтър, поради което бе включила името й в списъка, използван от Адам Вон за набелязване на жертвите му.

— Вината не е твоя — настоя Гейлън. — Не си допускал, че тя е неуравновесена, а Адам е психопат.

На следващия ден Пол отново дойде и й донесе подарък, който бе истински шедьовър на художествената фотография. Използвайки кадър от видеозаписа от неделната утрин след освобождаването на заложничките, бе направил снимка на Гейлън. Тя си спомни как беше настояла да застане пред камерата, без да сваля тюркоазното палто и ръкавичките с един пръст. Операторът се бе помъчил да я убеди, че цветът на дрехата не подхожда на огненочервената й коса и на бледото й лице, ала Гейлън държеше на своето. Разбира се, резултатът беше плачевен — лицето й сякаш се губеше. Ала когато от същия кадър бе извадена черно-бяла снимка, на нея се виждаше красива млада жена. Изражението и погледът й подсказваха, че е безумно влюбена.

Гейлън беше под непрекъснато лекарско наблюдение. Докторите често преслушваха сърцето й, преглеждаха нараняванията и обявяваха, че състоянието й се подобрява с всеки изминал ден.

Помежду си споделяха, че или Гейлън Чандлър е много търпелива, или не изпитва силни болки, както са очаквали при вида на счупените ребра, проболи белите й дробове.

Не подозираха, че в гърдите ѝ гореше пожар. Ала тя усещаше само лека топлина от буйните пламъци, напомнящи ѝ за онзи странен натрапчив сън, когато ѝ се бе сторило, че поливат гърдите ѝ с топъл сироп.

Но дали е било само сън? Ами ако Брандън наистина е излял върху нея гореща течност? Може да ѝ е причинил изгаряния, които вече заздравяват и с това се обяснява липсата на болка.

Изглежда, се бе случило точно това, защото, след като състоянието ѝ се стабилизира, доктор Стърлинг заговори за раните на гърдите ѝ... които Гейлън не беше виждала. Нищо не ѝ пречеше да погледне, когато няколко пъти дневно сменяха превръзките ѝ, но тя предпочиташе да лежи по гръб със затворени очи и с нетърпение да чака момента, когато голотата ѝ ще бъде отново прикрита.

Дори когато беше сама в стаята, не бе дръзнала да надникне под превръзките, но усърдно кимаше, докато Даяна Стърлинг я успокояваше, че раните ще зараснат, че белезите няма да са толкова дълбоки, че съвременната пластична хирургия прави чудеса.

Гейлън си казваше, че ще огледа белезите от изгарянията, но не го стори до навечерието на деня, в който щяха да я изписват. Най-сетне щеше да се прибере у дома, за да бъде с човека, когото обичаше с цялото си сърце.

Преди да си тръгне, Лукас нежно я целуна по устните и прошепна:

— До утре!

Щяха да я изпишат по обяд, но преди това медицинските сестри щяха да ѝ помогнат да се изкъпе така, че да не се намокрят раните на гърдите ѝ, които вече били заздравели. После щеше да облече полото и джинсите, които Лукас ѝ бе донесъл, да наметне тюркоазното си палто и...

Беше девет вечерта. По това време Гейлън вече спеше, но днес не я свърташе на едно място. Беше бодра, обзела я бе радостна възбуда и... любопитство.

Искаше ѝ се да се убеди, че по тялото ѝ не са останали грозни белези, защото утре вечер щеше да бъде в леглото с розов балдахин и в прегръдките на Лукас. Беше намислила да отложи до първата брачна нощ пренасянето в неговата спалня.

Знаеше, че още е рано да се любят. Стигаше ѝ да бъде близо до най-скъпия мъж в живота си, да усеща топлината на тялото му... Реши, че ще е по-добре предварително да узнае кои са най-чувствителните места под бинтовете, които той не бива да докосва.

В банята имаше огледало над умивалника. Сребристият му блясък ѝ напомни за очите на Лукас — обичаше да се оглежда в тях, защото само тогава се чувстваше красива и желана.

Първо погледна там, където още усещаше пареща болка при вдишване и издишване. Плътта ѝ беше жълто мораво синя, но това бе естествено. На мястото, където бяха вкарали тръбата в трахеята ѝ, имаше малък белег. Разрезът на гърдите ѝ, който хирурзите бяха направили, за да спрат вътрешния кръвоизлив, бе почти невидим — линия във формата на полумесец, опасваща ребрата ѝ.

Тя се успокои — имаше голяма синина и два белега, които след време щяха да изчезнат напълно.

Но къде са раните, за които бе говорила Даяна Стърлинг, а Лукас беше видял, когато ѝ се беше притекъл на помощ? Спомни си как тогава беше почувствала само топлина, но не и болка.

Никаква болка.

Внезапно нетърпима болка я прониза като мълния, защото зърна какво се крие под снежнобелите превръзки.

Не белези от изгаряния, а грозни, дълбоки рани, причинени от ръката на обезумелия от гняв психопат, жадуващ за отмъщение. Ударите с нож бяха нанесени безразборно с единствената цел да осакатяват, да обезобразяват и да унищожават. От гърдите ѝ се изтръгна вик на отчаяние.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Здравей.

— Здравей — промълви Лукас. Беше десет сутринта. Звънът на камбанката на белия часовник и на лилавия телефон се сляха в радостен дует. Лукас тъкмо беше изключил прахосмукачката и със задоволство отбеляза, че се е справил много добре. Окървавеният мокет, върху който беше лежал неговият снежен ангел, беше подменен с нов, след половин час от магазина за цветя щяха да донесат прекрасен букет. Предишната вечер с Гейлън се бяха уговорили да я вземе от болницата точно в дванайсет. Решиха дотогава да не разговарят, да пропуснат обичайния сутрешен разговор по телефона, за да усетят по-пълноценно радостта от това — отново да са заедно.

Но ето че Гейлън бе нарушила споразумението — сигурно бързаше да се прибере.

— Да дойда ли да те взема? — попита той.

— Не съм в болницата. Обаждам ти се от друго място.

Лукас Хънтър не знаеше още дали способността му да долавя присъствието на злото е изчезнала след смъртта на Брандън. Ала цялото му същество се скова от усещане, което бе много по-зловещо от предчувствието за надвиснала опасност. Той получи неоспоримо доказателство, че още притежава умението да почувства смъртта.

Смъртта на една мечта.

— Къде си, Гейлън?

— Пътувам по обиколни пътища към Канзас.

— Гейлън...

— Девети май.

— Моля?

— Ако си съгласен, ще се оженим на девети май. Неделя е и съвпада с Деня на майката. Реших, че ще е добре с теб да започнем съвместния си живот на същата дата, на която напуснах родния си град. Налага се да изчакаме дотогава, Лукас, повярвай ми. Дай ми малко време. От все сърце желая да ушия не само моята булчинска

рокля, но и роклята на Джулия. Трябва да се срещна и с майка си, да я покана на сватбата, както ти предложи, дори да ушие дреха и за нея. Междувременно ще обмисля и списъка на гостите. Лорънс непременно ще присъства на церемонията, също и Джон, Полин и...

— Гейлът! — прекъсна я Лукас, но тя се престори, че не го е чула, и продължи:

— Мечтая церемонията да се състои на терасата до фонтана. Съгласен ли си? Ето още една причина да изчакаме до май — цветята. Разговарях по телефона с много любезен човек, който има парник в Бронксвил, и поръчах лалета, зюмбюли и лилави, розови и бели минзухари. Доскоро дори не подозирах, че има розови и бели минзухари!

„Разбира се, че има — каза си Лукас. — Можеш да им се порадваш още днес. Булчинският ти букет ще бъде от пролетни цветя. Ще се оженим още днес. Още днес!“

— Кога ще ги посадиш?

— След месец, като се върна. Собственикът на оранжерията ме посъветва да ги засадя едва когато времето се затопли и няма опасност да измръзнат и да повехнат.

Искаше му се да извика: „Единствена моя, не се ли страхуваш, че нашата любов ще измръзне и ще повехне?“.

— Гейлът, чуваш ли ме? Какво ти е?

Чу как тя дълбоко си пое дъх и машинално се запита дали не е усетила болка.

— Необходимо ми е малко време, Лукас, но не за да се убедя в чувствата си към теб. Обичам те с цялото си сърце и копнея да бъда твоя съпруга. Но трябва да излекувам не само физическите, а и душевните си травми. Затова ще се върна в Канзас и ще се срещна с майка си.

— Има ли причина да не те придружа? Ако желаеш, няма да присъствам на разговорите ви, но през останалото време ще съм до теб.

„Има, има причина!“ — мислено извика Гейлът, сетне промълви:

— Разбери, че трябва да го направя сама.

— Какво криеш от мен?

„Всичко!“

— Нищо не крия, престани да се тревожиш. И, моля те, не ми се сърди! Ако искаш, ще ти се обаждам всяка вечер.

— Разбира се, че искам. Обаждай ми се всяка вечер, всеки ден! Ако размислиш и решиш, че съм ти необходим, ще дойда веднага, където и да си!

— Знам, че мога да разчитам на теб.

— Къде си в момента?

— На път за Канзас.

— Ясно е, че не пътуваш със самолет.

— Браво, лейтенант Хънтър, колко си проникателен! Лекарите ми забраниха за известно време да летя.

— Пътуваш с влак, така ли?

— Да, с бавни пътнически влакове, като всяка вечер преспивам в някой град. Предупредих Джулия, че ще пристигна след седмица.

— Позволи ми да те придружа, Гейлън, да бъда до теб...

— Не се тревожи, наистина съм добре. Искам известно време да остана сама. През дългите часове на пътуването се отдавам на размисъл — спомням си миналото и се подготвям за бъдещето. Бъди спокоен, не се преуморявам, дори се чувствам отпочинала.

— Криеш нещо от мен!

— Не, Лукас, повярвай ми. Имай ми доверие.

— Вярвам ти, Гейлън. Но съм самотен без теб.

— Аз също. Но си представям колко щастливи ще бъдем, когато отново сме заедно.

Обеща да му телефонира всяка вечер и спази обещанието си.

Две вечери поред.

Разговаряха с часове — как тя напълно ще оздравее, как ще се сдобри с майка си. Гейлън настояваше, че и той трябва да забрави раните от миналото, да се срещне със синовете на графа, които са негови братя, макар и само по баща.

— Искам да бъда само с теб! — повтаряше Лукас.

На третата вечер тя не се обади.

Сякаш леден мрак обгърна света му, но той не изпадна в отчаяние, а впрегна всичките си усилия да открие любимата си. Проследи на кого е телефонирала от болницата, но не се натъкна на важна следа — Гейлън бе разговаряла само с Джулия, с него и със собственика на оранжерията в Бронксвил.

От доктор Даяна Стърлинг научи, че при сутрешната визитация Гейлът вече е била облечена и толкова настоявала по-скоро да се върне у дома при Лукас, че Даяна набързо уредила формалностите около изписването.

Издири и служителката от канцеларията на болницата, която му съобщи, че Гейлът е платила с чек разходите за лечението. „Но защо?“ — изплашено попита той. Жената му предаде почти дословно обяснението на госпожица Чандлър — че от честите си пътувания като съдебна репортерка имала навика да урежда сметките си при напускане на хотела.

Служителката добави, че пациентката била в прекрасно настроение. Въпреки че била още много бледа, изглеждала по-красива, отколкото по телевизията.

Лукас откри, че само час след изписването ѝ от болницата Гейлът е била в „Офелия“ и е направила покупки, използвайки кредитната си карта. Управителят на магазина каза, че е бил поласкан, задето прочутата Гейлът Чандлър е избрала да пазарува от „Офелия“. Сподели още, че тя сияела от щастие. Интересувала се от булчинската нощница от коприна с избродирани рози. За съжаление нямали нейния размер, затова той направил специална поръчка — нощницата щяла да бъде доставена на клиентката много преди девети май. По негово предложение госпожица Чандлър поръчала чаршафи за леглото, което ще споделя със съпруга си — те също били от бяла коприна с избродирани рози.

„Рози върху току-що паднал сняг!“ — помисли си Лукас.

Управителят добави, че според него госпожицата щяла да бъде много красива булка — огненочервените ѝ къдрици подчертавали изящните ѝ черти.

Следващото посещение на Лукас беше в банката, където научи, че са издали на Гейлът чек, покриващ разходите за лечението ѝ, и че тя е изтеглила голяма сума, но не е закрила сметката си.

Съобщиха му още, че е помолила да телефонира. Поканили я били в кабинета на управителя, готови били по всякакъв начин да услужат на смелата телевизионна водеща. Гейлът бе позвънила точно в десет, набрала бе неговия номер.

После безследно беше изчезнала. Сякаш бе потънала вдън земя. Не бе използвала кредитната си карта или фонокарта, не бе плащала с

чекове. Той не знаеше дали е напуснала Ню Йорк с влак, кола, автобус или със самолет, защото очевидно бе платила билета си в брой.

— Съжалявам, че не мога да ти помогна — каза му Джулия, когато й телефонира. — Последното й обаждане беше преди няколко дни. Съобщи ми, че ще бъде в нашето градче след около седмица. Щяла да пътува по обиколен маршрут, трябвало й време да обмисли бъдещето.

— Каза ли още нещо?

— Да — че те обича с цялата си душа. Гейлът има златно сърце, толкова е всеотдайна...

— Зная — прошепна Лукас. — Зная.

Измина още един ден. И още една нощ. Но от любимата му нямаше ни вест, ни кост. Лукас се чувстваше безкрайно самотен, душата му се изпълваше със страх.

Тъкмо когато беше надвил колебанието си и се готвеше да се обади на Бес Чандлър, чу звънеца на домофона. Изтича до апарата и чу гласа на доктор Стърлинг:

— Аз съм, Даяна. Имам новини за Гейлът. Удобно ли е да се...

Лукас вече беше натиснал бутона за отключване на стоманената външна врата.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Къде е тя? — възкликна нетърпеливо, когато лекарката пристъпи в мраморното фоайе.

— В болница в Бостън. Не се тревожи, това е една от най-добрите клиники в света.

— Защо е там? Какво се е случило?

— Преди два дни е претърпяла операция, но още не е дошла в съзнание.

— Трябва да бъда до нея!

— Така и предположих. Самолетът за Бостън излита от „Ла Гуардия“ в един и петнайсет. Запазих ти място, а таксито, с което дойдох, чака долу. Разполагаме с достатъчно време да ти съобща каквото знам и да отговоря на въпросите ти. Сигурна съм, че пътуването до Бостън ще ти се стори безкрайно, но след като са ти известни фактите, ще можеш да се съсредоточиш.

— Имаш право, Даяна. Моля те, разкажи ми всичко, не крий нищо от мен!

— Добре. Ще започна с това, че в момента състоянието ѝ е стабилно. Жизнените ѝ показатели са нормални, дишането — също. Изглежда като заспала, но всъщност е нещо по-сериозно... — Лукас понечи да я прекъсне, но тя го спря с жест и продължи: — Лекарите, които са сред най-добрите специалисти в света, са проучили всички възможни неврологични параметри и не са открили абсолютно никакви признаци за мозъчно увреждане. За каквото и да било увреждане. Гейлън още не е излязла от упойка, но лекарите се надяват това да се случи всеки момент. Може би вече ще е в съзнание, когато пристигнеш в Бостън.

„Как се е озовала там? — тревожно се питаше Лукас. Сърцето му се сви от лошо предчувствие. — Маршрутът за Канзас не минава през Масачузетс.“

— Да не е станала жертва на катастрофа?

— Не, престани да се тревожиш! Действала е според добре подготвен план, за който изобщо не подозирах. Замислила го е в нощта, преди да я изпишат от Общинската болница, когато за пръв път се е осмелила да огледа нараняванията от ножа на Брандън и е видяла обезобразеното си тяло.

— Но...

— Знам какво си мислиш. Всички предполагаме, че тя знае за състоянието си, за това, какво ѝ е сторил психопатът.

— Но Гейлът твърди, че си спомня всичко, че нито за миг не е губила съзнание. — Спомни си как очите ѝ бяха широко отворени, докато Брандън нанасяше жестоките поражения на плътта ѝ. — Знае какво се е случило.

— И да, и не. Имала е усещането, че Брандън я залива с топла течност, но не е чувствала болка, затова е решила, че съзнанието ѝ ѝ е изиграло лоша шега, че онова, което си спомня, не се е случило в действителност. Едва когато заговорих за сериозните ѝ наранявания, е разбрала, че наистина ги има, но дори тогава не е осъзнавала, че убиецът я е кълцал с нож. Мислила си е, че по гърдите ѝ има изгаряния и тъй като не е изпитвала болка, решила, че не са фатални. А може би — едва чуто промълви Даяна — дълбоко в себе си е знаела истината, но се е страхувала да застане срещу огледалото. Когато все пак е видяла какво ѝ е причинил Брандън, помолила телефонистката да я свърже с дежурния в отделението по пластична хирургия. Ще ти спестя подробностите и ще ти кажа само, че попаднала на лекар — стажант, който известно време бил работил в клиниката в Бостън и бил чувал за нова и многообещаваща оперативна техника, експериментирана там.

— Експериментирана... — прошепна Лукас.

— Не забравяй, че изследванията се провеждат чрез експерименти, Лукас. Напредъкът на медицината и в частност на хирургията е невъзможен без изследователска дейност. Освен това експериментите не са толкова рисковани, тъй като провеждането им се разрешава само след многогодишни проучвания.

— Разкажи ми по-подробно — помоли той и си помисли: „На какви експерименти се е подложила скъпата ми Гейлът?“.

— Вече обясних и на теб, и на бъдещата ти съпруга, че традиционният подход към премахването на белезите е да се изчака

раните напълно да заздравеят. Понякога дори след сериозни наранявания остават почти невидими белези. Традиционният подход обаче изисква време. Пациентът трябва да се въоръжи с търпение в продължение на месеци, дори години.

— А експерименталният? — едва чуто попита той.

— Привържениците му настояват, че трябва да се приложи до десет дни след нараняването, докато тъканите реагират най-активно, дори — бих казала — агресивно. В повечето случаи се извършва хирургическа ресекция на прекалено бързо заздравяващата тъкан. После мястото се третира със специална смес, която прави по-умерена ответната реакция на организма. В случаите, в които оказва желаното въздействие, не остават никакви белези.

— А какво става в случаите, когато не помогне?

— Има опасност да останат по-дълбоки белези...

— Продължавай.

— ... които не подлежат на отстраняване чрез повторна операция...

— Какво още, Даяна?

— Възможно е поради прекъсване на съседни нервни окончания пациентът да изпитва силна болка. Хронична болка.

Лукас тихо изруга. Тя не чу думите му, но тонът му беше достатъчно красноречив.

— Гейлът е знаела какъв риск поема.

— Как ѝ е хрумнало да се поведе по ума на някакъв стажант?

— Случаят е съвсем различен. Но ако ти послужи за утеха, ще ти кажа, че въпросния стажант го очакват големи неприятности, задето не се е обърнал към лекуващия лекар на Гейлът, тоест към мен. Не е трябвало дори да обсъжда въпроса с пациентката, която не бил виждал дотогава, камо ли да взима решения. Ала след като разговарял с Гейлът, нашият умник телефонира в Бостън и уговорил да я приемат в клиниката. Не подозирах нищо и едва днес научих за намесата на стажанта, който се поинтересувал дали колегите от Бостън са ме информирали за състоянието на пациентката. Навярно е предполагал, че тя е споделила с мен намеренията си. Обещала му била, че непременно ще разговаря с мен. Разбира се, стореното от него е непростимо, но аз поемам отговорността.

— Сигурно наистина му е обещала да ти каже — горчиво промълви Лукас. — Но изобщо не е възнамерявала да ти се обади, за да не издадеш планове й пред мен.

— Искала е да те изненада, Лукас. Убедена съм, че това е истинската причина, още повече че именно нея е изтъкнала пред психиатъра.

— Психиатър ли? Какъв психиатър?

— Консултациите с психиатър са препоръчителни дори при козметичните пластични операции, а при експерименталните са задължителни... поради минималния риск...

— Хората от изследователския екип отказват да приложат експерименталната техника върху пациенти, които поради една или друга причина не харесват външността си, така ли?

— Точно така. Не оперират и хора, които очакват да станат неузнаваеми или които не са в състояние да понесат стреса от евентуалната неуспешна хирургическа намеса.

— Психиатърът е преценил, че Гейлън има основание да желае операцията, тъй като годеникът й не понася да докосва ужасните й белези, така ли?

— Греша. Тя не е изтъкнала тази причина, пък и колегата нямаше да я приеме. Гейлън знае, че я обичаш, че няма да я разлюбиш дори ако е обезобразена. Психиатърът също е разбрал чувствата й. Но, Лукас, тя те обича лудо. Не е искала Брандън да бъде част от живота ви, да хвърля сянка върху любовта ви. Не е искала белезите по тялото й да напомнят и на двама ви за безумеца.

Лукас си каза, че Даяна не подозира истината — Гейлън се е подложила на рискована операция само заради него, за да му спести бъдещи душевни страдания.

— Какво ще се случи, ако експериментът се окаже неуспешен, Даяна? Ако белезите са по-грозни отпреди и е невъзможно да се отстранят оперативно, ако Гейлън е обречена да живее в мъки до края на дните си? Психиатърът попитал ли я е какво ще се случи тогава?

— Разбира се — това е най-важният въпрос. Гейлън отвърнала, че сватбата ви ще се състои на уречената дата, защото любовта ви е по-силна от злото у Брандън.

— Той повярвал ли й е?

— Да.

Лукас стисна клепачи и си каза: „Скъпа моя, значи си се научила да прикриваш мислите и чувствата си, да лъжеш, за да ми спестиш бъдещи страдания.“ Тя няма да се върне при него, ако експериментът е неуспешен. Няма да му позволи до края на живота си да бъде измъчван от гледката на тялото ѝ, което убиецът бе обезобразил, за да му отмъсти.

— Лукас, чуваш ли ме?

Той тръсна глава и отвори очи. На Даяна ѝ се стори, че наднича в две бездни, изпълнени с непрогледен мрак.

— Гейлътн ще дойде в съзнание. Ще ти кажа и още нещо, въпреки че сигурно не те интересува — съобщиха ми, че никога досега не са имали толкова обнадеждаващ резултат. Тя без колебание се е подложила на операцията, защото е знаела, че ще бъде успешна.

„Операцията мина успешно, но пациентът почина“ — с горчива ирония си каза Лукас.

Даяна сякаш прочете мислите му и се опита да го отклони от темата:

— Лейтенант Хънтър, би трябвало да ме попиташ дали не противоречи на лекарската етика да ти разкривам подробности от поверителен разговор между пациент и психиатър. Направих го по молба на Бес Чандлър.

— Майката на Гейлътн! — изумено възкликна той.

— Да. Гейлътн я беше посочила като своя най-близка родственица.

— Посочила е Бес Чандлър, а не мен — прошепна Лукас.

— Разбира се, та нали още не си ѝ съпруг. От правна гледна точка е невъзможно да те посочи за свой родственик, след като нямате сключен брак. Освен това е искала да те изненада.

„Не е вярно! — мислено извика той. — Ако операцията излезеше неуспешна, Гейлътн завинаги щеше да изчезне от живота ми!“

— Бес Чандлър е пристигнала в Бостън едва днес сутринта. Била е на учителска конференция в Канзас, късно снощи се е върнала у дома и е намерила на телефонния секретар няколко съобщения от лекуващия лекар на Гейлътн. А тази сутрин, още щом отишла в болницата, попитала за теб. Настояла да те уведомят за операцията въпреки желанието на Гейлътн да я запази в тайна.

— Сигурно са разговаряли по телефона и Гейлътн ѝ е разказала за мен — предположи Лукас.

— Греша. Доколкото разбрах, не са се чували от години, но Бес с интерес следяла кариерата на дъщеря си дълго преди да се прочуе в цялата страна около случая с Казанова. Освен това щастливата развръзка на трагедията беше разгласена от всички медии, имам предвид вашия годеж. Колегите тъкмо се питали кой да те информира за състоянието на Гейлътн, когато им позвъних. Бес Чандлър им била разрешила да споделят с мен проблема, а аз да ти разкажа всичко.

Даяна долови, че той е напрегнат като пружина, че изгаря от желание час по-скоро да бъде при любимата си, ала все пак го попита:

— Имаш ли въпроси?

— Не — отвърна той, макар не цялото му същество крещеше: „Да, имам! Защо го стори, Гейлътн, защо?“. Но и сам знаеше отговора — тя го обичаше безпределно, любов като нейната позволява на мечтите да се сбъднат... но може и да е разрушителна. — Благодаря за всичко, Даяна.

— Длъжница съм ти... Наруших лекарската етика. Всички колеги от Общинската болница чувстват вина за случилото се.

— Ако тя се бе обърнала към теб, нямаше да уредиш постъпването ѝ в бостънската клиника.

— Имаш право — призна Даяна, — въпреки че Гейлътн бе идеалната кандидатка и от медицинска, и от емоционална гледна точка, защото искрено я обичаш. Знаех, че именно заради силната ти любов връзката помежду ви няма да бъде разрушена от грозните белези. Не виждах причина Гейлътн да се излага на излишен риск.

* * *

Таксито наистина чакаше пред небостъргача от гранит и стъкло. Лукас предложи на Даяна да минат през болницата, откъдето той щеше да продължи към летището. Но лекарката заяви, че предпочита да се върне на работа пеш. Искало ѝ се да размисли как да накаже младия стажант.

След като таксито потегли, Лукас помоли шофьора да се отбият в един театър на Бродуей, където се репетираше семейна драма.

Залата тънеше в мрак, прожекторите осветяваха само сцената. Но Лукас Хънтър притежаваше способността да вижда в мрака, което бе и божи дар, и проклятие. През този февруарски ден Лорънс Кинкейд сякаш също бе надарен с необикновено зрение. Дори в тъмнината на залата видя изражението на Лукас, което му напомни за кошмарната нощ преди много години. Тогава малкият Лукас бе влетял в кабинета му и използвайки жестомимичния език, беше предал отчаяното съобщение: „Джени е в опасност. Моля те, побързай!“.

Не проговориха. Не си казаха нищо и с жестове.

Лукас се обърна и тръгна към изхода, а Лорънс го последва като през онази фатална нощ, когато смъртта на Джени бе разбила живота им.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Той я обича с цялото си сърце — промълви Бес Чандлър, обръщайки се към Лорънс.

По време на полета до Бостън Лукас беше разказал на човека, който му бе по-близък от баща, за отчуждението между Бес и Гейлън и за причината, поради която са се разделили. Гласът му беше изпълнен с горчивина, подсилвана от страха му за живота на любимата и от чувството му за вина.

Докато Лорънс го слушаше, постепенно в съзнанието му се оформяше образът на Бес Чандлър. Нямаше представа за външността ѝ, но бе сигурен, че е суетна егоистка, капризна и вятърничава жена. „Дали е осъзнала какво зло е причинила на дъщеря си?“ — запита се и реши, че дори да е размишлявала за случилото се, не се е почувствала виновна и се е опитала да го забрави.

Ала още като влязоха в стаята на Гейлън, той установи, че си е съставил погрешно мнение за Бес. Тя седеше до леглото на дъщеря си и държеше ръката ѝ. Цялото ѝ същество излъчваше обич и отчаяно желание да бъде до скъпото си дете.

Но щом видя Лукас, тя безмълвно му отстъпи мястото си. Изражението ѝ подсказваше, че изпитва благодарност и облекчение от появяването на човека, който сега беше най-необходим на дъщеря ѝ. На излизане се обърна, поколеба се за миг, сетне се отправи към чакалнята.

Лорънс, който искаше да остави Лукас сам, я последва.

Бес Чандлър стоеше до прозореца и се взираше навън. Бе потънала в размисъл и дори не забелязваше присъствието му.

Той безмълвно я наблюдаваше и си мислеше колко погрешна е била представата му за нея. Бес Чандлър навярно бе на около петдесет, с няколко години по-млада от него, но стройната ѝ фигура и жизнеността ѝ ѝ придаваха почти младежки вид.

Лъскавата ѝ черна коса, прошарена със сребристи нишки, беше късо подстригана. Около светлосините ѝ очи имаше едва забележими

бръчици като у човек, който често се усмихва. Но сега не се усмихваше, а печално се взираше през прозореца в падащия мрак.

Лорънс си я представи сияеща от щастие, усмихната и ведра и внезапно проумя истинската ѝ същност.

Сякаш я видя да води из горите малък отряд момичета, с които споделя възхищението си от природните красоти. А по-късно, след като им е показала как да опънат палатките и да стъкнат лагерния огън, всички седат около буйните пламъци и Бес Чандлър започва да разказва не ужасяващи истории за призраци и духове, а вълшебни приказки.

Сигурен бе, че момичетата са я обожавали и са били готови да я следват навсякъде, защото тази жена бе жизнена, весела и най-вече с добро сърце. Погледът ѝ като че казваше: „Елате, елате всички. С голяма компания е по-весело. Ще се забавляваме от сърце и нищо лошо няма да ви се случи, обещавам!“.

Бес Чандлър беше олицетворение на жената — майка... която обаче не бе успяла да опази собственото си дете.

Когато тя се обърна и без предисловие заговори за обичта на Лукас към дъщеря ѝ, Лорънс долови скръбта ѝ от непоправимата загуба. Години наред бе живяла разделена от най-скъпото си същество, не можеше да върне времето назад и да започнат отново.

Лорънс си спомни какво бе казал Лукас по време на полета до Бостън — че Гейлът е изпитвала необходимост да се срещне с майка си, че нещо като магнит я е притегляло към родния ѝ град. Знаеше какво е предизвикало могъщото притегляне.

— Да — едва чуто промълви той. — Лукас много обича Гейлът. Ти също, нали?

— Разбира се — прошепна Бес. — Разбира се. Но тя не го знае.

— Мисля, че грешиш. След операцията е възнамерявала да се върне в родния си град и да се срещне с теб.

Топлите сини очи се разшириха от изненада, в погледа ѝ проблесна надежда.

— Така ли? Сигурен ли си?

— Казвам самата истина. Независимо от злополучната история с Марк дъщеря ти не е забравила колко щастливи сте били заедно.

Бес беше зашеметена от новината, но надеждата в погледа ѝ не помръкна. Както Дороти, героинята на Франк Баум, която също бе от

Канзас, тя разбра, че е срещнала истински вълшебник.

— Нима знаеш за Марк?

— Гейлът е разказала на Лукас за случилото се, а той го сподели с мен.

Очите ѝ помръкнаха, искриците на надеждата угаснаха, гласът ѝ преградна от вълнение:

— Знаеш ли дали Марк... ѝ е сторил нещо? Преди нощта, когато ги заварих заедно...

— Не — прекъсна я Лорънс. — Дотогава изобщо не я бил докосвал. Често отивал в стаята ѝ, оглеждал я, подигравал ѝ се заради уж неугледната външност, но и с пръст не я е пипнал.

— Слава богу! — облекчено възкликна тя, сетне в гласа ѝ се прокраднаха горчиви нотки. Явно чувстваше вина заради случилото се. — Било е... ужасно! Само като си помисля, че допуснах този човек в дома си... в дома на Гейлът... не намирам оправдание на постъпката си.

— Не бъди толкова сурова към себе си. Не си знаела какво става, нали?

— Не! Не! Като ги видях заедно, останах потресена. Разбира се, Марк направи всичко възможно да ме убеди в неговата версия.

— Надявам се, че не е успял.

— Не съм глупачка, въпреки че известно време бях заслепена от чувствата си към него. През онази фатална вечер отначало бях толкова поразена, че изобщо не чувах думите му. Ала като се опомних, за пръв път прозрях какъв човек съм приела в дома си... — Сините ѝ очи потъмняха. — Как е възможно да съм била толкова заслепена!

„Заслепена!“ — повтори наум Лорънс. Думата го жегна като нажежено желязо, припомняйки му дългите месеци след смъртта на Джени, когато бе забравил за Лукас и неволно го беше прогонил.

— Случва се — промърмори, опитвайки да я утеши. Ала Бес не търсеше съчувствие, също както самият той не бе позволил на Лукас да го утешава.

— Нещастieto се случва, ако стоиш със скръстени ръце, ако не го предотвратиш! — горчиво възкликна тя. — Позволих непоправимото да се случи, вината е изцяло моя.

— Може би си подозирала истината, но подсъзнателно си отказвала да я приемеш. Влюбена ли беше в Марк?

— Влюбена ли? — повтори Бес и се замисли. — Не... макар че тогава мислех друго. Не, причината беше друга — моята себичност. — Поклати глава и продължи: — С Гейлън бяхме не само майка и дъщеря, но и приятелки, животът ни беше прекрасен, но аз чувствах някаква празнота. Искаше ми се до мен да има мъж, с когото да споделям радостите и неволите, който да ми бъде опора.

— Защо се упрекваш? Желанието ти е било съвсем нормално. Събитията са могли да се развият по друг начин — да срещнеш подходящ човек, който да обикне Гейлън като своя дъщеря и да станете сплотено семейство. Тогава животът ви е щял да бъде още по-щастлив отпреди.

— Но това не се случи, нали? — Тя свъси вежди и се замисли. — Знаеш ли, отначало всичко вървеше като по мед и масло, сетне...

— Продължавай.

— Сетне тя се отдръпна от мен. Повтарям, че с нея бяхме повече от майка и дъщеря, но неочаквано започнахме да се отчуждаваме. Недоумявах защо, напразно си блъсках главата да открия причините. Гейлън твърдеше, че всичко е наред, но тревогата ми не изчезваше. Подозирах, че крие нещо от мен. Предполагах какво ли не, но бях далеч от истината. Накрая си казах, че отчуждението ни е в реда на нещата, че когато едно момиче стане девойка, се дистанцира от майка си в търсене и утвърждаване на истинското си „аз“. Тревогата ми бе заменена от тъга — липсваха ми щастливите часове с моето малко момиченце. Искрено вярвах, че причината е Гейлън, не аз...

— Не си имала повод да търсиш вината другаде.

— Така е — промълви Бес. — Защото моята скъпа дъщеря със златно сърце нарочно е скривала истината от мен. Щадяла ме е, въпреки че аз не сторих същото за нея.

— Направила го е от обич, искала е да бъдеш щастлива.

— И аз я обичах... обичам я повече от всичко на света. Ала тя не разбра какво чувствам, защото с нищо не ѝ показах колко държа на нея. През онази ужасна нощ е решила, че Марк означава за мен повече, отколкото тя. Помислила е, че ще предпочета да я изгоня, да я отстраня от живота си, за да бъда с него. Нямам представа кога обичта ѝ е била заменена от гняв... толкова бях заслепена, че съм пропуснала да го забележа. Всъщност...

— Какво? — нетърпеливо попита Лорънс.

— След известно време Гейлърн се промени, макар че продължаваше да страни от мен. Изглеждаше много щастлива и някак по-спокойна. Като я питах с кого прекарва часовете след училище и вечерите, неизменно отговаряше: „С приятелки.“ Мисля, че не ме лъжеше...

— Наистина е имала приятелки — прекъсна я той, спомняйки си какво му бе разказал Лукас за Уини, Джулия и баба Ан. — Много добри и верни приятелки.

За миг лицето ѝ се озари от усмивка — едва сега тя разбра, че Гейлърн, която се е чувствала изоставена, все пак не е била самотна. После заговори отново:

— Не знаех кои са приятелките ѝ, не бях чувала дори имената им. След като изгоних Марк и му забраних да прекрачва прага на дома ми, открих, че Гейлърн е избягала. Цяла нощ обикалях с колата из града, за да я търся. Най-лошото бе, че не знаех при кого може да се е подслонила. На другия ден напразно я чаках пред училището — не дойде. Продължих да я издирвам, разпитах познати, но никой не я беше виждал. Завинаги беше изчезнала от живота ми.

— Но ти не си я забравила, това е най-важното.

— О, Лорънс, тя присъстваше в мислите ми денонощно. Спомнях си как ме изглежда, преди да избяга от кухнята, докато аз стоях като вкаменена. Бях потресена от онова, което прочетох в погледа ѝ. Всъщност едва по-късно осъзнах какво съм видяла — омраза и болка заради мъките, които ѝ бях причинила с безразличието си спрямо поведението на Марк. Най-скъпото ми същество — любимата ми дъщеря — ме мразеше, задето съм я предала. И то с основание.

Тя замълча и отново се обърна към прозореца, но Лорънс знаеше продължението на разказа. След време, когато Гейлърн бе станала репортерка в телевизия „Из съдебните зали“, Бес Чандлър бе открила, че дъщеря ѝ е жива и здрава. Представи си какво облекчение и гордост е изпитала, какво ѝ е струвало да устои на изкушението да се свърже с нея.

Разбираше чувствата ѝ, защото и той беше минал по нейния път. Години наред не беше посмял отново да се сближи с Лукас, макар с гордост да следеше шеметните му успехи. Смяташе, че ако настоява да се срещнат, ще прояви егоизъм. Че е редно родителят да помоли за

прошка детето си, което, макар рано да е напуснало родния дом, е оцеляло във враждебния свят и си е изградило свой собствен живот.

Едва днес осъзна колко погрешни са били схващанията му.

— Гейлът е съобщила на Лукас, че ще се върне в родния си град, за да се срещне с теб, Бес, и да те покани на сватбата. Знай, че те обича много, че животът ѝ е празен без теб, че си спомня колко щастливи сте били заедно. Най-топли спомени храни за обичта, с която си я дарила.

Бес се обърна и докосна платнената си чанта, която беше оставила на стола. В жеста ѝ се долавяше нежност, сякаш докосваше безжизнената ръка на дъщеря си.

— Гейлът я изработи и ми я подари, когато беше едва седемгодишна. — Отвори чантата и извади кукла Барби със златисти къдрици, облечена в дълга памучна нощница. — Куклата беше моя, после я подарих на Гейлът. Когато избяга от къщи, оставих играчката на леглото ѝ. След обаждането от болницата изтичах в спалнята ѝ, за да взема любимата ѝ кукла. А когато пристигнах, видях, че до нея лежи друга Барби. Лекарят каза, че Гейлът я била донесла със себе си. Разбрах, че вече не ѝ трябва предишната ѝ любимка...

— Грешиш — прекъсна я Лорънс. — Дълбоко грешиш.

Бес извърна очи към куклата, сетне погледна в очите човека вълшебник:

— Имаш добро сърце, Лорънс Кинкейд.

— И аз съм допускал грешки, но съм си вземал поука от тях. Сигурен съм, че Гейлът държи и на двете кукли. Мисля, че дори докато е още в безсъзнание, ще те чуе, ако ѝ кажеш колко я обичаш.

* * *

— Любов... Моя любов... Обичам те — безспирно шепнеше Лукас с надеждата вълшебните думи да достигнат до съзнанието на любимата му.

Ала тя не отваряше очи.

Изминаха още пет дни и пет нощи.

Гейлът беше Спящата красавица, а Лукас — нейният принц, който несъмнено щеше да си пробие път през непроходимата гора, въоръжен само с любовта си.

Спящата красавица от приказката се бе пробудила след сто години. „Какво ще се случи с героинята от съвременната приказка?“ — питаше се Лукас.

Имаше вероятност Гейлът да не се събуди до края на живота си. Лекарите бяха безпомощни. Невъзможно бе да прогнозира кога ще дойде в съзнание, след като не знаеха каква е причината за състоянието ѝ. Действието на упойката отдавна беше преминало, резултатите от неврологичните тестове не показваха обезпокояващи симптоми. Никой от специалистите не беше очаквал подобна реакция, тъй като препаратът, с който бяха третирали раните, съдържаеше само природни продукти. Най-парадоксално бе, че белезите зарастаха като по чудо и скоро нараняванията нямаше да личат.

Може би спящата красавица никога нямаше да се пробуди, но грозните белези завинаги щяха да изчезнат.

На седмия ден Лукас поиска да я пренесе вкъщи, като настоя, че необходимите процедури могат да се провеждат и в домашни условия.

Лекарите се съгласиха, но само, при условие че той назначи екип медицински сестри, които денонощно да бдят до леглото ѝ, физиотерапевти, които да раздвижват крайниците ѝ, и специалисти, които да определят и следят дозировката на хранителните вещества, доставяни на организма венозно...

Лукас Хънтър слушаше безкрайните указания и кимаше. Внимателно бе наблюдавал всички процедури и знаеше, че ще се справи не по-зле от опитна медицинска сестра. Но все пак държеше подробно да му обяснят всичко, за да е уверен, че няма да допусне грешка. Най-много го притесняваше катетърът във вената ѝ, през който се доставяха хранителни вещества. Няколко пъти му демонстрираха как да го почиства и стерилизира, преди да го вкара във вената.

Спомни си как не бе проявил особена сръчност през онзи приказен следобед, когато с Гейлът пиха чай пред камината и тя му обясняваше как да държи иглата. И вторият му опит в тази област не беше особено успешен.

Ала сега, когато от сръчността му зависеше животът на скъпата му Гейлът, бе сигурен, че ще се научи да борави с иглите.

По пътя към гранитната сграда в Манхатън той седеше в линейката, която без включените сирени и въртящата се лампа на покрива му напомняше на катафалка. Лорънс и Бес пътуваха с такси.

Щом санитарите извадиха носилката с Гейлн, Лукас взе любимата жена в прегръдките си, пренесе я през прага, качи се в асансьора, сетне прекоси мраморното фоайе и всекидневната и занесе Гейлн в стаята, обзаведена в лилаво. Беше решил да я обитават до деня на сватбата.

Нежно положи своята Спяща красавица на леглото с балдахин и грижливо придърпа завивката.

— Как да ти помогнем? — обади се Лорънс от прага.

Лукас се извърна стреснато, сякаш бе забравил за присъствието на Бес и Лорънс, сякаш вече бяха сами с Гейлн. Сами в техния дом.

— Нямам нужда от помощ — отвърна. — Благодаря ви.

— Ще остана в Ню Йорк — заяви Бес. — Ще наема стая наблизо и ще идвам всеки ден, Лукас. Ти ще прецениш кога е най-удобно.

— Не... Извинявай, Бес, но ще ти откажа.

Тя не се обиди. Сърцето ѝ подсказваше, че бъдещият ѝ зет вече не изпитва неприязън към нея, защото е разбрал колко искрена е обичта ѝ към Гейлн.

Знаеше още, че никой не е в състояние да бди над дъщеря ѝ като Лукас, ала тревожно се питаше докога този предан и себеотдаден мъж ще издържи на напрежението.

— Ако искаш, ще пазарувам.

Той я изгледа недоумяващо — какво пазаруване, нали Гейлн се храни чрез система?

— Продукти за теб — поясни Бес. — Трябва да се храниш, за да издържиш.

— Благодаря, но не ми трябва нищо.

— Моля те, кажи ми с какво да помогна! На Гейлн или на теб — отчаяно възкликна тя, сетне си каза, че този път сигурно чашата на търпението му е преляла. Ще забрави учтивостта, към която се придържа въпреки огромното напрежение, и ще ѝ викне: „Махай се! Върви си! Остави ни сами!“. Но дори гневният изблик няма да му донесе облекчение. След миг ще се овладее и ще добави: „Моля те, моля те, Бес! Искам да остана насаме с Гейлн.“

Но той не кресна, а само каза:

— Имам една голяма молба към теб, Бес. Искам да ушиеш булчинската рокля на Гейлн.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Ало, Лукас, ти ли си? Най-сетне те открих!

— Кой се обажда? Джулия, ти ли си?

— Да, аз съм. Изминаха две седмици, откакто ми телефонира и ме попита дали Гейлът ми се е обаждала... Между другото, нямам никаква вест от нея. Честно казано, разтревожих се, когато разбрах, че си заминал. Внушавах си, че сте се оженили тайно и сте на сватбено пътешествие, но все пак исках да разбера дали всичко е наред. Оставих няколко съобщения на телефонния ти секретар...

Лукас мислено се упрекна, че не ѝ се е обадил. Ако Гейлът беше в съзнание, веднага щеше да го помоли да се свърже с най-добрата ѝ приятелка. Ала той бе толкова отчаян, че дори не бе прослушал съобщенията — не го интересуваше нищо друго, освен състоянието на любимата му.

— Случи се нещо неприятно, Джулия. Извинявай, че не ти се обадох по-рано. Гейлът... — Замълча и мислено добави: „Още е в безсъзнание. Измина почти седмица, откакто я изписаха от болницата.“

Разказа на Джулия за операцията. Тя възкликна нетърпеливо:

— Позволи ми да се грижа за нея, Лукас! И за двамата ви. Не съм медицинска сестра, но имам богат опит. Сестра ми... — Гласът ѝ секна от вълнението.

— Гейлът ми е разказвала за Уини — каза Лукас внимателно.

— Да, сестричката ми се казваше Уини — отново заговори Джулия — очевидно се бе овладяла. — Гейлът ми помагаше да се грижа за нея. Бях ѝ благодарна за подкрепата, макар че се справях и сама. Ще ми позволиш ли да бъда до теб, Лукас? Искам да те подкрепям, докато помагаш на скъпата ми приятелка.

— Благодаря ти, но засега ще ти откажа.

Засега! Тази дума бе равнозначна на признание, каквото Лукас не вярваше, че някога ще направи. Но си представи как след време — след година, след пет години — ще настъпи момент, когато той ще започне да губи разума си и вече няма да е в състояние да се грижи за

Гейлът. Тогава ще се наложи да потърси помощ, но не за себе си, а за любимата жена.

Засега обаче държеше сам да бди над нея и се молеше никога да не се разделят. Не бяха минали под венчило, но обещанията, които си бяха дали през онази нощ, ги бяха обвързали навеки.

Избягваше да фантазира какво ще се случи, когато Гейлът дойде в съзнание, не мечтаеше, че тогава ще започне истинският им брачен живот. Престанал бе да очаква чудеса, ала дълбоко в сърцето си таеше надежда, че рано или късно любимата му ще се пробуди.

Затова засади цветята, които тя бе поръчала да ѝ доставят от оранжерията.

„Драга Гейлът — гласеше писмото от собственика. — Лично подбрах цветя в бяло, кремаво, лилаво и розово. Ако засадиш сега луковиците (моментът е благоприятен — големите студове свършиха), цветята ще цъфнат през май — тъкмо навреме за сватбения ти ден.“

Докато четеше писмото, Лукас си представи как през топлия майски ден върху уханните цветя ще падат ситни капчици вода от фонтана.

Когато засаждаше луковиците, от очите му се стичаха горещи сълзи и се сливаха със студените дъждовни капки...

Не се отделяше от Гейлът. Докато се занимаваше с цветята, сърцето му се свиваше от страх. Боеше се и да заспи, но понякога задрямваше на стола до леглото ѝ. Повтаряше си, че трябва да си почива заради нея, за да отложи колкото може повече мига, в който съзнанието му ще бъде обгърнато от непрогледен мрак.

Беше обещал на Лорънс и на Бес да им се обади, ако в състоянието на Гейлът настъпеше дори минимална промяна. Ала след месец Лорънс Кинкейд не издържа и му телефонира.

Лукас обясни, че Гейлът още не е дошла в съзнание. Старият му приятел сподели, че Бес се е върнала в Канзас. Захванала се била с булчинската рокля на дъщеря си и очаквала вести за състоянието ѝ. Дватама всеки ден се чували по телефона. Той продиктува на Лукас няколко номера. Личеше, че е загрижен за него, както баща се тревожи за сина си.

— Държа да ми се обаждаш поне веднъж седмично — нареди му строго. — Няма да ти досаждам с посещения, нито ще те търся по

телефона, но искам да знам какво е положението. Моля те, изпълни желанието ми.

Лукас обеща да му телефонира всяка неделя следобед. Знаеше, че молбата на стария му приятел е основателна и че е необходима предпазна мярка в името на Гейлърн. Ако се случи непоправимото и той започне да губи разума си, Лорънс ще долови първите признаци на лудостта му. Лукас осъзнаваше, че съществува реална опасност да не усети влошаването на състоянието си, което щеше да го отведе сред вечния мрак.

Никога досега не беше чувствал съзнанието си толкова бистро. Страхуваше се обаче, че усещането е измамно като бистрия разум на човек, който денонощия наред не е спал и не е слагал залък в устата си. Понякога му се струваше, че е обграден от лъчезарна светлина, чувстваше се лек като перце и безгрижен като през годините, прекарани в Чатсуърт заедно с Джени.

След разговора с Лорънс реши веднъж седмично да се обаждат и на Бес, и на Джулия. Смяташе, че ако Гейлърн разбере, ще ѝ бъде приятно, задето е поддържал връзка с майка ѝ и с най-добрата ѝ приятелка.

Освен верния му приятел още един човек щеше да следи за първите признаци на обземаща го лудост. Само на този човек бе разрешен достъп до разкошния апартамент на последния етаж на небостъргача.

Веднъж седмично доктор Даяна Стърлинг идваше да прегледа Гейлърн и да ѝ вземе кръв. Кръвната картина и резултатите от прегледа показваха дали Лукас стриктно спазва лекарските указания за храненето на болната.

Даяна даваше и безплатни здравни съвети на лейтенант Хънтър.

На двайсет и първи април, седемдесет дни след като Гейлърн бе заспала непробудно, доктор Стърлинг безцеремонно го сръза:

— Изглеждаш ужасно!

— Нищо ми няма.

— Станал си кожа и кости, а от сенките под очите ти личи, че изобщо не спиш.

— Чувствам се добре, Даяна. — В зачервените му от безсънието очи проблеснаха странни пламъчета. — Но искам да се консултирам с теб за нещо.

— Да те прегледам ли? — престорено спокойно попита тя, но сърцето ѝ се сви от лошо предчувствие. Ами ако при прегледа установи, че той има злокачествено образуване? Обзе я гняв. Каква ирония на съдбата — човекът, който беше спасил от смърт стотици свои събратя и безмилостно преследваше престъпниците, бе наказан ден след ден да гледа безжизнената си годеница, а сега е разбрал, че е неизлечимо болен. Ако съдбата продължава да бъде толкова безмилостна към него, нищо чудно той да умре секунди след като Гейлът дойде в съзнание.

— Не, искам да прегледаш Гейлът.

Опитните ѝ пръсти докоснаха малката издуптина в корема на Гейлът — сякаш малка луковица бе засадена под снега и чакаше да се запролети, за да покълне. Ала това не криеше опасност за Спящата красавица и напразно бе предизвикало страха на Лукас Хънтър... който щеше да става баща.

— Какво ѝ е? — нетърпеливо попита той. — Мисля, че е...

— Да, бременна е — потвърди Даяна. — Слушай, ще продължа да правя неврологичните прегледи на Гейлът, но бременността ѝ трябва да бъде следена от специалист. Препоръчвам ти да се обърнеш към Каролайн Баркли. Всъщност е за предпочитане веднага да ѝ се обади...

Тя млъкна и се намръщи. Беше толкова смаяна от бременността на Гейлът, че дори не беше попитала Лукас дали е съгласен да поеме отговорността. Бъдещата му съпруга може би никога няма да дойде в съзнание и на неговите плещи ще легне задължението да се грижи за нея и сам да отгледа детето.

Ала щом чу гласа му, съмненията ѝ се разсеяха.

— Да, Даяна. Непременно ѝ се обади.

* * *

Бяха решили да се оженят на девети май, когато се падаше и Денят на майката, но не бяха определили часа на церемонията.

Лукас избра мига на започването на тържествения ден, когато белият часовник на полицата отброи последните секунди на отминалото денонощие.

Наближаваше полунощ, часът на Пепеляшка.

Той пусна водата във фонтана и мелодичен ромон огласи терасата, над която като миниатюрни диаманти блещукаха звездите. Почувства как се свива сърцето му, зажадняло за любов, очите му се насълзиха и сякаш през мъгла видя как ситни водни капчици от фонтана, наподобяващ сватбена торта, посипват с роса красивите цветя в лехите.

Върна се при младоженката. Изкъпа я, както всеки ден. Изми и огненочервената ѝ коса, която сега бе много по-дълга.

После зашепна на любимата си, както често правеше, но сега думите му бяха по-различни:

— Днес е нашият сватбен ден, моя любов, току-що започна. Предлагам да поспим, а когато се съмне и навън се стопли, ще излезем на терасата. Застлах нашето брачно легло с чаршафите, които си купила от „Офелия“. Много са красиви — все едно рози са осеяли снега. Усещаш ли колко приятен е допирът на коприната до тялото ти? Облякох ти нощницата, която си поръчала да ти изпратят. Дъхът ми спира от красотата ти, Гейлън. Обичам те. Обичам те!

Занесе я в неговата спалня и я положи на леглото, изкъпа се и за пръв път, откакто бе заченато детето им, легна до любимата си и я взе в прегръдките си.

За пръв път от много време заспа дълбоко.

И му се присъни нещо прекрасно.

И Гейлън сънуваше.

Клепачите ѝ потрепнаха.

Тя се пробуди... в прегръдките на Лукас.

Отначало не знаеше къде се намира, съзнанието ѝ беше замъглено като лунната светлина, проникваща през ефирните завеси. Но не изпита страх — в прегръдките на любимия си се чувстваше защитена. Видя лицето му, осветено от сребристите лунни лъчи, и изтръпна. Стори ѝ се, че лежи до скелет, върху чийто череп е опъната кожа, прикриваща белезникавата кост. Лукас беше блед като мъртвец, черните му мигли сякаш се сливаха със сенките под очите му, наподобяващи мастилени езерца, влажната му коса бе прекалено дълга...

Първата ѝ мисъл бе да го събуди, да го излекува с целувките си, да го моли да не се предава, да не я оставя сама на този свят. Ала след

миг забеляза, че изпитото му лице е спокойно, сякаш бе необятно поле, покрито с пресен сняг. Сънуваше, но сънищата му не бяха тревожни, а изпълнени с радост и светлина като сънищата на дете.

Тъмните сенки под очите му й подсказаха, че не трябва да го буди, че любимият ѝ се нуждае не само от дълбок сън, но и от красиви сънища.

Страх разкъса мъглата, обгърнала съзнанието ѝ. Не знаеше какво се е случило, но щеше да открие отговора, докато Лукас спи.

Мъжът, когото Гейлът мислено сравняваше със сивоока пантера, бе потънал в толкова дълбок сън, че не усети как тя се изплъзва от прегръдката му.

Едва сега Гейлът забеляза, че леглото е застлано с белите копринени чаршафи, извезани с рози, че самата тя е облечена с нощницата, която бе поръчала за първата си брачна нощ.

Безшумно стана от леглото, но когато стъпи на белия мокет, за миг краката ѝ се подкосиха, спалнята, обляна в лунна светлина, закръжи пред очите ѝ. Но водена от чувство, което ѝ даде неподозирана сила, тя тръгна към стаята в лилаво, намираща се в дъното на коридора.

Щом прекрачи прага, намери отговор на въпросите си. Забеляза стойката за системи до леглото, двете кукли — една до друга върху пухените завивки, одеялата, нахвърляни на пода. На масичката видя бланки и отворен бележник, изписан с характерния почерк на Лукас. На бланките беше напечатана информация за състоянието ѝ при изписването ѝ от бостънската болница. Бележникът беше нещо като медицински дневник, който Лукас ден след ден старателно бе водил.

Последната записка гласеше: „8 май, 11.59. Гейлът още не е дошла в съзнание.“

Дневникът съдържаеше и данни, нанасяни от Даяна Стърлинг и Каролайн Баркли. Погледът на Гейлът пробяга по редовете, ръцете ѝ се разтрепериха, тя машинално прокара длан по тялото си. Но още преди да докосне едва забележимата издутина, усети, че ужасните белези от ножа на Брандън са изчезнали, а кожата ѝ е гладка и мека като кадифе. Сетне забеляза превръзката на ръката си и разбра, че е оцеляла благодарение на всеотдайните грижи на Лукас, поддържал не само нейния живот, но и живота на нероденото им дете. На тяхната дъщеричка.

Грижил се е за нея, а сам едва не е умрял от глад и изтощение.

Върна се в спалнята. Застанала до леглото, отначало се поколеба дали да наруши дълбокия сън на любимия си, който бе за него спасение от безмерното изтощение.

Но посребреното му от лунната светлина лице вече не беше спокойно, страните му бяха влажни от сълзите, процеждащи се изпод затворените му клепачи.

Тя легна до него, сгуши се в прегръдките му и с неописуемо нежна целувка събуди своя принц.

— Гейлън! — прошепна той изумен и очите му се разшириха от страх. Мигът, от който се страхуваше, бе настъпил — той беше в плен на лудостта.

— Аз съм до теб, единствен мой. Успокой се, не сънуваш. Пробудих се! Знам какво се е случило. Сърцето ми се къса, като си помисля какво си изживял заради мен.

— Гейлън... — отново прошепна Лукас, сякаш не вярваше на очите си.

Тя обгърна с длани изпитото му лице и с целувки пресуши сълзите му.

— Върнах се — промълви, после усети, че напиралите сълзи замъгляват погледа ѝ и скриват лицето на любимия ѝ. Опита да се пошегува: — Върнах се от откъдното, лейтенант Хънтър. Никога не съм се чувствала толкова добре.

— О, Гейлън — промълви отново той. Едва сега бе повярвал, че не сънува, че наистина държи любимата в прегръдките си. — Обичам те. Обичам те.

Шепот и нежни ласки се редуваха с жарки целувки, а когато силите ги напуснаха, се вкопчиха безмълвно един в друг.

Сърцата им сякаш бяха многоцветни дъги, проблясващи в късчета лед.

Ала страстта надви изтощението и сред тишината на спалнята, огряна от сребристите лунни лъчи, пантерата и снежният ангел за втори път изпитаха радостта от сливането.

Усещането беше неповторимо...

Изпълнени с надежда за щастие и с прекрасното чувство, че животът започва отново, Лукас и Гейлън се потопиха в своята първа брачна нощ.

Издание:

Катрин Стоун. Пламък и лед

Американска. Първо издание

ИК „Ера“, София, 2000

Редактор: Светла Иванова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.